

ΚΟΝΤΡΑ

20 Χρόνος

Πόλεμος κατά των προσφύγων!

ΣΕΛΙΔΑ 8

Η διάλυση της Κοινωνικής Ασφάλισης είναι συμφωνημένη

ΣΕΛΙΔΑ 9

Βαθαίνει η πολιτική κρίση

ΣΕΛΙΔΑ 16

Με συνεργασία υπουργείου Περιβάλλοντος και ΣτΕ

Ενα ακόμα δασοκτόνο Προεδρικό Διάταγμα

ΣΕΛΙΔΑ 11

Συρία
Διπλωματικό χαρτί η «αποχώρηση» των ρωσικών δυνάμεων

ΣΕΛΙΔΑ 4

ΣΥΡΙΖΑ
Στην αγκαλιά της σοσιαλδημοκρατίας

ΣΕΛΙΔΑ 3

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

αρ. φύλλου 862 - 19 Μάρτη 2016

www.eksegersi.gr

Την Κοινωνική Ασφάλιση και τα μάτια μας

Scripta... Verba...

Ο Αλέξης Τσίπρας προσκλήθηκε [στη σύσκεψη των σοσιαλδημοκρατών αρχηγών κρατών και κυβερνήσεων] και ανταποκρίθηκε γιατί θεωρεί τον εαυτό του με κάποιο τρόπο μέλος αυτής της οικογένειας της Ευρωπαϊκής Αριστεράς.

Φρανσουά Ολάντ

Ο Τσίπρας ντράπηκε να τα πει τόσο απροκάλυπτα μόνος του και ανέθεσε στον... Ολαντρέου να το κάνει για λογαριασμό του.

Κάθε μέρα που περνάει χάνω την εμπιστοσύνη μου στον πρωθυπουργό ότι μπορεί να υπάρχει οποιαδήποτε ειλικρινής συνεννόηση μαζί του. Δεν τον εμπιστεύομαι. Το λέω δημόσια. Του το έχω πει και κατ' ιδίαν.

Κυριάκος Μητσοτάκης

Κάηκε στο χυλό ο Βαγγέλας, φυσάει και το γιαούρτι ο Κούλης.

Προχθές το βράδυ έφθασε ένα καράβι από τη Μυτιλήνη. Ανάμεσα στους πρόσφυγες ήταν και μία οικογένεια με πέντε παιδιά, το ένα βρέφος επτά ημερών. Αποφασίσαμε να τους φιλοξενήσουμε σπíti μας και να τους φροντίσουμε, μέχρι να φύγουν για την Ειδομένη.

Εύη Καρακώστα

Και θέλετε να σας πιστέψουμε ότι κινηθήκατε από αγνό αλτρουισμό και όχι από διάθεση «προμόσιον» της πολιτικής σας καριέρας! Τότε γιατί το κάνατε βούκινο στου Αυτιά (και όχι μόνο);

Αν στην παρούσα, τραγική για τη χώρα, κατάσταση υπάρχει μια ιδεολογική ομπρέλα κάτω από την οποία θα μπορούσαν να χωρέσουν η αγωνία και η κοινή προσπάθεια όλων των προοδευτικών, δημοκρατικών δυνάμεων, των Ελλήνων Σοσιαλιστών και Δημοκρατών να στηθεί ξανά η χώρα στα πόδια της, να δοθεί προοπτική στους συμπατριώτες μας, αυτή είναι ο προοδευτικός πατριωτισμός.

Γιάννης Μανιάτης

Τέσσερις δεκαετίες τώρα οι ίδιες παπαριές κι ακόμα δεν κατάλαβαν ότι σήμερα δεν πουλάνε, ότι οι πελάτες θέλουν καινούργιαπραμάτια.

Είμαστε εδώ σήμερα, για να επιβεβαιώσουμε εκ νέου την αλληλεγγύη και την υποστήριξή μας προς την Ελλάδα για την αντιμετώπιση των ανθρωπιστικών αναγκών του μεγάλου αριθμού μεταναστών στη χώρα. Κυρίως, είμαστε εδώ για να αναγνωρίσουμε ότι η κρίση επηρεάζει πάνω απ' όλα τους άνδρες, τις γυναίκες και τα παιδιά που συνάντησα σήμερα.

Δημήτρης Αβραμόπουλος

Όλοι κάνουν το σόου τους με τους πρόσφυγες στην Ειδομένη, μπορούσε να μείνει εκτός ο κατεχοχίν δημοσιοσχεσίτης πολιτικός;

ΡΙΠΕΣ

◆ Παρένθεση ναι, αριστερή όμως από πού κι ως πού; ◆ Το σημειώνουμε γιατί φουντώνουν και πάλι τα γνωστά ψευτοδιλήμματα ◆ Την επόμενη φορά δε θα έχει κανείς τη δικαιολογία της άγνοιας, της κακής πολιτικής εκτίμησης ή της εξαπάτησης ◆ Απορούμε με κάποιους κακεντρεχείς που θυμούνται ακόμα το «Ολαντρέου» ◆ Μας θυμίζουν τους άλλους κακεντρεχείς που θυμούνται την «κατάργηση του Μνημονίου μ' ένα νόμο σε ένα άρθρο» ◆ Έχουν και χιούμορ οι μπαγάσες οι γείτονες ◆ Ακου επίτιμος διδάκτορας και μάλιστα... πολιτικής οικονομίας ◆ Αυτός δεν ξέρει τι είναι υπεραξία και τι κέρδος ◆ Στο Ιντερνέτ ήδη σπάνε πλάκα με το Dr Tsipras ◆ Από πολιτική οικονομία μπορεί να μην σκαμπάζει τίποτα, αλλά στην εξωτερική πολιτική είναι πολύ δυνατός ◆ Είδατε με πόση αποφασιστικότητα χαρακτήρισε το casus belli κατάλοιπο

της δεκαετίας του '60; ◆ Το 1995 το ψήφισε η τουρκική Βουλή, βέβαια, αλλά τι σημασία έχουν τρεις δεκαετίες; ◆ Η στήλη πλέει σε πελάγη ευτυχίας ◆ Η Ζωή θα πάψει να είναι πρώην πρόεδρος και θα γίνει πρόεδρος κανονική, αφού θα ιδρύσει κόμμα ◆ Το ανακοίνωσε η ίδια στον Παπαχελά ◆ Το μόνο που μας ανησυχεί είναι ότι δεν έχει τοποθετηθεί ακόμα η Ραχήλ ◆ Ελπίζουμε να της εκχωρηθεί ex officio η θέση της πρώτης αντιπροέδρου ◆ Ανάμεικτα συναισθήματα, ικανοποίηση και απογοήτευση, στη στήλη από πρόσφατες δηλώσεις της Πατούλαινας ◆ Ετσι είναι, όμως, οι μεγάλες προσωπικότητες, γεμάτες αντιφάσεις που εμείς οι κοινόι θνητοί δυσκολευόμαστε να κατανοήσουμε ◆ Ικανοποίηση γιατί της αρέσει το όνομα Πατούλαινα, που ως γνωστόν πρώτη η στήλη της απέδωσε ◆ Απογοήτευση γιατί, μολονότι την εξιτάρει η πρόκληση,

δε θα έκανε ποτέ μια αισθησιακή φωτογράφιση ◆ «Ο Υφυπουργός Οικονομίας, Ανάπτυξης και Τουρισμού, Αλέξης Χαρίτσης, επισκέφτηκε την Πέμπτη και την Παρασκευή (10-11 Μαρτίου) το νομό Ηπείρου...» ◆ Κι εγώ επισκέφτηκα τις προάλλες τις περιφέρειες... Άρτας και Φιλιππιάδας ◆ Όταν σε επίσημο Δελτίο Τύπου του υπουργείου Οικονομίας η Ηπείρος υποβιβάζεται σε νομό, γιατί να μη διαχωρίζεται ο Τσίπρας τη Λέσβο από τη Μυτιλήνη; ◆ Η αγραμματοσύνη χαρακτηρίζει τη ροζ «παιδική χαρά» από την κορφή μέχρι τον πάτο ◆ Στο «Rodos Palace» το συνέδριο της ΓΣΕΕ ◆ Και που θέλατε να γίνει, στο γήπεδο της Αλεπότρυπας στα Τουρκοβούνια; ◆ Αν δεν περάσουν καλά οι σύνεδροι σ' ένα πολυτελές ξενοδοχείο, σ' ένα τουριστικό νησί, με τι μυαλό να σχεδιάσουν τα επόμενα βήματα της ταξικής πάλης; ◆ Μη γελάτε, το λέει η ανακοίνωση ◆

Στο Rodos Palace «θα συζητηθεί και θα αποφασιστεί η στρατηγική της Συνομοσπονδίας για όλα τα κρίσιμα θέματα που αφορούν τους εργαζόμενους, τους συνταξιούχους και πάνω απ' όλα τους ανέργους της χώρας» ◆ Κριτική από... τ' αριστερά από τα Μέσα του ΔΟΛ στον Τσίπρα και τη συγκυβέρνησή του! ◆ Τίτλοι, άρθρα και τρόπος γραφής στα ρεπορτάζ, όλα τα σφυριά χτυπούν στο ίδιο αμόνι ◆ Και τι να πουν οι συριζαίοι, ότι γράφουν ψέματα; ◆ Όλα αλήθεια είναι, αλλά άμα ο μιντιάρχης είναι φίλος σου τα πνίγει ◆ Όταν μια κυβέρνηση δηλώνει αριστερή και δεν μπορεί να λύσει ούτε το ζήτημα της διδασκαλίας των Θρησκευτικών στα σχολεία, μπορούμε να καταλάβουμε πόσο αριστερή είναι ◆ Χρειάζεται μήπως να θυμίσουμε ότι αυτό το ζήτημα το έχουν λύσει αστικές κυβερνήσεις στην Ευρώπη εδώ και πολλές δεκαετίες; ◆

ΕΠΙΤΟΥΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Κ Αν δεν ήθελαν να παίξουν προπαγανδιστικά με το θέμα, θα είχαν διαλύσει με τη βία τον καταυλισμό των προσφύγων στις λάσπες της Ειδομένης. Ο Βίτσας το είχε προαναγγείλει. Στη συνέχεια, όμως, το ξανασκέφτηκαν και είπαν ότι είναι καλύτερα να υπάρχει αυτή η εικόνα και να τη βλέπει όλη η Ευρώπη, μπας και πάρουμε τίποτα παραπάνω στο παζάρι που ακόμα δεν έκλεισε.

που ξαφνικά θυμήθηκε να στηλιτεύσει τον Τσίπρα, πρέπει να θυμίσουμε ότι τα ίδια (και χειρότερα) έκανε στο Τελ Αβίβ και την Ιερουσαλήμ με τον σιωνιστή Νετανιάχου και στο Κάιρο με τον ματοβαμμένο δικτάτορα στρατηγό Αλ Σίσι. Δεν είδαμε τότε, όμως, να διαμαρτυρηθεί ή να χλευάσει κανένας. Δεν είδαμε σχόλιο για τη φράση του Τσίπρα ότι η Ιερουσαλήμ είναι ιστορική πρωτεύουσα του Ισραήλ.

Κ Κατρούγκαλος σπίκινγκ: «Δεν είναι το ζήτημα του καπιταλισμού ή όχι. Και εγώ προσωπικά κομμουνιστής είμαι, θα 'θελα ένα άλλο σύστημα, αλλά μιλάμε για την τρέχουσα (...) Ακούστε, εσείς δεν με θέλετε έτσι, αλλά έχω δικαίωμα να αυτοπροσδιοριστώ. Σέβομαι τις απόψεις σας, αλλά πρέπει να σεβαστείτε κι εσείς τη δική μου (...) Είμαι κομμουνιστής, λοιπόν, και σας λέω ότι η εύλογη ερώτηση που θα μου 'κανε ένας

που δεν πιστεύει ότι είμαι κομμουνιστής, είναι ότι πώς συμβιβάζεται αυτό που λες με την πολιτική που εφαρμόζεις. Δεν είναι αριστερή πολιτική να αφήνεις μια ωρολογιακή βόμβα στα θεμέλια των ταμείων, μην παίρνοντας υπόψη ότι πρέπει να συγκρατηθούν τα ελλείμματα. Άκουσα να λέγεται: δώστε τα να τα κάνουν οι Σαμαροβενιζέλοι. Δώστε την εξουσία με λίγα λόγια. Κι έχω πει ότι αυτό κατά τη γνώμη μου -και περιμένω πάλι να εξεγερθούν αυτοί που εξεγέρθηκαν προηγουμένως- θα 'ταν μια νέα Βάρκιζα, σα να δίνανε τα όπλα. Γιατί αυτό που έχουμε εμείς σαν όπλο αυτή τη στιγμή είναι η κυβερνητική εξουσία.

Που δεν είναι μεν η πραγματική εξουσία, αλλά είναι κάτι που αλλάζει με το μείγμα των πολιτικών που εφαρμόζουμε! Τα σχόλια δικά σας...

Κ Ο συριζαίος υφυπουργός Κοντονής πέταξε έξω από το γραφείο του τη συριζαία βουλευτίνα Αυλωνίτου, η οποία διαμαρτυρήθηκε εγγράφως στον πρωθυπουργό. Άβυσσος η ψυχή των συριζαίων, απορούμε όμως πώς δε σκέφτηκε η Αυλωνίτου να στείλει και μια επιστολή στον Μελισσανίδη, να του ζητήσει να πει στο φίλο του τον Κοντονή ότι υποστηρίζει και αυτή με πάθος τη μπίζ-να της «Αγιασοφιάς».

“

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Τα λόγια του τούρκου πρωθυπουργού, χαρακτηρίστηκαν από πολύ πάθος και με πολλή θέρμη, υποστήριξε τα όσα υποστήριξε. Φάνηκε αποφασισμένος να υλοποιήσει αυτά τα οποία δεσμεύτηκε απέναντι στην ΕΕ και την Ελλάδα.

Πάνος Σκουρλέτης

”

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

19/3/1958: Γέννηση Δημήτρη Κουφοντίνα
19/3/1979: Απόπειρα εμπρησμού τεσσάρων λεωφορείων (ΕΛΑ)
20/3: Ημέρα αστρολογίας, γαλλοφωνίας, ευτυχίας, αποχής από κρέας, αφήγησης, θεάτρου για παιδιά και νέους, σπουργιτιού, Τυνησία: Ημέρα ανεξαρτησίας (1956)
20/3/1947: Δολοφονία Γιάννη Ζεύγου (ΚΚΕ)
20/3/1973: Δεύτερη κατάληψη Νομικής Αθήνας, εισβολή αστυνομίας έπειτα από αίτημα συγκλήτου, δεκάδες τραυματίες, εκατό συλλήψεις
20/3/2003: Αρχή βομβαρδισμών Βαγδάτης από ΗΠΑ και Βρετανία
21/3: Ημέρα για εξάλειψη φυλετικών διακρίσεων, για σύνδρομο Down, δασοπονίας, κουκλοθέατρου, οικιακής οικονομίας, ποίησης, ύπνου, ιρανική πρωτοχρονιά, Ναμίμπια:

Ημέρα ανεξαρτησίας (1990), ΗΠΑ: Ημέρα αγρότη (1981)
21/3/1960: Πυρά νοτιοαφρικανικής αστυνομίας κατά ειρηνικής διαδήλωσης σκοτώνουν 69 και τραυματίζουν 180 μαύρους δι-αδελωτές
21/3/1975: Η Αιθιοπία βάζει τέλος στη μοναρχία μετά από 3.000 χρόνια
22/3: Ημέρα ευγένειας στους δρόμους, ημέρα νερού
22/3/1987: Αυτοκτονεί στις φυλακές Κορυδαλλού ο χουντικός Οδυσσέας Αγγελής
22/3/2004: Νεκρός από πυρά ισραηλινών ελικοπτέρων ο τετραπληγικός σεΐχης Αχμέντ Γιασίν, πνευματικός ηγέτης της Χαμάς
23/3: Ημέρα μετεωρολογίας, Σουδάν: Ημέρα ανεξαρτησίας (1956), Πακιστάν: Ημέρα δημοκρατίας (1956)
23/3/1971: Βόμβα (ΑΑΑ) σε κατάστημα συμβούλων του Γ. Παπαδόπουλου

23/3/1987: 31 τραυματίες από βόμβα στη λέσχη αξιωματικών βρετανικής βάσης στο Ράιν-Ντάλεν (Εθνικό Δημοκρατικό Μέτωπο Απελευθέρωσης Δυτικής Γερμανίας)
23/3/1988: Τέσσερις βόμβες σε αυτοκίνητα τούρκων διπλωματών (17Ν)
23/3/1992: Υπόθεση Λουίζης Ριανκούρ (17Ν)
23/3/1993: Δύο βόμβες στο υπουργείο Εμπορίου (ΕΛΑ-1η Μάη)
24/3: Ημέρα για δικαίωμα στην αλήθεια (παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αξιοπρέπεια θυμάτων), ημέρα κατά φυματίωσης
24/3/1976: Χειροβομβίδα ακροδεξιών σε βιβλιοπωλείο και δυναμίτης σε γραφεία ΚΚΕ Κορυδαλλού
24/3/1999: Εναρξη βομβαρδισμών ΝΑΤΟ στο Κοσσυφοπέδιο
25/3: Ημέρα για κρατούμενους-αγνοούμενους υπαλλήλους ΟΗΕ, ημέρα μνήμης για θύματα δουλείας, Ελλάδα: Εθνική γιορτή
25/3/2000: Δολοφονία 17χρονου Νίκου Λεωνίδα από ασφάλιτη Ατματζίδα (Θεσσαλονίκη).

Στην αγκαλιά της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας

Αν ήταν ο Α. Παπανδρέου, θα μιλούσε για «πολυδιάστατη εξωτερική πολιτική». Ο Τσίπρας, όμως, αν και έχει εμφανώς ως ίνδαλμά του τον ιδρυτή και ηγέτη της μεταχουντικής ελληνικής σοσιαλδημοκρατίας, δεν έχει την πολυτέλεια για οραματικού τύπου διακηρύξεις. Εχοντας χάσει και την πρωτοβουλία των κινήσεων και την αίγλη που είχε αποκτήσει ως ηγέτης του «αντιμνημονιακού μετώπου», άγεται και φέρεται στις ιμπεριαλιστικές πρωτεύουσες της Ευρώπης, τότε σερνόμενος πίσω από την τακτική της Μέρκελ στο προσφυγικό και τότε παίζοντας το ρόλο της γλάστρας στις μαζώξεις του Ολάντ, που προσπαθεί να ξαναστήσει στα πόδια του το καταρρέον μαγαζί της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας (για να κερδίσει ο ίδιος κάποια αίγλη, καθώς η δημοτικότητά του στη Γαλλία πάει από το κακό στο χειρότερο).

Παρά την ψιλο-γκρίνια του ΠΑΣΟΚ και του Ποταμιού, που αμφιβάλλουμε αν έφτασε στον ίδιο τον Ολάντ, ο γάλλος πρόεδρος κάλεσε τον Τσίπρα σαν παρατηρητή στη «Συνάντηση των ευρωπαϊών σοσιαλιστών και δημοκρατών ηγετών», που οργάνωσε στο Παρίσι στις 12 του Μάρτη. Και ο Τσίπρας, έχοντας προ πολλού κάνει γαργάρα εκείνο το Ολαντρέου, όπως και τους μύδρους που συνήθιζε να εξαπολύει κατά της σοσιαλδημοκρατίας, ενόσω βρισκόταν στην αντιπολίτευση, ανταποκρίθηκε με χαρά στην πρόσκληση. Μάλιστα, αν δει κανείς την καταχώρηση της δήλωσης Τσίπρα στην επίσημη ιστοσελίδα του μεγάρου Μαξίμου (www.primeminister.gr), θα διαπιστώσει ότι δε γίνεται καμιά αναφορά στη συμμετοχή του Τσίπρα ως παρατηρητή. Η σχετική καταχώρηση έχει τίτλο «Δήλωση του Πρωθυπουργού μετά τη συνάντηση των Ευρωπαίων σοσιαλιστών και δημοκρατών ηγετών στο Παρίσι».

Ο Τσίπρας ήταν ο μόνος που ο Ολάντ συνόδευσε μέχρι την εξώπορτα του γαλλικού προεδρικού μεγάρου, προκειμένου να βγουν τα σχετικά φωτογραφικά στιγμιότυπα, μπροστά στα υψωμένα σπαθιά των στρατοχωροφυλάκων της Ρεπουμπλικανικής Φρουράς. Γεγονός όχι τυχαίο, ασφαλώς. Ο «αριστερός» Τσίπρας ήταν το λάφυρο που ο Ολάντ θέλησε να επιδείξει, σε μια προσπάθεια να ξαναεστάνει τη σούπα της «ευρωπαϊκής αριστεράς». Το είπε και σε μια δήλωσή του μετά τη συνάντηση: «Ο Αλέξης Τσίπρας προσκλήθηκε και ανταποκρίθηκε γιατί θεωρεί τον εαυτό του **κα-**

τά κάποιο τρόπο μέλος αυτής της οικογένειας της Ευρωπαϊκής Αριστεράς».

Ο Τσίπρας δεν έδειξε να έχει αντίρρηση, μολονότι η δήλωση Ολάντ δεν έγινε ενώπιόν του. Στη δική του δήλωση μίλησε για «παράλληλες κρίσεις, προσφυγική και οικονομική», οι οποίες «αναδεικνύουν με έναν εύγλωττο τρόπο τις διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα στην πρόοδο και τη συντήρηση». Ετσι, η Μέρκελ καταλαμβάνει τον... προοδευτικό πόλο στην προσφυγική κρίση, ενώ ο Ολάντ και η ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία καταλαμβάνουν τον... προοδευτικό πόλο στην οικονομική κρίση. Το πρώτο δεν το είπε (το άφησε απλώς να εννοηθεί), το δεύτερο όμως ο Τσίπρας το είπε ευθέως: «Οι προοδευτικές δυνάμεις, λοιπόν, οφείλουν να αναδείξουν τόσο την ανάγκη να επιστρέψουμε στις ιδρυτικές αξίες της Ευρώπης, που είναι η αλληλεγγύη, η δημοκρατία, η κοινωνική συνοχή, όσο και να υψώσουμε ένα τείχος σε οικονομικές πολιτικές, που στρώνουν το έδαφος στην ακροδεξιά, καθώς και στην ίδια στην ακροδεξιά που σήμερα απειλεί το μέλλον της Ευρώπης (...) Το γεγονός λοιπόν ότι στο επίκεντρο της συζήτησής μας σήμερα, είχαμε τόσο την ανάγκη να επιστρέψουμε σε ένα μοντέλο ανάπτυξης, αφήνοντας πίσω μας τις ακραίες πολιτικές λιτότητας, όσο και να προτάξουμε την αλληλεγγύη και την ανάγκη συνεννόησης και απομόνωσης των ακραίων λαϊκιστικών δυνάμεων, που υψώνουν τείχη και φράκτες στην Ευρώπη, είναι ένα θετικό γεγονός. Η Ελλάδα όπως γνωρίζετε, ακριβώς επειδή βρίσκεται στο επίκεντρο αυτών των κρίσεων, έχει ως **φυσικούς συμμάχους** τις προοδευτικές δυνάμεις και τις προοδευτικές κυβερνήσεις. Συνεπώς μόνο κέρδη μπορούμε να έχουμε, από τη δυνατότητα να χαράξουμε μαζί ένα σχέδιο μέσα από ένα **κοινό μέτωπο ευρύτερων προοδευτικών δυνάμεων**, για την αντιμετώπιση των μεγάλων κοινών απειλών».

Μια μέρα πριν τη συνάντηση του Ελιζέ, σε μια προσπάθεια να σώσει κάποια προσχήματα,

ο Τσίπρας πήρε μέρος σε μια συνάντηση που οργάνωσε το Κόμμα Ευρωπαϊκής Αριστεράς και Οικολογίας και στην ομιλία του άσκησε κριτική στο νομοσχέδιο για την εργασιακή μεταρρύθμιση, που έχει καταθέσει η κυβέρνηση Βαλς. Όταν όμως το μισό Σοσιαλιστικό Κόμμα Γαλλίας ασκεί κριτική -έως και πολεμική- σ' αυτό το νομοσχέδιο, που έχει κατεβάσει εργατικές και νεολαιστικές μάζες στους δρόμους των γαλλικών πόλεων, δε θα περίμενε κανείς να πει κάτι διαφορετικό ο Τσίπρας, που μάλιστα τοποθετήθηκε όχι με δική του πρωτοβουλία, αλλά απαντώντας σε σχετική ερώτηση. Γι' αυτό και ο Ολάντ δεν ενοχλήθηκε καθόλου απ' αυτό το γεγονός. Η διπλοπροσωπία του Τσίπρα χρησιμοποιείται από τον Ολάντ και τη δεξιά πτέρυγα του ΣΚΓ στην πρακτική πολιτική που ασκούν, προκειμένου να αποφύγουν την πίεση που δέχονται από τη λεγόμενη «αριστερή πτέρυγα» του ΣΚΓ.

Πέρα από την επίσημη συνάντηση, που οργανώθηκε κατά το πρότυπο των συνόδων κορυφής της ΕΕ, ο Τσίπρας είχε και μια πολύ σύντομη ιδιαίτερη συνάντηση με τον Ολάντ, που μάλλον του επεφύλαξε ψυχρολουσία, αν κρίνουμε από τις δημόσιες δηλώσεις που έκανε αργότερα ο Ολάντ, στις οποίες είπε ότι η Γαλλία διαφωνεί με την «άνευ όρων παράδοση» της Ευρώπης στην Τουρκία και ιδιαίτερα με την κατάρνηση της βίζας για τους τούρκους πολίτες, όσο στην Τουρκία υπάρχουν «ανοιχτά θέματα ανθρώπινων δικαιωμάτων». Το Παρίσι εμφανίζεται αντίθετο στην τακτική του Βερολίνου και ο Τσίπρας, που ακολουθώντας τις εντολές της Μέρκελ έσπευσε να μετατρέψει το προσφυγικό σε ελληνοτουρκικό πρόβλημα, πρέπει να συνειδητοποίησε τους μεγάλους κινδύνους που με την πολιτική του άνοιξε για την ελληνική εξωτερική πολιτική. Αν η Γαλλία εμποδίσει μια κατάληξη στην προωθούμενη από τη Γερμανία συμφωνία με την Τουρκία, η ελληνική κυβέρνηση θα βρεθεί εντελώς ξεκρέμαστη. Πρέπει να θεωρούμε βέβαιο

ότι ο Ολάντ έκανε δριμεία προειδοποίηση στον Τσίπρα σ' αυτή τη σύντομη κατ' ιδίαν συνάντησή τους.

Στο Παρίσι, ο Τσίπρας συναντήθηκε και με τον επίτροπο Μοσκοβισί. Η συνάντηση έγινε στην ελληνική πρεσβεία, «σε καλό κλίμα», όπως διέρρευσε το προπαγανδιστικό επιτελείο του Μαξίμου. Από την ίδια πηγή διέρρευσε επίσης πως Τσίπρας και Μοσκοβισί συμφώνησαν ότι η αξιολόγηση θα πρέπει να κλείσει το συντομότερο δυνατό. Σιγά την είδηση, θα μας πείτε και θα συμφωνήσουμε. Οποιοι και να ρωτήσεις, είτε στις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, είτε στις Βρυξέλλες, τη Φρανκφούρτη και την Ουάσινγκτον, το ίδιο θα σου πει. Είδηση θα μπορούσε να βγει αν ο Μοσκοβισί έκανε κάποια δήλωση σχετικά με το χρέος, μιας και στη στιχομυθία του με τον Ντεϊσελμπλούμ, που έγινε γνωστή χάρη στα ξεχασμένα ανοιχτά μικρόφωνα, ήταν αυτός που εμφανίστηκε να επικρίνει -τρόπον τινά- τον Ντεϊσελμπλούμ επειδή άνοιξε συζήτηση για το ελληνικό χρέος. Ο Μοσκοβισί δεν έκανε κάποια καινούργια δήλωση. Είχε ήδη δημόσια καταστήσει σαφές ότι δεν μπορεί να κινηθούν παράλληλα η διαπραγμάτευση για την αξιολόγηση και η διαπραγμάτευση για το χρέος. Πρώτα θα κλείσει η αξιολόγηση και μετά θ' ανοίξει η συζήτηση για τη νέα αναδιάρθρωση του χρέους (το «κούρεμα» έχει αποκλειστεί απ' όλες τις πλευρές). Σε κάθε περίπτωση, λοιπόν, η συνάντηση Τσίπρα-Μοσκοβισί στο Παρίσι είχε περισσότερο εθιμοτυπικό χαρακτήρα, παρά χαρακτήρα διαπραγμάτευσης και μάλιστα πολιτικής διαπραγμάτευσης. Το πολύ να «έκοψε κλίμα» ο Τσίπρας. Αλλωστε, η διαπραγμάτευση με την τρόικα γίνεται από τους υπουργούς και η συγκυβέρνηση τρέμει μπροστά στο ενδεχόμενο να χρειαστεί να παρέμβει ο Τσίπρας, γιατί κάτι τέτοιο θα σήμαινε εμπλοκή στο επίπεδο υπουργών-κουαρτέτου, που θα έριχνε τη διαπραγμάτευση χρονικά πίσω.

Εκείνο που απέμεινε από τη βόλτα στο Παρίσι είναι η επιβεβαίωση των Τσιπραίων να κινηθούν σε τροχιά στενής συνεργασίας με την ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία, προσβλέποντας στη στήριξη της και στην Ελλάδα. Γιατί η λεγόμενη «αριστερά» δεν τραβάει ώστε να ελπίζουν σε κάτι σημαντικό απ' αυτή. Το πείραμα της Πορτογαλίας, όπου η «αριστερά» σέρνεται πίσω από τη σοσιαλδημοκρατία, είναι αυτό που εμπνέει πλέον τους Τσιπραίους.

Ο Σημίτης ψάχνει δικαίωση για το «Ελσίνκι» του

Ο Σημίτης μιλάει σπάνια. Και μιλάει μόνο αναζητώντας την προσωπική του δικαίωση, έστω κι αν τα παπαγαλάκια του «εκσυγχρονισμού», που εξακολουθούν να τον λιβανίζουν, παρουσιάζουν τις παρεμβάσεις του σαν «εθνικής σημασίας παρεμβάσεις».

Πριν από δυο βδομάδες, ο Σημίτης αναφέρθηκε στους «ανόντους που μας κυβερνούν». Οσο όμως χτυπούσε τον ΣΥΡΙΖΑ, άλλο τόσο χτυπούσε την τακτική της «ομάδας Φώφης» στο ΠΑΣΟΚ, που προωθεί την ιδέα μιας πολιτικής συμμαχίας από τα διάφορα μπάζα της σοσιαλδημοκρατίας, με διατήρηση της αυτονομίας του κάθε σχήματος. Ο Σημίτης πρότεινε τη δημιουργία νέου πολιτικού κόμματος, εκ του μηδενός, στο οποίο μάλλον ονειρεύεται να παίξει κάποιο ξεχωριστό ρόλο (και να βολέψει και τα διάφορα «ορφανά» του, που βολοδέρνουν από εδώ κι από εκεί από τότε που ο ίδιος αποσύρθηκε για να μη βιώσει την εκλογική συντριβή από τον Καραμανλή).

Αυτή τη φορά ο Σημίτης παρενέβη με συμβουλές προς την κυβέρνηση για «εθνικό θέμα». Στην πραγματικότητα, αναζητά δικαίωση για το δικό του «Ελσίνκι», για το οποίο είχε κατηγορηθεί για προδοσία, όχι μόνο από τη Δεξιά, αλλά και από το λεγόμενο «πατριωτικό ΠΑΣΟΚ». Η δήλωση Σημίτη ήταν η εξής: «Στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, που αρχίζει την Πέμπτη, πρόκειται να αποφασιστεί η επανέναρχη των διαπραγματεύσεων για την ένταξη της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Το Συμβούλιο Κορυφής στις 17/3/2016 είχε δηλώσει ότι επιθυμεί να αρχίσουν οι διαπραγματεύσεις αυτές "το ταχύτερο δυνατόν". Η Ελλάδα θα πρέπει να προσέξει ιδιαίτερα μήπως με την εσπευσμένη αυτή έναρξη δημιουργηθούν τετελεσμένα σε βάρος της. Συγκεκριμένα: η Ένωση αποφάσισε το Δεκέμβριο του 1999 στο Ελσίνκι ότι κάθε υποψήφιο κράτος **θα πρέπει να φέρνει ενώπιον του Διεθνούς Δικαστηρίου τις συνοριακές του διαφορές με ένα κράτος μέλος. Στην προκειμένη περίπτωση δηλαδή η Τουρκία τις διαφορές που ισχυρίζεται ότι έχει με την Ελλάδα.** Εάν η κυβέρνηση δεν υπενθυμίσει την απόφαση αυτή και δεν υπάρξει σχετική δήλωση της Ένωσης ότι η απόφαση εξακολουθεί να ισχύει θα συμβεί το εξής: Η Τουρκία θα ισχυριστεί, οποτεδήποτε δημιουργήσει πρόβλημα με την Ελλάδα, ότι ο κανόνας που καθιερώθηκε στο Ελσίνκι έχει παύσει να ισχύει λόγω αχρησίας. Μπορεί κατόπιν τούτου να προβάλει οποιοσδήποτε απαιτήσεις έχει εις βάρος της Ελλάδας. Αν θέλουμε ειρήνη, συνεργασία και διεθνή στήριξη πρέπει να επιμένουμε σε ρυθμίσεις που αποκλείουν μελλοντικές αντιπαραθέσεις. Αλλιώς θα είμαστε έρμαιοι προβλημάτων της κάθε στιγμής, όπως σήμερα του προσφυγικού».

Για ποιο λόγο ο Σημίτης είχε κατηγορηθεί τότε για «προδοσία»; Διότι, σύμφωνα με την ανάγνωση των κάθε λογής εθνικιστών (κυρίως του «πατριωτικού ΠΑΣΟΚ»), νομιμοποίησε τις τουρκικές αξιώσεις στο Αιγαίο, αναγνωρίζοντας στην Τουρκία να πάει οποιοδήποτε ζήτημα στο Διεθνές Δικαστήριο. Το ελληνικό κράτος αναγνώριζε μόνο μια διαφορά στο Αιγαίο: τη ρύθμιση της υφαλοκρηπίδας. Και ζητούσε από την Τουρκία να κάνουν από κοινού προσφυγή στο Διεθνές Δικαστήριο γι' αυτό (και μόνο γι' αυτό) το ζήτημα. Όλα τα υπόλοιπα («γκρίζες ζώνες», όρια χωρικών υδάτων, στρατιωτικό καθεστώς των ελληνικών νησιών κτλ.), που ήγειρε η Τουρκία, οι έως τότε κυβερνήσεις τα θεωρούσαν **αδιαπραγμάτευτα** κυριαρχικά δικαιώματα της Ελλάδας. Ο Σημίτης κατηγορήθηκε ότι -υπό την πίεση των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων που ήθελαν να ξεκινήσουν τις μακρές ενταξιακές διαπραγματεύσεις με την Τουρκία- μετέτρεψε τα αδιαπραγμάτευτα κυριαρχικά δικαιώματα σε **διαπραγματεύσιμα**, αναγνωρίζοντας στην Τουρκία το δικαίωμα να προσφύγει στο Διεθνές Δικαστήριο για όποιο ζήτημα θέλει, και στην Ελλάδα την υποχρέωση να αποδεχτεί την όποια απόφαση του Διεθνούς Δικαστηρίου. Ετσι, τα εθνικά κυριαρχικά δικαιώματα μετατράπηκαν σε διακυβεύματα ενώπιον ενός κάθε άλλο παρά ουδέτερου Διεθνούς Δικαστηρίου.

Ερχεται, λοιπόν, ο Σημίτης τώρα και εκμεταλλευόμενος τη συγκυρία προσπαθεί να πάρει εκ των υστέρων δικαίωση για την πολιτική του. Δεκαεπτά χρόνια μετά, παρουσιάζει το «Ελσίνκι» σαν μεγάλη εθνική κατάκτηση και ζητά από τη συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου να προσέξει να πάρει από τη σύνοδο κορυφής της ΕΕ επαναβεβαίωση της σχετικής δήλωσης του Ελσίνκι. Και πετυχαίνει το στόχο του. Κανένας (ούτε η ΝΔ, ούτε το ΠΑΣΟΚ, ούτε καν ο «υπερπατριώτης» Καμμένος) δε θύμισε πώς αντιμετωπίστηκε το «Ελσίνκι» μετά το Δεκέμβριο του 1999 που υπογράφηκε. Ο αστικός Τύπος εξήρθε την «εθνικά υπεύθυνη» στάση που έδειξε ο Σημίτης με την παρέμβασή του. Και το Μαξίμου, πιάνοντας το κλίμα, βρήκε την ευκαιρία να δικαιώσει την πολιτική των Τσιπροκαμμένων, παρουσιάζοντάς την ως πιστή εφαρμογή και συνέχεια του «Ελσίνκι». Εκφράζοντας πλήρη συμφωνία με την ουσία της παρέμβασης Σημίτη και ενόχληση μόνο για το ότι ο Σημίτης εξέφρασε «ανησυχία» για την κυβερνητική πολιτική, «πηγές» του Μαξίμου σχολίασαν: «Αλήθεια άραγε, ποιοι κυβερνούσαν στο μεσοδιάστημα των τελευταίων χρόνων και **δεν αξιοποίησαν** την εν λόγω Συμφωνία; Ας απευθυνθεί, λοιπόν, ο κ. Σημίτης, αν όντως ανησυχεί, στο κόμμα του και στη ΝΔ, και όχι στη σημερινή κυβέρνηση».

Συρία

Διπλωματικό χαρτί η «αποχώρηση» των ρωσικών δυνάμεων

Την ημέρα της έναρξης του τελευταίου γύρου των διαπραγματεύσεων στη Γενεύη μεταξύ της συριακής κυβέρνησης και της αντιπολίτευσης καθώς και της συμπλήρωσης πέντε χρόνων από την έναρξη της συριακής κρίσης, επέλεξε ο Πούτιν για να ρίξει τη «βόμβα» της «μερικής αποχώρησης» των ρωσικών δυνάμεων από τη Συρία, αιφνιδιάζοντας εταίρους και αντιπάλους και δημιουργώντας νέα δεδομένα κυρίως σε διπλωματικό επίπεδο. «Οι στόχοι μας εκπληρώθηκαν σε μεγάλο βαθμό», δήλωσε ανακοινώνοντας την έναρξη της σταδιακής αποχώρησης των ρωσικών δυνάμεων από τις 15 του Μάρτη ενώπιον των υπουργών Εξωτερικών και Αμυνας, ενώ διευκρίνισε ότι οι ρωσικές βάσεις στη Συρία θα διατηρηθούν και ο πόλεμος κατά της «τρομοκρατίας» θα συνεχιστεί.

Από την πλευρά του, ο υπουργός Αμυνας Σεργκέι Σοϊγκού ανακοίνωσε ότι τα ρωσικά μαχητικά πραγματοποιήσαν 9.000 εξορμήσεις και ότι απελευθερώθηκαν 400 πόλεις και χωριά σε μια έκταση άνω των 10.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων. Οτι διώχτηκαν οι «τρομοκράτες» από την επαρχία της Λατάκια και ότι εκκαθαρίστηκαν σε μεγάλο βαθμό από τις επαρχίες του Χαλεπιού, της Χάμα και της Χομς, ότι ανακαταλήφθηκε η αεροπορική βάση Κουβέιρες, η οποία πολιορκούνταν για πάνω από τρία χρόνια από τους αντάρτες, καθώς και εγκαταστάσεις άντλησης πετρελαίου και φυσικού αερίου κοντά στην Παλμύρα. Οτι έκλεισαν οι βασικοί δρόμοι του λαθρεμπορίου πετρελαίου του ISIS με την Τουρκία και εισόδου όπλων και ανταρτών και ότι καταστράφηκαν 209 πετρελαϊκές εγκαταστάσεις και περίπου 3.000 βυτιοφόρα οχήματα πετρελαίου του ISIS.

Πέρα από τα στοιχεία που δίνει η ρωσική πλευρά, δεν αμφισβητείται από κανέναν ότι η ρωσική στρατιωτική επέμβαση σταθεροποίησε και ισχυροποίησε το καθεστώς Ασαντ, σε μια στιγμή που ο κυβερνητικός στρατός υποχωρούσε μετά από μια σειρά ήττες. Οτι άλλαξε δραστικά ο συσχετισμός δυνάμεων υπέρ του καθεστώτος Ασαντ και ενισχύθηκε η διαπραγματευτική του θέση. Οτι υπέστησαν σοβαρά πλήγματα οι αντάρτες, έχασαν εδάφη και αποδυναμώθηκαν. Οτι η Ρωσία κατάφερε να ενισχύσει και να επεκτείνει τα συμφέροντά της στη Συρία και να ξανακερδίσει τη θέση της ως μια μεγάλη ιμπεριαλιστική δύναμη στη Μέση Ανατολή και ως κρίσιμος παίχτης στη διεθνή διπλωματική σκακιέρα. Με τα δεδομένα αυτά, ο Πούτιν έχει δικίο. Πράγματι, σ' αυτή τη φάση οι στόχοι της Μόσχας σε μεγάλο βαθμό εκπληρώθηκαν.

Η απρόσμενη απόφαση Πούτιν έχει προκαλέσει μεγάλο θόρυβο και διάφορες εκτιμήσεις για τη στρατηγική του Κρεμλίνου και για το τι σηματοδοτεί η απόφαση αυτή. Κατά την εκτίμησή μας, η ουσία βρίσκεται στην ασάφεια που τη χαρακτηρίζει. Ούτε χρονοδιάγραμμα υπάρχει ούτε καθορίζεται πόσες και ποιες δυνάμεις θα αποχωρήσουν και πότε. Η ναυτική βάση της Ταρτούς και η αεροπορική βάση στη Λατάκια θα διατηρηθούν και θα «προστατεύονται από ξηρά, θάλασσα και αέρα», σύμφωνα με την ανακοίνωση Πούτιν, ενώ απροσδιόριστος είναι και ο αριθμός της στρα-

τιωτικής δύναμης που θα παραμείνει σ' αυτές. Στη Συρία θα παραμείνουν και οι αντιαεροπορικοί πυραυλοί S-400, σύμφωνα με τον αρχηγό του Γενικού Επιτελείου Σεργκέι Ιβάνοφ. Αυτό σημαίνει ότι αν η διπλωματική διαδικασία δεν προχωρήσει ή αν ανακάμψουν οι αντάρτες και περάσουν στην αντεπίθεση, είναι εύκολο για τη Μόσχα να αναπτύξει ξανά αεροπορικές δυνάμεις οποιαδήποτε στιγμή χρειαστεί. Γιατί είναι βέβαιο ότι η Ρωσία δεν πρόκειται να εγκαταλείψει σε καμιά περίπτωση τα συμφέροντά της στη Συρία.

Παράλληλα, η απόφαση Πούτιν προβλέπει ότι οι βομβαρδισμοί εναντίον του ISIS, του Μετώπου Νούσρα και άλλων «τρομοκρατικών» ομάδων, που δεν συμμετέχουν στη συμφωνία κατάπαυσης των εχθροπραξιών, στην οποία κατέληξαν ΗΠΑ και Ρωσία στις 27 Φλεβάρη, θα συνεχιστούν κανονικά. Στις 15 Μάρτη, μια μέρα μετά την ανακοίνωση αποχώρησης των ρωσικών δυνάμεων από τη Συρία, ρωσικά αεροπλάνα βομβάρδιζαν στόχους του ISIS γύρω από την Παλμύρα, ενώ ο κυβερνητικός στρατός βρισκόταν σε απόσταση μόλις 4 χλμ από την αρχαία πόλη έχοντας στόχο την ανακατάληψή της.

Γι' αυτό, κατά την εκτίμησή μας, η απόφαση «μερικής αποχώρησης» των ρωσικών δυνάμεων από τη Συρία έχει πρωτίστως συμβολική παρά στρατιωτική σημασία και χρησιμοποιείται ως διπλωματικό χαρτί με στόχο να προχωρήσει η διπλωματική διαδικασία για την εξεύρεση κάποιας πολιτικής λύσης στο γόρδιο δεσμό της Συρίας.

Το Κρεμλίνο, παρόλο που υποστηρίζει την παραμονή του Ασαντ με κάποιο τρόπο στην εξουσία στο διάστημα μιας μεταβατικής πολιτικής λύσης, γνωρίζει ότι πρέπει κάποια στιγμή να παραμεριστεί, διαφορετικά το αδιέξοδο θα συνεχίζεται. Αρκεί το Μπάαθ να παραμείνει στο πολιτικό γίγνεσθαι και οι δομές του κρατικού μηχανισμού να διατηρηθούν, για να εξασφαλιστεί η συνέχεια και να αποφευχθεί το προηγούμενο της Λιβύης ή του Ιράκ. Με την απόφαση Πούτιν ασκείται πίεση στο καθεστώς Ασαντ προκειμένου να κάνει κάποιες αναγκαίες υποχωρήσεις για να προ-

χωρήσει η διαπραγματευτική διαδικασία, αντί να χρησιμοποιεί τις διαπραγματεύσεις για να κερδίσει χρόνο προκειμένου να πετύχει με τις πλάτες της Ρωσίας μια καθαρή νίκη επί των αντιπάλων του.

Ταυτόχρονα, η Μόσχα πετάει το μπαλάκι στην Ουάσινγκτον, η οποία πιέζεται λόγω προσφυγικού-μεταναστευτικού και από τους ευρωπαίους εταίρους της, στέλνοντας το μήνυμα ότι πρέπει να σφίξει τα λουριά κυρίως στη Σαουδική Αραβία και στην Τουρκία που υποστηρίζουν και εξοπλίζουν

ομάδες ανταρτών στη Συρία.

Συν τοις άλλοις, η απόφαση Πούτιν, η οποία αναγνωρίστηκε ως «θετική κίνηση» ακόμη και από τη συριακή αντιπολίτευση που συμμετέχει στις διαπραγματεύσεις της Γενεύης, διευκολύνει τη Μόσχα να ανοίξει διάυλο επικοινωνίας και ενδεχόμενης συνεννόησης με πολιτικές δυνάμεις στη Συρία πέρα από το καθεστώς Ασαντ.

Οπως φαίνεται, η Μόσχα δε θέλει να παγιδευτεί σε έναν ατέρμονα πόλεμο με απρόβλεπτες εξελίξεις, αλλά επιδιώκει να πετύχει τα μέγιστα δυνατό κέρδη μέσω της διπλωματικής διαδικασίας, πατώντας στο γεγονός ότι στρατιωτικά και συνεπώς και διπλωματικά έχει το πάνω χέρι. Σημειωτέον ότι το Κρεμλίνο έστειλε στη Γενεύη ένα διαπρεπή ακαδημαϊκό, τον Βιτάλι Ναούμκιν, για να βοηθήσει τους εκπροσώπους του ΟΗΕ στον τελευταίο γύρο των διαπραγματεύσεων που ξεκίνησε στις 14 Μάρτη. Ο Ναούμκιν δήλωσε πρόσφατα ότι καμιά πλευρά δεν μπορεί να κερδίσει τη νίκη και ότι «η μόνη λύση είναι ο συμβιβασμός».

Στην κατεύθυνση της αναζήτησης

Βραζιλία

Μετρά αντίστροφα η «προοδευτική» Ρούσεφ

Οι αντικυβερνητικές διαδηλώσεις της περασμένης Κυριακής στη Βραζιλία ήταν από τις πιο μαζικές στην ιστορία της χώρας. Οι διαδηλώσεις ήταν ειρηνικές και σύμφωνα με την αστυνομία οι διαδηλωτές που κατέβηκαν σε 150 πόλεις ζητώντας την παραίτηση της προέδρου Ντίλμα Ρούσεφ και κατηγορώντας την για διαφθορά (σε σχέση με το σκάνδαλο Petrobras που έχει ξεσπάσει), ήταν γύρω στα τρία εκατομμύρια, δηλαδή τριπλάσιοι από αυτούς που κατέβηκαν ένα χρόνο πριν (το Μάρτη του 2015), όταν η «προοδευτική» πρόεδρος πέρασε τα πρώτα μέτρα λιτότητας.

Οπως επισημαίνει το πρακτορείο Ρόιτερς, οι διαδηλωτές προέρχονταν κυρίως από τα μεσοστρώματα και όχι από τα πιο φτωχά στρώματα που είχαν στηρίξει τη Ρούσεφ. Όμως η μεγάλη αύξηση της ανεργίας έχει απογοητεύσει και τους φτωχούς, που είναι οι πρώτοι που πλήττονται από τη βαθιά κρίση που μαστίζει την οικονομία της χώρας (τη χειρότερη των τελευταίων 25 ετών). Ζορίζουν τα πράγματα για τη Ρούσεφ, το φιλολαϊκό προσωπείο της οποίας έχει πλέον ξεθωριάσει για τα καλά! Όσο για τον πρώην πρόεδρο Λούλα, που την προηγούμενη βδομάδα προσήχθη για ανάκριση και στη συνέχεια οι εισαγγελικές αρχές πρότειναν την προφυλάκισή του για το σκάνδαλο Petrobras, η επικείμενη υπουργοποί-

ησή του από τη Ρούσεφ (προκειμένου η εναντίον του υπόθεση να μεταφερθεί στο Ανώτατο Δικαστήριο, που δικάζεται φιλικά προς την κυβέρνηση, ενώ θα αποφύγει το «σκαμνί» όσο θα διατηρεί πόστο στην κυβέρνηση Ρούσεφ) τον κάνει να φαίνεται πιο ένοχος στα μάτια του λαού που κάποτε τον πίστεψε ότι θα φέρει κοινωνική δικαιοσύνη. Ποιος αμφιβάλει ότι και οι δύο θα πιάσουν πάτο όταν η οικονομική κατάσταση χειροτερεύσει;

Την τελευταία δεκαετία, η ανάδειξη μιας σειράς κυβερνήσεων στις χώρες της Νότιας Αμερικής, οι οποίες εμφανίζονταν ως αριστερές, προοδευτικές, ακόμα και επαναστατικές (Τσάβες-Μαδούρο, Κορέα, Λούλα-Ρούσεφ, Μοράλες, Νέστορ και Κριστίνα Κίρσνερ) τροφοδότησε μια φιλολογία περί κοινοβουλευτικού

πολιτικής λύσης μέσω της διπλωματικής οδού, με στόχο τον τερματισμό του πολέμου, συγκλίνει, όπως φαίνεται, και ο Λευκός Οίκος, μετά την αποτυχία της στρατηγικής του στη Συρία (αναζήτηση, εξοπλισμός και εκπαίδευση «μετριοπαθών» ανταρτών για την ανατροπή του Ασαντ), γεγονός που τον αναγκάζει να αναδιπλωθεί. Υπενθυμίζουμε ότι η συμφωνία κατάπαυσης του πυρός, που ξεκίνησε στις 27 Φλεβάρη, έγινε μεταξύ ΗΠΑ και Ρωσίας, ενώ οι υπόλοιποι εμπλεκόμενοι την αποδέχτηκαν. Το γεγονός ότι εξακολουθεί να τηρείται σε γενικές γραμμές, παρά τις αρχικά δυσόινες προβλέψεις, σχετίζεται προφανώς με τις πιέσεις που ασκεί η Ουάσινγκτον στους εταίρους της που υποστηρίζουν και εξοπλίζουν τους αντάρτες.

Μπορεί η απόφαση Πούτιν να συμβάλλει στη διατήρηση της κατάπαυσης του πυρός και στην αποκλιμάκωση της βίας και να διευκολύνει τη συνέχιση της διπλωματικής διαδικασίας, αλλά μέχρις εκεί. Ο πόλεμος έχει μακρύ δρόμο ακόμη, γιατί οι αντάρτες δεν έχουν ηττηθεί, αλλά και γιατί αυτοί που κυριαρχούν είναι το ISIS και οι τζιχαντιστές του Μετώπου Νούσρα, που θα συνεχίσουν τον πόλεμο όσο τους παίρνει. Αλλά και η διαπραγματευτική διαδικασία θα αποδειχτεί πολύ δύσκολη υπόθεση, όχι μόνο γιατί το χάσμα μεταξύ του καθεστώτος Ασαντ και της αντιπολίτευσης δεν είναι καθόλου εύκολο να γεφυρωθεί, αλλά γιατί, εκτός από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις (κυρίως Ρωσία και ΗΠΑ), εμπλέκονται περιφερειακές δυνάμεις (κυρίως Τουρκία, Σαουδική Αραβία και Ιράν) με αλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα.

δρόμου προς το σοσιαλισμό, ρήξεων με τον καπιταλισμό με εργαλείο μια αριστερή κυβέρνηση κτλ. κτλ. Η φιλολογία αυτή πνίγεται μέσα σε βόρβορο σκανδάλων, ανεκπλήρωτων υποσχέσεων και διαδοχικών καταρρεύσεων όλων αυτών των κυβερνήσεων, που παραχωρούν τη θέση τους σε δεξιές κυβερνήσεις, εκλεγμένες από κοινοβουλευτικές διαδικασίες.

Στην πραγματικότητα, αυτές οι κυβερνήσεις δεν αντιπροσώπευσαν παρά τη λατινοαμερικάνικη εκδοχή της σοσιαλδημοκρατίας, προσπαθώντας να εξασφαλίσουν τη σταθερότητα των καθεστώτων μέσα από οριακά μέτρα κοινωνικής πολιτικής, σε κοινωνίες με τεράστιες ταξικές διαφορές και οξύτατες αντιθέσεις. Η μία μετά την άλλη ολοκληρώνουν την αποστολή και τον κύκλο τους.

Πίσω ακόμα και από τη Συμφωνία του Οσλο

Νέα κλοπή παλαιστινιακής γης από τους σιωνιστές

Το Ισραήλ ανακοίνωσε μέσω του Ραδιοφωνικού Σταθμού του Στρατού ότι από τις 10 Μάρτη προχώρησε στην κατάσχεση 2,3 τετραγωνικών χιλιομέτρων παλαιστινιακής γης, στα περίχωρα της Ιεριχούς στη Δυτική Οχθη, προκειμένου να επεκτείνει τον εβραϊκό εποικισμό του Αλμόγκ και να χτίσει τουριστικές εγκαταστάσεις. Τέτοιας έκτασης κλοπή παλαιστινιακής γης από τους σιωνιστές είχε συμβεί από τη δεκαετία του '80, πριν από τη Συμφωνία του Οσλο. Τον Απρίλη και τον Αύγουστο του 2014, το Ισραήλ είχε κλέψει συνολικά άλλα 5 τετραγωνικά χιλιόμετρα στη Δυτική Οχθη, σε περιοχή κοντά στη Βηθλεέμ. Στόχος των σιωνιστών είναι ο παραπέρα κατακερματισμός της Δυτικής Οχθης, ώστε να καταστεί αδύνατη η δημιουργία παλαιστινιακού κράτους με μια κάποια εδαφική συνοχή, αλλά και να αποκοπεί η Δυτική Οχθη από την Ανατολική Ιερουσαλήμ, για να μην αποτελέσει η τελευταία πρωτεύουσα ενός μελλοντικού παλαιστινιακού κράτους, όπως ζητούν οι Παλαιστίνιοι.

Παράλληλα, με βάση τη ναζιστική αρχή της συλλογικής ευθύνης, η ισραηλινή Κνεσέτ ψήφισε νόμο ο οποίος απαγορεύει ουσιαστικά στους παλαιστίνιους εργάτες να εισέρχονται και να δουλεύουν στο Ισραήλ, προκειμένου να περιορίσει τις καθημε-

ρινές επιθέσεις εναντίον ισραηλινών στρατιωτών και εποίκων από παλαιστίνιους αγωνιστές. Τα νέα μέτρα, που προβλέπουν ποινές φυλάκισης σε ισραηλινούς εργοδότες που προσλαμβάνουν παλαιστίνιους εργάτες που δεν διαθέτουν άδεια εργασίας, έρχονται να προστεθούν στην αφαίρεση αδειών εισόδου από δυο μέχρι τεσσάρων χρόνων. Μόνο την τελευταία βδομάδα, η ισραηλινή αστυνομία συνέλαβε 400 παλαιστίνιους εργάτες χωρίς άδεια μαζί με τους ισραηλινούς εργοδότες τους.

Είναι χαρακτηριστικό το κήρυγμα ακροδεξιού αρχιραβίνου του Ισραήλ, που κάλεσε τους ισραηλινούς στρατιώτες και εποίκους να αγνοούν το φόβο της καταδίκης από ισραηλινό δικαστήριο και να σκοτώνουν οποιονδήποτε Παλαιστίνιο επιτίθεται σε Ισραηλινό με οποιοδήποτε μέσο, ανεξαρτήτως ηλικίας του δράστη, αφού μόνον ο θάνατος μπορεί να αποτρέψει Παλαιστίνιους να επιτεθούν εναντίον Ισραηλινών. Η δήλωση του αρ-

χιραβίνου ήρθε λίγες μέρες μετά τη δήλωση του αρχηγού του στρατού Γκάντι Αϊσενκότ ότι είναι άσχημη η εικόνα όταν ένας ισραηλινός στρατιώτης δέχεται επίθεση από ένα μικρό κορίτσι με ψαλίδι και το εκτελεί αδειάζοντας πάνω του έναν ολόκληρο γεμιστήρα. Βέβαια, αυτό που έχει οδηγήσει τους σιωνιστές σε αδιέξοδο είναι ότι, παρά την κτη-

νώδη καταστολή που ασκούν σε βάρος του παλαιστινιακού λαού της Δυτικής Οχθης, η οποία έχει αφήσει από τις αρχές Οκτώβρη 193 Παλαιστίνιους νεκρούς, οι επιθέσεις εναντίον Ισραηλινών δεν έχουν μειωθεί στο ελάχιστο.

Στο μεταξύ, σύμφωνα με ρεπορτάζ της ισραηλινής εφημερίδας Haaretz, οι σιωνιστές και η Παλαιστινιακή Αρχή βρίσκονται

σε μουσικές διαπραγματεύσεις εδώ και αρκετό καιρό, προκειμένου να περάσει σταδιακά ένα τμήμα της καταστολής του παλαιστινιακού λαού της Δυτικής Οχθης από τον ισραηλινό στρατό στους πραιτωριανούς του Αμπάς. Σύμφωνα με την ισραηλινή πρόταση, ο ισραηλινός στρατός θα σταματήσει να επιχειρεί τόσο συχνά εντός της Περιοχής Α στη Δυτική Οχθη, που περιλαμβάνει το ένα πέμπτο της συνολικής της έκτασης, και θα αποσυρθεί πλήρως από τη Ραμάλα και την Ιεριχώ σε πρώτη φάση, με απώτερο στόχο την απόσυρσή του και από άλλες παλαιστινιακές πόλεις, ενώ θα παρεμβάινει μόνο για να συλλαμβάνει υπόπτους επιθέσεων εναντίον ισραηλινών στόχων.

Σταδιακά, το ίδιο θα συμβεί και στην Περιοχή Β της Δυτικής Οχθης, ίδιας έκτασης με την Α. Με βάση τη Συνθήκη του Οσλο, ο πλήρης έλεγχος της Περιοχής Α θα έπρεπε να βρίσκεται αποκλειστικά στα χέρια της ΠΑ. Όμως, από το 2002, κατά τη διάρκεια της δεύτερης Ιντιφάντα, το έργο της καταστολής ουσιαστικά ασκούν αποκλειστικά οι σιωνιστές, έχοντας τον πλήρη έλεγχο και εισβάλλοντας καθημερινά. Παρόντες στις διαπραγματεύσεις είναι και οι Αμερικανοί μέσω του στρατηγού Φρεντ Ρουντεσχάιμ, που πιέζουν τον Αμπάς να πάρει πίσω τους φρα-

στικούς λεονταρισμούς του περί τερματισμού της συνεργασίας ασφαλείας της ΠΑ με τους σιωνιστές, να δεχτεί τις προτάσεις των σιωνιστών και να ενεργοποιήσει ξανά τις δυνάμεις ασφαλείας της ΠΑ, η δράση των οποίων ατόνησε μετά το ξέσπασμα της παλαιστινιακής εξέγερσης, προκειμένου να συμβάλουν στην καταστολή των Παλαιστίνιων της Δυτικής Οχθης.

Νίκη της απεργίας των δασκάλων

Σημαντική νίκη σημείωσε η απεργία των δασκάλων στη Δυτική Οχθη, μετά από προσωπική παρέμβαση του Αμπάς, ύστερα από ένα μήνα σιωπής και προσπάθειες καταστολής της απεργίας. Ο Αμπάς δεσμεύτηκε ότι θα υλοποιήσει τη συμφωνία που είχε υπογραφεί το 2013 μεταξύ των συνδικαλιστικών εκπροσώπων των δασκάλων και της Παλαιστινιακής Αρχής. Η εφαρμογή της συμφωνίας πρόκειται να ξεκινήσει από τη σχολική χρονιά 2017-18. Επιπλέον, ανακοίνωσε τη διεξαγωγή εκλογών για την ανάδειξη νέας ηγεσίας στο συνδικάτο των δασκάλων, μετά από την παραίτηση της σημερινής ηγεσίας στα μέσα της απεργίας, κατ' απαίτηση της μεγάλης πλειοψηφίας των απεργών λόγω της υπονομευτικής στάσης που κράτησε απέναντι στον απεργιακό αγώνα.

Η βομβιστική επίθεση της περασμένης Κυριακής σε πολυσύχναστο σταθμό λεωφορείων της Αγκυρας, με απολογισμό 37 νεκρούς και δεκάδες τραυματίες (για την οποία καμία οργάνωση δεν έχει αναλάβει ακόμα την ευθύνη), χρησιμοποιήθηκε από την τουρκική κυβέρνηση σαν «απόδειξη» του «τρομοκρατικού χαρακτήρα» του PKK αλλά και των Κούρδων της Συρίας. Ταυτόχρονα, η ταχύτατη «αναγνώριση» της 24χρονης φερόμενης ως βομβίστριας αυτοκτονίας και μέλους του PKK, που υποτίθεται ότι ήταν εκπαιδευμένη στις YPG (ένοπλες ομάδες των Κούρδων της Συρίας), που ανακοινώθηκε μία μόλις μέρα μετά την επίθεση, διά στόματος υπουργού Εσωτερικών, επισφράγισε την «αναγκαιότητα» της «αντιτρομοκρατικής» πολιτικής του τουρκικού κράτους. Αμέσως μετά, ακολούθησαν βομβαρδισμοί σε δεκαοχτώ θέσεις του PKK στο βόρειο Ιράκ, ενώ ταυτόχρονα έσφιξε ο κλοιός γύρω από τις κουρδικές πόλεις στα ανατολικά της χώρας, με την επιβολή απαγορεύσεων κυκλοφορίας σε δύο ακόμα πόλεις.

Το «αντιτρομοκρατικό» ένδυμα ταλακώθηκε, όμως, μετά από την αποκάλυψη ότι η αμερικανική πρεσβεία στην Τουρκία είχε προειδοποιήσει τους αμερικανούς πολίτες που βρίσκονται στην Αγκυρα να μείνουν μακριά

Τρομοκρατική «αντιτρομοκρατία»

από το κέντρο της πόλης, γιατί υπάρχει πιθανότητα τρομοκρατικής επίθεσης σε κυβερνητικά κτίρια! Το γεγονός ότι η προειδοποίηση έγινε μόλις δύο μέρες πριν από την επίθεση οδήγησε σε παροξυσμό ορισμένους δημοσιογράφους, όπως συντάκτρια της φυλοκυβερνητικής εφημερίδας «Γενί Σαφάκ», που έφτασε στο σημείο να αναρωτηθεί «κατά πόσο η πρόβλεψη της επίθεσης από τις ΗΠΑ επηρεάστηκε από τους στενούς δεσμούς τους με το PYD (σ.σ. Κούρδοι Συρίας) ή τις υπηρεσίες πληροφοριών!»! Έφτασε δηλαδή στο σημείο να κατηγορήσει τους Αμερικανούς ότι τα έκαναν πλακάκια με τους κούρδους «τρομοκράτες», οι οποίοι τους ενημέρωσαν για την επίθεση προκειμένου να προστατευτούν οι αμερικανοί πολίτες! Ακόμη και η «κεντροαριστερή» «Τζουμχουριέτ» καυτηρίασε το γεγονός, σημειώνοντας ότι «η αμερικανική πρεσβεία προειδοποίησε τους πολίτες της πριν από την έκρηξη της Αγκυρας, αλλά το κράτος δεν αισθάνθηκε την ανάγκη να προειδοποιήσει τους δικούς του πολίτες».

Η ανακοίνωση που εξέδωσε η αμερικανική πρεσβεία, μετά το σούσουρο που κατέκλυσε τα

τουρκικά ΜΜΕ, έκανε ακόμα χειρότερη τη θέση της κυβέρνησης. Η πρεσβεία πληροφορήθηκε για το ενδεχόμενο επίθεσης από διαρροές της τουρκικής κυβέρνησης στα δίκτυα κοινωνικής δικτύωσης και επιβεβαίωσε τις πληροφορίες αυτές από τις τουρκικές αρχές! Πράγμα που σημαίνει ότι η κυβέρνηση γνώριζε ότι θα γίνει κάποια επίθεση αλλά δεν έλαβε κανένα μέτρο για να προστατεύσει τους πολίτες. Ακόμα κι αν κάποιος χάψει την ιστορία της «τρομοκρατίας» του PKK που εκπαιδεύτηκε από τους Κούρδους της Συρίας, που λανσάρει το τουρκικό κράτος, θα πρέπει να είναι

πολύ «ψεκασμένος» για να μην καταλήξει στο συμπέρασμα της παταγώδους αποτυχίας της «αντιτρομοκρατικής» πολιτικής της κυβέρνησης και της αδυναμίας της να προστατεύσει τους πολίτες της ακόμα κι όταν έχει πληροφορίες επικείμενης «τρομοκρατικής επίθεσης».

Εμείς πάντως διατηρούμε σοβαρές επιφυλάξεις για το κατά πόσο μπορούν να είναι αληθή όλα όσα παρουσίασε η τουρκική κυβέρνηση. Οχι μόνο γιατί δεν εμπιστευόμαστε το φασιστικό κράτος της Τουρκίας, αλλά και γιατί η εξήγηση που δίνει η κυβέρνηση Νταβούτογλου ταιριάζει γάντι στις επιδιώξεις

της. Χρόνια τώρα προσπαθεί να «πείσει» τους Αμερικανούς να άρουν την υποστήριξή τους στους Κούρδους της Συρίας. Και τώρα, ως διά μαγείας, μία «τρομοκρατία» συνδέει το PKK με τους Κούρδους της Συρίας και όλους μαζί με μια φονική επίθεση κατά αμάχων! Τι το καλύτερο για την κυβερνητική προπαγάνδα;

Το πόσο όμως θα μπορέσει να «πείσει» πραγματικά τους Αμερικανούς αποτελεί ακόμα ζητούμενο. Οι τελευταίοι περιόριστηκαν στην καταδίκη της επίθεσης και τη μόνιμη στήριξη στο τουρκικό κράτος στο πλαίσιο της νατοϊκής συμμαχίας, αποφεύγοντας κάθε αναφορά στους Κούρδους.

Το σίγουρο είναι ότι το τουρκικό κράτος δεν πρόκειται να πείσει τους λαούς για το «δημοκρατικό» χαρακτήρα των νέων σουλτάνων της Αγκυρας. Κι αυτό γιατί την ίδια στιγμή συνεχίζουν την άγρια καταστολή κατά των Κούρδων στα ανατολικά. Λίγες βδομάδες πριν από την τελευταία επίθεση, βουλευτής του φιλοκουρδικού HADEP είχε καταγγείλει αυτή την καταστολή. Αποκάλυψε ότι στην πόλη Τζιζρέ κήκαν ζωντανό 150

άνθρωποι μετά από επιθέσεις του τουρκικού στρατού σε διάφορα κτίρια. Ορισμένα πτώματα μάλιστα, βρέθηκαν χωρίς κεφάλια! Κατήγγειλε, ακόμα, ότι «η κατάσταση στο Ντιάρμπακır είναι τρομακτική. Η συνοικία Σουρ βρίσκεται στην 79η μέρα απαγόρευσης κυκλοφορίας».

Σύμφωνα με τη Διεθνή Αμνηστία, από τις διακοπές στην ηλεκτροδότηση και το νερό καθώς και από την παρεμπόδιση μετακίνησης λόγω του κινδύνου από πυρά (ακόμα κι αν αυτός που μετακινείται θέλει να πάει στο γιατρό), έχει δημιουργηθεί μια ανυπόφορη κατάσταση για τους κατοίκους της νοτιοανατολικής Τουρκίας, που συνεχώς επιδεινώνεται. Οι αποκλεισμοί επηρεάζουν την καθημερινή ζωή ενός μεγάλου αριθμού ανθρώπων που φτάνει τις 200 χιλιάδες.

Γι' αυτό και όσα παραμύθια περί «κούρδων τρομοκρατών» κι αν εφεύρει η τουρκική κυβέρνηση, δεν πρόκειται να σταματήσει την ένοπλη αντίσταση του κουρδικού στοιχείου. Αυτό που έχει δείξει η ιστορία τόσα χρόνια τώρα είναι ότι η άγρια καταστολή δεν σταμάτησε ποτέ το κουρδικό αντάρτικο, ακόμα κι όταν οι ηγέτες του (βλέπε Οτζαλάν) ήταν πολύ κάτω των περιστάσεων και λάκισαν όταν τους στρίμωξε η στρατοκρατική κοινοβουλευτική χούντα που κάνει κουμάντο στην Τουρκία.

στο ψαχνό

Την Κοινωνική Ασφάλιση και τα μάτια μας

Δε θεωρούμε ότι τα караγκιζιλίκια του Καμμένου και η ταραχή που προκάλεσε στο στρατόπεδο της συγκυβέρνησης αποτελούν μέρος ενός σχεδίου με στόχο τον αποπροσανατολισμό του ελληνικού λαού. Σημάδι της βαθιάς πολιτικής κρίσης είναι. Εκ των πραγμάτων, όμως, λειτουργούν αποπροσανατολιστικά. Όπως αποπροσανατολιστικά θα λειτουργήσει και η προ ημερήσιας διάταξης συζήτηση την ερχόμενη Τρίτη στη Βουλή (σχεδιασμένη αυτή, όχι τυχαία).

Δε θεωρούμε ότι το προσφυγικό είναι ήσσονος σημασίας ζήτημα. Όταν όμως αυτό το κατεξοχήν πολιτικό ζήτημα υποβιβάζεται σε ανθρωπιστικό και αντιμετωπίζεται ως ζήτημα εθνικής ασφάλειας και οικονομικής επιβάρυνσης, μόνο τα πανιά των ρατσιστών και των εθνικιστών, που αφθονούν στην ελληνική επικράτεια, φουσκώνει. Ετσι, λειτουργεί και αυτό ως καύσιμο στη μηχανή του αποπροσανατολισμού και του ταξικού εκφυλισμού.

Μείζον ζήτημα αυτή τη στιγμή είναι οι διαπραγματεύσεις με το κουαρτέτο/τρόικα και μέγιστο το Ασφαλιστικό, που από τα αστικά ΜΜΕ παρουσιάζεται περίπου ως... άθροισμα μερικών λεπτομερειών.

Ερχεται Αρμαγεδδώνας. Δρομολογείται η διάλυση της Κοινωνικής Ασφάλισης, σ' ένα κοινωνικό περιβάλλον που χαρακτηρίζεται από μαζική χρόνια ανεργία, ιδιαίτερα των νέων. Ενα σύστημα που χτίστηκε με αγώνες σχεδόν ενός αιώνα της εργατικής τάξης, διαγράφεται και αντικαθίσταται από ένα άθλιο προνοιακό σύστημα.

Όλα αυτά για τα οποία προειδοποιούμε από τις στήλες της «Κόντρας», από τότε που δόθηκε στη δημοσιότητα το σχέδιο Κατρούγκαλου, τα βλέπουμε τώρα να κυκλοφορούν με τη μορφή διαρροών. Αποτελούν δήθεν «παράλογες απαιτήσεις» των δανειστών, ιδιαίτερα του ΔΝΤ, ενώ στην πραγματικότητα πηγάζουν από τις συμφωνημένες αρχές του νέου ασφαλιστικού συστήματος, τις οποίες από τον περασμένο Ιούνιο εισηγήθηκε η συγκυβέρνηση, με υπογραφή του ίδιου του Τσίπρα.

Επειδή το έργο το έχουμε ξαναδεί πολλές φορές, ξέρουμε το τέλος του. Θα μας πουν ότι κατέληξαν σε έναν «συμβιβασμό» (οι ανάγκες της προπαγάνδας θα καθορίσουν αν θα τον ονοματίσουν «έντιμο» ή «κατόπιν εκβιασμού»), προκειμένου να κλείσει η αξιολόγηση και «να πάρει μπροστά η οικονομία». Οι παλαιότεροι είχαν το «να πάρουμε τη δόση και να μη χρεοκοπήσουμε», οι σημερινοί έχουν την «επανεκκίνηση της οικονομίας, με την καλλιέργεια στους επενδυτές κλίματος εμπιστοσύνης και σταθερότητας».

Γ' αυτό και ένα σύνθημα πρέπει να επικρατήσει αυτές τις μέρες: την Κοινωνική Ασφάλιση και τα μάτια μας. Για να διατηρήσουμε ζωντανή την προοπτική να πάρουμε πίσω αυτά που μας αφαίρεσαν, ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια, πρέπει να φράξουμε το δρόμο στο σημερινό αντισυμβαλλιστικό Αρμαγεδδώνα.

Για να δώσουμε ουσία και νόημα στην προοπτική της αντεπίθεσης, πρέπει να συσπειρωθούμε γύρω από το μοναδικό ταξικό ασφαλιστικό αίτημα, που κόβει τη φόρα σε κάθε προδοτική-συναινετική πολιτική: Απαιτούμε πλήρη ασφάλιση για όλους και πλήρη χρηματοδότησή της από τους καπιταλιστές και το κράτος τους.

Πλούτος εξακολουθεί να παράγεται (από τη δική μας εργασία), πλούτος υπάρχει συσσωρευμένος, ως τον διεκδικήσουμε.

«Αυτό που διάφορες τηλεπερσόνες ντύθηκαν πρόσφυγες, ποιους βοηθάει; Σίγουρα το περιοδικό κ τα πρόσωπα που ποζάρουν. Τους πρόσφυγες όμως, όχι...», έγραψε ο Δημήτρης Παπαδημούλης στο twitter. Επισπεύδων όπως πάντοτε, με παρεμβάσεις επί παντός του επιστητού, για να βρίσκεται διαρκώς στην επικαιρότητα, είπε κι αυτός την παπάρα του για το εξώφυλλο του Down Town με τις τηλεπερσόνες που ντύθηκαν πρόσφυγες με σωσίβια, μαντίλες και όλα τα συναφή. Ατύχησε και πάλι ο «πολύς» Παπαδημούλης. Διότι σε χρόνο ρεκόρ το Διαδίκτυο γέμισε από την παραπάνω φωτογραφία, που δεν τραβήχτηκε σε χρόνο σημαντικά προγενέστερο. Ο υπουργός Γιάννης Μουζάλας, η πρόεδρος της Ιταλικής Βουλής Λάουρα Μποντλίνι και ο α' αντιπρόεδρος της Ελληνικής Βουλής Τάσος Κουράκης επισκέφτηκαν στις 14 Φλεβάρη τη Σκάλα Συκαμνιάς στη Λέσβο, έριξαν πάνω τους από ένα σωσίβιο (δεν τα έδεσαν καν, τα φόρεσαν λες και φορούσαν γιλέκα γνωστού οίκου μόδας) και ποζάρισαν στο φακό. Θεωρούμε βέβαιο πως από αυτή τη φωτογραφία εμπνεύστηκε το εξώφυλλο του το lifestyle περιοδικό. Γιατί ο Κουράκης με τον Μουζάλα και την Ιταλίδα και όχι μερικές τηλεπερσόνες στο δικό μας εξώφυλλο, ήταν η απλή σκέψη που έκαναν οι «κιτρινιάρηδες» δημοσιογράφοι. Και να μην ξεχνάμε πως το δρόμο για το «είμαστε όλοι πρόσφυγες» τον έδειξε στον κάθε караγκιζί ο γνωστός κινέζος εικαστικός που άπλωσε τα πατσικοιλία του σε μια χαλικοστρωτή παραλία της Λέσβου και φωτογραφίστηκε παριστάνοντας τον πνιγμένο μικρούλη Αϊλάν.

KONTRES

Απατημένη ερωμένη

Ο Τουσκ ευχαρίστησε τις χώρες που έκλεισαν τα σύνορά τους στους πρόσφυγες, επισημαίνοντας ότι οι αποφάσεις τους δε συνιστούν μονομερείς δράσεις, αλλά υλοποιούν κοινή ευρωπαϊκή απόφαση. Ο Τσίπρας του απάντησε -μέσω twitter!- ότι «ο βαλκανικός έκλεισε εξαιτίας μονομερών ενεργειών από χώρες των Δυτικών Βαλκανίων» και τον κάλεσε «να επικεντρώνει τις προσπάθειες στην εφαρμογή κοινών αποφάσεων ως πρόεδρος της Ευρώπης των 28 και να μην ενθαρρύνει όσους τις αγνοούν».

Ο Τουσκ είναι πρόεδρος της ΕΕ, ο Τσίπρας πρωθυπουργός μιας χώρας μέλους της ΕΕ, και το twitter -απ' όσο γνωρίζουμε- δεν εντάσσεται στα εργαλεία μέσω των οποίων ασκούνται οι θεσμικές λειτουργίες της ΕΕ. Επομένως, ο Τσίπρας παριστάνει την απατημένη ερωμένη για λόγους εσωτερικής κατανάλωσης, ενώ ο κυνικός Τουσκ αποκάλυψε πως ό,τι γίνεται από βαλκανικές χώρες έχει την έγκριση και τη σιωπηλή ενθάρρυνση της Γερμανίας, της οποίας υπάλληλος είναι ο Τουσκ.

Πονάνε τα παλικάρια;

Το Δελτίο Τύπου στάλθηκε με τον βαρύγδουπο τίτλο-σιδηρόδρομο: «Δήλωση Γ. Μανιάτη αναφορικά με τη συμμετοχή του κ. Τσίπρα στη συνάντηση των ευρωπαίων σοσιαλιστών στο Παρίσι». Το περιεχόμενο του ήταν λακωνικό: «Ο κ. Τσίπρας φοράει κάθε φορά το κοστούμι που νομίζει πως τον εξυπηρετεί. Όμως, το κοστούμι του Σοσιαλδημοκράτη δεν ταιριάζει με τις καθεστωτικές του αντιλήψεις, τις παρεμβάσεις στη Δικαιοσύνη, την υποβάθμιση των Ανεξάρτητων Αρχών, το πελατειακό κράτος που οικοδομεί. Ας το καταλάβει όσο δεν τον έχουν πάρει είδηση και οι

έξω».

Αν το μετέδιδε καμιά γαλλική εφημερίδα, θα γελούσαν και τα τερατόμορφα αετώματα της «Νοτρ Νταμ». Ιδιαίτερα με την αναφορά περί «καθεστωτικών αντιλήψεων», τις οποίες έχει ο Τσίπρας (καμιά αντίρρηση), αλλά δεν έχουν οι σοσιαλδημοκράτες και ιδιαίτερα οι κυβερνώντες σοσιαλδημοκράτες (εδώ γελάνε). Αν κάποιος σύμβουλος του Ελιζέ έθετε τη δήλωση υπόψη του Ολάντ, αυτός θα ρωτούσε «κας κε σε Μανιάτς» κι αφού έπαιρνε απάντηση, είτε θα έσκαγε στα γέλια είτε θα μπινελίκωνε τον σύμβουλο που τον απασχολεί με τρίχες (η αντίδραση ανάλογα με τη διάθεσή του εκείνη τη στιγμή).

Οι εκπεσόντες πασόκοι πονάνε που ο Ολάντ κάλεσε στο Παρίσι τον Τσίπρα και όχι τη Φώφη. Κι ο πόνος τους θλώνει το νου. Γιατί, ρε Μανιάτη, δεν τον βγάζουν έτσι τον καημό τους οι πολιτικοί. Προσπαθήσατε να το αποτρέψετε, αλλά για τον Ολάντ, τον Ρέντσι και τους άλλους σοσιαλδημοκράτες της Ευρώπης στην Ελλάδα υπάρχει ΣΥΡΙΖΑ και Τσίπρας. Για να ξανακαλέσουν εσάς σε τέτοιες συσκέψεις, θα πρέπει πρώτα να φύγετε από το 4%.

Πόντιοι Πιλάτοι

«Οι αποφάσεις είχαν παρθεί απο πριν, η “αντίσταση” μετά τις 20/2 ήταν κυρίως επικοινωνιακή, πληθαίνουν οι φωνές που το έχουν αντιληφθεί» έγραψε στο twitter ο Γιάννης Μηλιάς. Αναφέρεται προφανώς στα όσα είπε η Κωνσταντοπούλου στη συνέντευξή της στον Παπαχελά. Είναι αλήθεια πως ο ίδιος ο Μηλιάς κράτησε αποστάσεις από τον κυβερνώντα ΣΥΡΙΖΑ. Δεν έγινε υπουργός, δεν έγινε καν βουλευτής.

Απόγονοι των ναζί

Σοσιαλιστική Σοβιετική Ένωση δεν υπάρχει (στην ουσία από τη δεκαετία του '90), Κόκκινος Στρατός δεν υπάρχει, υπάρχει ακόμα, όμως, ως καλλιτεχνικό συγκρότημα, η Καλλιτεχνική Κολλεκτίβα «Αλεξάντρ Βασίλιεβιτς Αλεξαντρόφ», όπως είναι το όνομα της παγκοσμίως γνωστής ορχήστρας και χορωδίας του Κόκκινου Στρατού (από το όνομα του πρώτου καλλιτεχνικού διευθυντή της, που συνέθετε και διηύθυνε από το 1928, που ιδρύθηκε η κολλεκτίβα, μέχρι το θάνατό του, το 1946).

Το συγκεκριμένο καλλιτεχνικό συγκρότημα είναι κάτι σαν τα μπαλέτα «Μπαλσόι» ή «Κίροφ» ή το «Θέατρο Τέχνης» της Μόσχας: ένα ακαδημαϊκό καλλιτεχνικό συγκρότημα. Όμως, για τους απογόνους των ναζί που κυβερνούν τη σημερινή Εσθονία -χώρα μέλος της ΕΕ, μην το ξεχνάμε- αυτά είναι φιλά γράμματα. Απαγόρευσε για δεύτερη φορά περιοδεία της Κολλεκτίβας «Αλεξαντρόφ» στην Εσθονία, διότι η χορωδία ανήκει στο ρωσικό υπουργείο Αμυνας και οι διμερείς αμυντικές σχέσεις Εσθονίας-Ρωσίας έχουν διακοπεί!

Δεν μας προξενεί καμιά εντύπωση. Δραττόμεθα απλώς της ευκαιρίας να συστήσουμε μια ακρόαση του διασημότερου ίσως τραγουδιού της Κολλεκτίβας «Αλεξαντρόφ»: Ιερός Πόλεμος! Πληκτρολογήστε «Sacred war» στο youtube και απολαύστε το ριγώντας!

ΥΓ. Το τραγούδι αυτό πρωτοπαρουσιάστηκε στις 26 Ιούνη του 1941 στο σιδηροδρομικό σταθμό της Μόσχας, λίγο πριν η κολλεκτίβα επιβιβαστεί στο τρένο για το μέτωπο.

Αυτό, όμως, δεν το λες και ταξική στάση. Περισσότερο στάση Πόντιου Πιλάτου θυμίζει. Στάση που εξηγεί και τις εκ των υστέρων θετικές αποφάνσεις για την Κωνσταντοπούλου και όλους τους άλλους, που «το έχουν αντιληφθεί», αφού προηγούμενως βοήθησαν –από υπουργικά και άλλα κορυφαία πόστα- τους Τσιπραίους να «αλυσοδέσουν» τον ελληνικό λαό.

Φτηνιάρης και αλαζόνας

Ο Βενιζέλος την έκανε, βέβαια, την φιλολαθροχειρία του. Βρήκε τι έλεγε ο Παπαγγελόπουλος για την Τσατάνη πριν από λίγο καιρό, απαντώντας σε ερωτήσεις βουλευτών, παρέλειψε όμως να αναφέρει πως ο Παπαγγελόπουλος επικαλούνταν διαβεβαιώσεις του Ι. Ντογιάκου, προϊσταμένου της εισαγγελίας εφετών. Για τον Παπαγγελόπουλο, όμως, δεν αλλάζει τίποτα. Οι βουλευτές ρωτούσαν για τους χειρισμούς της Τσατάνη και αυτός απαντούσε ότι δεν τίθεται κανένα ζήτημα, ότι είναι όλοι νόμιμοι. Μόλις η Τσατάνη τον έβγαλε στη σέντρα δημοσιοποιώντας την αναφορά της, ο Παπαγγελόπουλος «θυμήθηκε» πως είχε πει στην Τσατάνη τη... νομική του άποψη, ότι κακώς πήρε τη δικογραφία του Βγενόπουλου από την Εισαγγελέα Διαφθοράς και κακώς χειρίστηκε υποθέσεις στελεχών της ΝΔ, όταν ο σύζυγός της και η κόρη της είναι στελέχη και υποψήφιοι βουλευτές αυτού του κόμματος.

Κολυμπώντας στην αλαζονεία του και θεωρώντας ότι η πολιτική σ' αυτό το επίπεδο μπορεί να ασκηθεί με τον τρόπο που οργάνωνε συνδικαλιστικές ίντριγκες όταν ήταν εν ενεργεία δικαστικός, ο Παπαγγελόπουλος πιάστηκε στη φάκα. Πρώτα κάλυψε την Τσατάνη και μετά την είδε να τον «δίνει» στεγνά. Απέδειξε, τελικά, ότι είναι πολύ φτηνιάρης, πολύ λίγος για το πόστο που του ανέθεσαν οι Τσίπρας-Παππάς.

Θα πέσει γέλιο

Ξεκαρδιστικές εικόνες αναμένεται να μας προσφέρει το «κόμμα» του Λεβέντη τις επόμενες μέρες. Για να γεμίσει τα ψηφοδέλτια η αρχηγάρα έταξε στους υποψήφιους ότι θα κάνει ροτέισον, αλλάζοντας βουλευτές κάθε έξι μήνες. Το πρώτο εξάμηνο συμπληρώνεται στις 20 Αυγούστου και ήδη άρχισαν τα όργανα. Υποψήφιοι απειλούν ακόμα και με εξώδικα, αλλά ο πρόεδρος λέει... πριτς. «Εάν τους αλλάξω θα καταστραφεί η Ενωση Κεντρώων γιατί θα πρέπει να είναι ξανά μαθητευόμενοι οι επόμενοι. Δεν μπορώ να είμαι εγώ διδασκαλείο βουλευτών. Να περιμένουν. Η Ενωση Κεντρώων μεγαλώνει, θα πάρει 15-20% και μπορούν να βγουν την επόμενη φορά. Εγώ περίμενα 35 χρόνια να βγω βουλευτής, οι κύριοι θέλουν με την πρώτη φορά;», είπε σε μία από τις καθημερινές τηλεοπτικές εμφανίσεις του.

ΟΛ' αυτά, πάντως, δεν πτοούν τους μιντιάρχες που εξακολουθούν να αντιμετωπίζουν τον Λεβέντη σαν έναν σοβαρό (άντε, λίγο ιδιόρρυθμο) αστό πολιτικό, του οποίου το εκλογικό ποσοστό πρέπει να αυξηθεί.

Διορισμός με νόημα

Η απόφαση υπογράφηκε από τον πρωθυπουργό στις 2 Μάρτη, δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ στις 9 Μάρτη, αλλά ο διορισμός ισχύει από 12 Γενάρη (για να μη χαθούν μισθοί ενός διμήνου, προφανώς). Αναφερόμαστε στο διορισμό ως ειδικού συμβούλου στο πολιτικό γραφείο της υφυπουργού στον πρωθυπουργό (και κυβερνητικής εκπροσώπου) Ολγας Γεροβασίλη, του δημοσιογράφου Γιώργου Χριστοφορίδη, εκδότη της εφημερίδας «Το Χωνί» (αγαπημένης της στήλης «οι τοίχοι έχουν φωνή» της Κόντρας), υποψήφιου βουλευτή με τους ΑΝΕΛ.

Φυσικά, ξέσπασε σάλος με άρωμα σκανδαλογίας. Σάλος τον οποίο πυροδότησε η Ραχήλ Μακρή (τέως ΝΔ, τέως ΑΝΕΛ, τέως ΣΥΡΙΖΑ, νυν ΛΑΕ), που έγραψε και τα εξής σιβυλλικά στο facebook: «Α ναι, όποιος ξέρει τον επιχειρηματία που κρύβεται πίσω από την εφημερίδα να μας πει εάν είναι ο ίδιος που πήρε ζεστά και μετρητά εκατομμύρια για εργάκι από τον ίδιο υπουργό που σχετίζεται με τον παπαγάλο». Άλλοι έγραψαν ότι ο Χριστοφορίδης είναι ο «Γιώργος», που ο Δημήτρης (Τράκης για τους οπαδούς του ΠΑΟ) Γιαννακόπουλος ζητούσε από τον Καμμένο να διοριστεί υφυπουργός, αλλά ο Καμμένος δεν μπόρεσε (ή δε θέλησε) να τον μπάσει στην κυβέρνηση, με αποτέλεσμα να γίνει μαλλιοκούβα με τον «εκρηκτικό» επιχειρηματία.

Ενδεχομένως να γραφτούν και άλλα τις επόμενες μέρες, όμως εμείς θέλουμε να θέσουμε το ζήτημα διαφορετικά. Γιατί το επικοινωνιακό επιτελείο του Μαξίμου χρειάζεται τις υπηρεσίες του εν λόγω δημοσιογράφου και τον εντάσσει στο δυναμικό του, «στερώντας» τον από μια φιλοκυβερνητική φυλλάδα; Και να πεις ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δε διαθέτει δημοσιογράφους με εμπειρία! Γιατί έναντι όλων αυτών επέλεξε τον συγκεκριμένο δημοσιογράφο, με το συγκεκριμένο προφίλ, και εν γνώσει του σάλου που θα ξεσπούσε από το διορισμό του; Στο σκοτεινό κόσμο του Τσίπρα και του Παππά είναι πάρα πολλά αυτά που δε γνωρίζουμε και επί των οποίων μπορούν να γίνουν εικασίες και να οικοδομηθούν σενάρια, με μεγάλη ή μικρή επαφή με την πραγματικότητα.

ΥΓ. Από τα πρωτοσέλιδα του «Χωνιού» ξεχωρίζουμε εκείνο της Κυριακής 25 Αυγούστου του 2015, με τον... πρωτότυπο τίτλο: «Αυτοδύναμος Τσίπρας - Παντοδύναμος Καμμένος!».

ZOOM

Τρεις πράξεις, ένα το έργο

Προτού το «κουαρτέτο» επιστρέψει στην Αθήνα για να κλείσει με τους υπουργούς των Τσιπροκαμμένων την πρώτη αξιολόγηση του τρίτου Μνημόνιου, πήραμε μια γερή δόση χρεολογίας. Ο Ντεϊσελμπλούμ δήλωσε ότι η συζήτηση για την αναδιάρθρωση του χρέους θ' αρχίσει αμέσως, ο Μοσκοβισί του είπε ότι μάλλον έκανε μακακία, ο Ντεϊσελμπλούμ τον καθησύχασε λέγοντάς του ότι ξέρει τι κάνει, ο Σόιμπλε από τη μεριά του δήλωσε πως η όλη συζήτηση είναι θέμα «πρεστιζ» (δεν ξέρουμε πόσο αυτή η δήλωση συγκράτησε το ρεύμα των ακροδεξιών ψηφοφόρων στην κοίτη της «μαμάς» CDU, που πάντως βγήκε λαβωμένη από τις εκλογές σε τρία ομόσπονδα κρατίδια την περασμένη Κυριακή), ο Μοσκοβισί επανήλθε με νέα δήλωση, για να μην φανεί ότι η γαλλική πολιτική είναι περισσότερο «ανθελληνική» από τη γερμανική, την οποία –αν και Ολλανδός και σοσιαλδημοκράτης- εκφράζει ο Ντεϊσελμπλούμ, προσέθεσε και ο Ρέγκλινγκ το κατιτίς του και έγιναν... μια ωραία ατμόσφαιρα.

Όταν η διαπραγμάτευση με το «κουαρτέτο» θα πλησιάζει στο τέλος της, όταν δηλαδή θα πλησιάζει η ώρα του «λογαριασμού» (και τι «λογαριασμού»!) για τον ελληνικό λαό, η χρεολογία θα φουντώσει και πάλι. Διότι η συμφωνημένη με τους ιμπεριαλιστές δανειστές νέα αναδιάρθρωση του χρέους έχει μετατραπεί από τους Τσιπραίους σε νέα «μεγάλη ιδέα του έθνους». Αυτή υποτίθεται ότι θα γυρίσει τη σελίδα, θα μετατρέψει την Ελλάδα σε μια «κανονική χώρα» και θα οδηγήσει τους «επενδυτές» να κάνουν ουρά για το ποιος θα πρωτοεπενδύσει στην Ελλάδα.

Σ' αυτή τη μυθολογία δεν υπάρχει, βέβαια, τίποτα το πρωτότυπο. Την έχουμε ξανακούσει πριν από την προηγούμενη αναδιάρθρωση του χρέους. Την ξεκίνησε ο Γιωργάκης, που πήρε πρώτος την υπόσχεση τον Οκτώβρη του 2011, και τη συνέχισαν ο Σαμαράς με τον Βενιζέλο. Αυτοί, άλλωστε πήραν και τη γραπτή υπόσχεση για νέα αναδιάρθρωση, το Νοέμβρη του 2012. Γι' αυτό βγάξει αφρούς ο Βενιζέλος κάθε φορά που ανοίγει η σχετική συζήτηση. Γιατί ξέρει ότι οι Τσιπροκαμμένοι απλώς θα διαχειριστούν μια διαδικασία που ήταν συμφωνημένη από τότε που κυβερνούσε ο ίδιος με τον Σαμαρά. Το φέρει βαρέως που... του κλέβουν τη δόξα.

Αφήνοντας στην άκρη τη χρεολογία και τις δραματικές διαστάσεις που από καιρού εις καιρόν σκόπιμα της προσδίδουν, ας γυρίσουμε σε μια συζήτηση που έγινε το 2010, όταν η τότε κυβέρνηση Παπανδρέου υπέγραφε την πρώτη δανειακή σύμβαση και το πρώτο Μνημόνιο, με βασικό επιχείρημα ότι δεν μπορεί να δανειστεί από τις «αγορές» προκειμένου να αναχρηματοδοτήσει τα δάνεια που είχε ήδη συνάψει το ελληνικό κράτος. Σε πείσμα όσων μιλούσαν τότε για «κρίση χρέους», εμείς υποστηρίζαμε ότι το χρέος χρησιμοποιείται ως εργαλείο προκειμένου το διεθνές χρηματιστικό κεφάλαιο να εξασφαλίσει επί μακρόν την απομύζηση μεγάλου όγκου αξιών που είτε είναι συσσωρευμένες είτε παράγονται στην Ελλάδα, προωθώντας παράλληλα μια κινεζοποίηση της ελληνικής εργαζόμενης κοινωνίας, η οποία επιτρέπει στο εγχώριο μεγάλο κεφάλαιο να αποκομίζει

τεράστια κέρδη ακόμα και στις συνθήκες μιας συρρικνωμένης αγοράς.

Στη διαχείριση του εργαλείου «χρέος» έχουμε γνωρίσει μέχρι στιγμής δυο πράξεις και ήδη παρακολουθούμε την τρίτη, η οποία αναμένεται να ολοκληρωθεί κάποια στιγμή μέσα στο 2016. Όλα δείχνουν πως θα υπάρξουν και επόμενες πράξεις, πάντα στο πλαίσιο του ίδιου έργου.

Η πρώτη πράξη εκτυλίχτηκε το 2010-12. Η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση χτύπησε άγρια τον ελληνικό καπιταλισμό. Με συντονισμένες κινήσεις, οι ιμπεριαλιστικές πρωτεύουσες επέτρεψαν στις τράπεζές τους να ξεφορτωθούν το «τοξικό» χρέος σε ομόλογα του ελληνικού κράτους, που είχαν στα χαρτοφυλάκιά τους. Το χρέος, από χρέος του ελληνικού κράτους προς τράπεζες άρχισε να μετατρέπεται σε χρέος του ελληνικού κράτους προς άλλα κράτη μέλη της ΕΕ και προς τους ευρωπαϊκούς μηχανισμούς (ΕFSF και ESM), που έστησαν τότε στα γρήγορα προκειμένου να διαχειριστούν την κατάσταση (διότι δεν ήταν μόνο η Ελλάδα σε κρίση). Στο παιχνίδι κλήθηκε και μπήκε και το ΔΝΤ, προκειμένου να προσφέρει την εμπειρία του στη διαχείριση κρίσεων με σκληρά προγράμματα συντηρητικής αναδιάρθρωσης δημόσιων οικονομικών και εργασιακών σχέσεων.

Το πέρασμα από την πρώτη στη δεύτερη πράξη έγινε το 2012, όταν διάφορα funds που είχαν στην κατοχή τους ελληνικά ομόλογα (τα οποία είχαν αγοράσει με τεράστιες εκπτώσεις) συμφώνησαν να τα «κουρέψουν», εξασφαλίζοντας ζεστό χρήμα και νέα, μη «τοξικά» ομόλογα, ενώ παράλληλα υπογράφηκε η δεύτερη δανειακή σύμβαση και το δεύτερο Μνημόνιο.

Η τρίτη πράξη ξεκίνησε το Φλεβάρη του 2015 και βρίσκεται ακόμα σε εξέλιξη. Η περιβόητη συμφωνία της 20ής Φλεβάρη, που υπέγραψε η «αντιμνημονιακή» συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου, ήταν η ανανέωση του όρκου πίστης του ελληνικού καπιταλισμού προς το διεθνές χρηματιστικό κεφάλαιο και το ιμπεριαλιστικό σύστημα της Ευρωζώνης. Ήταν καθαρά ζήτημα χρόνου μέχρι να φτάσουμε στο τρίτο Μνημόνιο, τον Ιούλη-Αύγουστο του 2015. Το ελληνικό κράτος, υπό τη διοίκηση των Τσιπροκαμμένων αυτή τη φορά, πλήρωσε κανονικά όλες τις δανειακές δόσεις που έληξαν το πρώτο μισό του 2015 και στη συνέχεια συνήψε μια νέα δανειακή σύμβαση, παίρνοντας (όχι ως συμβατικό όρο –κάτι που θα ήταν ανέφικτο- αλλά ως πολιτική υπόσχεση) μια ανανέωση της δέσμευσής του 2012, ότι αν εφαρμοστούν πιστά όλες οι «μεταρρυθμίσεις» και επιτευχθούν «πρωτογενή πλεονάσματα», οι ιμπεριαλιστικές χώρες θα εξετάσουν το ενδεχόμενο μιας νέας αναδιάρθρωσης του χρέους.

Εκείνο που οι Τσιπροκαμμένοι προσπαθούν συνεχώς να «θιάσουν», είναι πως η νέα αναδιάρθρωση του χρέους δε θα περιλαμβάνει οποιασδήποτε μορφής «κούρεμα», αλλά μόνο παράταση των λήξεων και -ενδεχομένων- μετατροπή κάποιων κυμαινόμενων επιτοκίων σε σταθερά. Δηλαδή, η ονομαστική τιμή του χρέους θα παραμείνει ακέραια και θα επιμηκυνθεί ο χρόνος αποπληρωμής του. Κριτήριο για την επιμήκυνση θα είναι αυτό που ονομάζουν «βιωσιμότητα» του

χρέους, που δεν είναι τίποτ' άλλο εκτός από τη δυνατότητα αποπληρωμής του από το ελληνικό κράτος.

Οι σύγχρονοι δανειστές δεν έχουν ως πρότυπο τον σεξπικικό Σάιλοκ, που επέμενε να πάρει μια λίβρα κρέας από τον δυστυχή Αντόνιο, αρνούμενος κάθε άλλη ρύθμιση που του πρότεινε ο ατυχήσας δανειολήπτης (ούτε καν το διπλασιασμό του ποσού). Οι σύγχρονοι δανειστές κάνουν διευκολύνσεις, ώστε ο δανειολήπτης να μην «τα τινάξει», αλλά να μπορεί να συνεχίσει να τους ξεπληρώνει το χρέος. Όμως τους όρους της διευκόλυνσης τους καθορίζουν αυτοί και όχι ο δανειολήπτης. Δεν κάνουν διευκολύνσεις για να εξασφαλίσουν στον δανειολήπτη «ζωή χαρισάμενη», αλλά για να τον κρατούν στο όριο της επιβίωσης, εισπράττοντας ό,τι περισσεύει από αυτό το όριο επιβίωσης, που οι ίδιοι καθορίζουν. Τα Μνημόνια αποτελούν τους όρους με τους οποίους οι ιμπεριαλιστές δανειστές καθορίζουν τους όρους επιβίωσης του ελληνικού αστικού κράτους και του ελληνικού λαού.

Όταν έγινε το περιβόητο PSI και υπογράφηκε η δεύτερη δανειακή σύμβαση, ήταν φανερό πως κάποιες παραδοχές, όπως η ετήσια ανάπτυξη του ελληνικού καπιταλισμού και το ύψος των λεγόμενων «πρωτογενών πλεονασμάτων» ήταν κανονικό μπαλαμούτι. Ο Βενιζέλος κάποια στιγμή το είπε και δημόσια: αυτά μπήκαν για να είναι εντάξει το ΔΝΤ με το καταστατικό του! Ηξεραν πολύ καλά πως δεν υπήρχε περίπτωση ο ελληνικός καπιταλισμός να πετύχει για μια περίοδο είκοσι συνεχών ετών ετήσιους ρυθμούς ανάπτυξης πάνω από 3%, ώστε να εξασφαλίζονται και τα υπέρογκα «πρωτογενή πλεονάσματα». Εν αντιθέσει με αυτούς τους εικονικούς στόχους, στα πακέτα των αντεργατικών και αντιλαϊκών μέτρων δεν υπήρχε τίποτα το εξωπραγματικό. Με σαδιστική συνέπεια εφαρμόστηκαν όλα, με μικρές αλλαγές μόνο ως προς το χρονοδιάγραμμα εφαρμογής τους (και όχι ως προς την ουσία).

Στα χέρια του ΣΥΡΙΖΑ «έσκασε» η διάψευση των στόχων για την ανάπτυξη και για τα «πρωτογενή πλεονάσματα». Ετσι, η βουτηγμένη στην ανυποληψία αντιπολίτευση της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ (με τσόντα και το νεότευκτο Ποτάμι) μπορεί να δημαγωγεί ότι φταίει η πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ για το ναυάγιο της μη επίτευξης των στόχων, προσπαθώντας να κρύψει το γεγονός ότι οι στόχοι ήταν έτσι κι αλλιώς ανεδαφικοί και επομένως ανέφικτοι. Βεβαίως, χωρίς την περίοδο της «δημιουργικής ασάφειας» και της «σκληρής διαπραγμάτευσης» ίσως τα πράγματα να ήταν κάπως καλύτερα, οι στόχοι όμως δεν υπήρχε περίπτωση να πιαστούν.

Με μοναδική ευκολία, όμως, οι δανειστές ξεπέρασαν το γεγονός της μη υλοποίησης των -υποτιθέμενων- βασικών στόχων του «προγράμματος» και πέρασαν στη διατύπωση νέων «στόχων» με το τρίτο Μνημόνιο, διευκολύνοντας κάπως τη συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου στον τομέα της προπαγάνδας (της επέτρεψαν να ισχυρίζεται πως για το 2015, το 2016 και το 2017 τα «πρωτογενή πλεονάσματα» που προβλέπει το τρίτο Μνημόνιο είναι χαμηλά και επανέρχονται στο 3,5% του ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 12

Πόλεμος κατά των προσφύγων!

Η πρόταση της Κομισιόν για το προσφυγικό προς τη σύνοδο κορυφής της ΕΕ, που δόθηκε στη δημοσιότητα την περασμένη Τετάρτη, σκιαγραφεί με χαρακτηριστικό τρόπο τον πόλεμο κατά των προσφύγων, που αποτελεί πρώτη προτεραιότητα της ΕΕ, μετά τον αιφνιδιασμό των τελευταίων μηνών. Τα «refugees welcome» ανήκουν οριστικά στο παρελθόν.

Στο κείμενο των «έξι αρχών για την περαιτέρω ανάπτυξη της συνεργασίας ΕΕ-Τουρκίας με στόχο την αντιμετώπιση της μεταναστευτικής κρίσης» (http://europa.eu/rapid/press-release_IP-16-830_el.htm), ξεχωρίζει πρώτα απ' όλα η «αρχή» που καθιστά επιβεβλημένες τις απελάσεις ακόμα και προσφύγων που χρήζουν διεθνούς προστασίας! Δεν είναι μόνο οι «παράτυποι» μετανάστες που θα απελαύνονται αμέσως (στο πλαίσιο διμερούς συμφωνίας επανεισδοχής μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας), αλλά και οι πρόσφυγες, που μέχρι πρότινος υποκριτικά «αγκάλιαζε» η ΕΕ.

Ιδού πώς θα τους απελάσουν: «Σύμφωνα με τη νομοθεσία της ΕΕ (άρθρα 35 και 38 της οδηγίας για τις διαδικασίες ασύλου), μια αίτηση ασύλου μπορεί να κλείσει να έχει χαρακτηριστεί ως απαράδεκτη, εάν το συγκεκριμένο άτομο έχει ήδη αναγνωριστεί ως πρόσφυγας ή απολαύει ήδη επαρκούς προστασίας σε μια «πρώτη χώρα ασύλου», ή εάν έχει έρθει στην ΕΕ από μια "ασφαλή τρίτη χώρα" η οποία μπορεί να εγγυηθεί αποτελεσματική πρόσβαση σε προστασία».

Για να μην μείνει η παραμικρή αμφιβολία ή θολό σημείο, το κείμενο ξεκαθαρίζει ποιος είναι οι πρακτικές ρυθμίσεις που πρέπει να γίνουν από Ελλάδα και Τουρκία: «Για την εφαρμογή αυτών των διατάξεων, θα πρέπει να γίνουν τροποποιήσεις τόσο στην ελληνική όσο και στην τουρκική εθνική νομοθεσία – στην Ελλάδα για να διασφαλιστεί ότι η Τουρκία χαρακτηρίζεται ως "ασφαλής τρίτη χώρα" και στην Τουρκία για να διασφαλιστεί η πρόσβαση σε αποτελεσματικές διαδικασίες χορήγησης ασύλου για όλα τα άτομα που χρήζουν διεθνούς προστασίας. Θα πρέπει επίσης να θεοπιστούν ταχείες επιχειρησιακές ρυθμίσεις μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας, συμπεριλαμβανομένης της ενίσχυσης ή ικανότητας υποδοχής των ελληνικών νησιών καθώς και της προσαρμογής των κέντρων πρώτης υποδοχής (hotspots) σε κέντρα επανεισδοχής και χορήγησης ασύλου».

Από τη στιγμή που η Τουρκία θα γίνει «ασφαλής τρίτη χώρα» (δεν έχει σημασία που στα νοτιοανατολικά γίνεται πόλεμος κατά των Κούρδων) και μπορεί να δεχτεί και άλλους πρόσφυγες (πέραν των 2,5 εκατομμυρίων που βρίσκονται ήδη στο έδαφός της), η Ελλάδα μπορεί να απελάσει αυτούς που περισσεύουν και να αυξήσει τον αριθμό των μεταναστών που θα «φιλοξενεί» στα στρατόπεδα συγκέντρωσης που ετοιμάζουν. Η «αποθήκη ψυχών», που σύμφωνα με Τσίπρα δε θα γινόταν η Ελλάδα, νομομοποιείται και με τη βούλα. Σε καμιά περίπτωση οι πρόσφυγες δεν πρέπει να περάσουν στην υπόλοιπη Ευρώπη. Αυτός ο στόχος είναι πλέον ξεκάθαρος. Οι εποχές που ο Γιούνγκερ ψέλιζε ότι κανένας φράχτης δε μπορεί να σταματήσει κυνηγημένους ανθρώπους, προκειμένου να στηρίξει την πρόταση της Κομισιόν για μεταφορά ενός μικρού μέρους των προσφύγων στις χώρες της ΕΕ έχει περάσει ανεπιστρεπτή.

Επειδή όμως η Τουρκία σίγουρα κάποια στιγμή θα κλοτσήσει, αρνούμενη να δεχτεί τα μιλιούνια των προσφύγων που περνούν τα σύνορά της με τη Συρία, έχουν έτοιμη τη διάδοχη κατάσταση. Της έχουν δώσει και όνομα: «βελτίωση της ανθρωπιστικής κατάστασης στη Συρία». Στο πλαίσιο αυτής της «βελτίωσης» προβλέπουν: «Όπως έχει ήδη αναφερθεί από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, η ΕΕ είναι έτοιμη να συνεργαστεί με την Τουρκία για τη βελτίωση της ανθρωπιστικής κατάστασης στο εσωτερικό της Συρίας, γεγονός που θα επιτρέψει στους πρόσφυγες να ζήσουν σε ασφαλέστερες περιοχές. Για να επιτευχθεί ο στόχος αυτός, έχει ιδιαίτερη σημασία οι δεσμεύσεις, τις οποίες ανέλαβε η Διεθνής Ομάδα Στήριξης της Συρίας στις 11-12 Δεκεμβρίου στο Μόναχο, να υποληφθούν τάχιστα και πλήρως από όλα τα μέρη. Ποιές είναι αυτές οι «δεσμεύσεις»; Με λίγα λόγια τρεις: 1. Ανεμπόδιστη πρόσβαση της «ανθρωπιστικής βοήθειας» 2. Εκεχειρία (εκτός φυσικά από τον πόλεμο κατά των τζιχαντιστών και άλλων ομάδων που έχουν χαρακτηριστεί «τρομοκρατικές» από το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ) και 3. Προώθηση πολιτικής λύσης ώστε να τερματιστεί το πολιτικό αδιέξοδο που υπάρχει σήμερα. Αρκεί λοιπόν να ξεκινήσουν να γίνονται κάποια από αυτά τα πράγματα να θα βαφτίσει η ΕΕ «ασφαλή» την επιστροφή των προσφύγων στη Συρία. Τότε ο πόλεμος κατά των προσφύγων (που θα βαφτιστούν πλέον κι αυτοί «παράτυποι μετανάστες») θα πάρει την ολοκληρωμένη του μορφή.

ΥΓ. Αφίσαμε ασχολίαστη την «αρχή» για το υποτιθέμενο πρόγραμμα επανεγκατάστασης σύμφωνα με το οποίο «για κάθε Σύριο υπήκοο που επιστρέφει από τα ελληνικά νησιά, ένας άλλος θα επανεγκατασταθεί στην ΕΕ απευθείας από την Τουρκία». Οι αριθμοί που η ίδια η Κομισιόν έδωσε στη δημοσιότητα δείχνουν πόσο ψευδήπρωφα είναι αυτή η «επανεγκατάσταση». Από τις 22.504 θέσεις του ευρωπαϊκού προγράμματος επανεγκατάστασης προσφύγων από τρίτες χώρες σε χώρες της ΕΕ, που συμφωνήθηκαν τον Ιούλη του 2015 (δηλαδή πριν από οκτώ μήνες), ξέρετε πόσες έχουν καλυφθεί; Μόλις 4.555 (δηλαδή το ένα πέμπτο) σε 11 ευρωπαϊκές χώρες, με τους περισσότερους να ηγαίνονται στην Αυστρία και τη Βρετανία, ενώ η «κοινωνικά ευαίσθητη» Γαλλία έχει δεχτεί μόλις δεκαπέντε (15)! Τα πράγματα είναι χειρότερα για το πρόγραμμα «μετεγκατάστασης». Από τους 160 χιλιάδες πρόσφυγες που έχει αποφασιστεί ότι θα μετεγκατασταθούν από την Ελλάδα και την Ιταλία μέσα στα επόμενα δύο χρόνια, έχουν μετεγκατασταθεί μόλις 937 άτομα (δηλαδή ούτε το εξί τοις χιλίοις), από τα οποία η Γερμανία έχει πάρει μόλις τα 57!

Οι πρόσφυγες ως «πράγματα»

Μακεδονία στην Ελλάδα, χωρίς να τηρηθεί ό,τι προβλέπεται), αλλά δεν τρέχει και τίποτα, γιατί οι «σκοπιανοί» διόγκωσαν σκόπιμα τον αριθμό των επαναπροωθθέντων. Ήταν πολύ λιγότεροι, είπε ο Βίτσας, λες και το θέμα είναι ο αριθμός των επαναπροωθθέντων και όχι αυτή η καθεαυτή η επαναπροώθηση με τη βία και πέρα από τις προβλεπόμενες νόμιμες διαδικασίες, που συνιστούσε παραβίαση των ελληνικών συνόρων.

Η ελληνική κυβέρνηση άφησε τους πρόσφυγες να περάσουν με κίνδυνο της ίδιας της ζωής τους (τρεις αφγανοί πρόσφυγες είχαν πνιγεί σε παρόμοια προσπάθεια την προηγούμενη μέρα) στο έδαφος της Μακεδονίας για να βιώσουν τη βία των ολαβομακεδόνων μπάτσων και την απογοήτευση της επαναπροώθησης στην Ελλάδα, ώστε να εμπειδωθεί η συνείδηση πως πια δεν περνάει κανένας και γι' αυτό τζιμάκι κάθονται και «σπιλίζουν» στην Ειδομένη, αντί να δεχτούν να τους μεταφέρουν σε κάποιο στρατόπεδο στο εσωτερικό, όπου θα έχουν κάπως καλύτερες συνθήκες διαβίωσης. Δυο μέρες μετά σε ραδιοφωνική του συνέντευξη ότι έγινε μεν αυτό (η παράνομη επαναπροώθηση από τη

Μακεδονία στην Ελλάδα, χωρίς να τηρηθεί ό,τι προβλέπεται), αλλά δεν τρέχει και τίποτα, γιατί οι «σκοπιανοί» διόγκωσαν σκόπιμα τον αριθμό των επαναπροωθθέντων. Ήταν πολύ λιγότεροι, είπε ο Βίτσας, λες και το θέμα είναι ο αριθμός των επαναπροωθθέντων και όχι αυτή η καθεαυτή η επαναπροώθηση με τη βία και πέρα από τις προβλεπόμενες νόμιμες διαδικασίες, που συνιστούσε παραβίαση των ελληνικών συνόρων.

Δεν ξέρουμε πόσο αποτελεσματική θ' αποδειχτεί αυτή η τακτική, συνιστά όμως αφεαυτής βασιανιστήριο. Πιστή στο ρόλο του ακολούθου της Μέρκελ και του συνοριοφυλάκα, χωροφυλάκα και δεσμοφυλάκα της ΕΕ, η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμενός ενδίαφέρει μόνο για την απόκλιση κάποιων οικονομικών απολαβών από την ΕΕ. Αποδέχεται πλήρως το κλείσιμο των βόρειων ελληνικών συνόρων, ξέρει πολύ καλά ότι ο αριθμός των προσφύγων που θα εγκλωβίζονται στην Ελλάδα θα μεγαλώνει συνεχώς και δηλώνει έτοιμη να εφαρμόσει ό,τι κατασταλτικό μέτρο αποφασιστεί σε επίπεδο ΕΕ, προκειμένου να «εξορρωθεί» εγκλωβισμένους. Μετά τους Μαροκινούς, Πακιστανούς κτλ., που βαφτίστηκαν «παράτυποι μετανάστες», έρχεται η ώρα των Αφγανών, που πλέον δεν αναγνωρίζονται ως πρόσφυγες. Μετά θα έρθει η ώρα και των Ιρακινών και των Σύριων.

Κράτος-δεσμοφύλακας της ΕΕ

«**Η διμερής συμφωνία επανεισδοχής Ελλάδας – Τουρκίας, εφαρμόζεται για πρώτη φορά, εδώ και χρόνια, σε ευρεία βάση. Από την 1η Ιανουαρίου 2016 έχουν επιστρέψει 630 παράτυποι μετανάστες, όταν, όλα τα προηγούμενα χρόνια, παρέμενε ανενεργή.** Η κυβερνητική εκπρόσωπος Γεροβασιλάκη καμαρώνει που η σημερινή συγκυβέρνηση μπορεί να απελαύνει μαζίκα μετανάστες, εν αντιθέσει με τις προηγούμενες κυβερνήσεις που δεν τα κατάφεραν καλά σ' αυτόν τον τομέα! Επαναλαμβάνουμε: δεν είναι ο Χρυσοχοϊδής, δεν είναι ο Δένδιας, είναι κορυφαίοι στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ.

Σύμφωνα με δηλώσεις κυβερνητικού αξιωματούχου, που μετέδωσε το ΑΠΕ, ο Τσίπρας πήγε στη 45λεπτη συνάντηση με Μέρκελ και Ολάντ, πριν τη σύνοδο κορυφής της ΕΕ, με τέσσερις βασικούς άξονες: Πρώτο, η **άσκηση πίεσης στην Τουρκία για μείωση των ροών** μέσα από την εφαρμογή του σχεδίου δράσης και την **αποτελεσματικότερη λειτουργία της επιχείρησης**

του ΝΑΤΟ στο Αιγαίο. Δεύτερο, την **εφαρμογή του διμερούς πρωτοκόλλου επανεισδοχής**. Τρίτο, την **επίταχυνση της μετεγκατάστασης** και την εφαρμογή ενός αξιόπιστου συστήματος επανεγκατάστασης από την Τουρκία. Τέταρτο, τη στήριξη της Ελλάδας μέσω **παροχής ανθρωπιστικής βοήθειας και οικονομικής ενίσχυσης**.

Και μόνο η αναφορά στην περιβόητη «μεταγκατάσταση» αποκαλύπτει την υποκρισία του Τσίπρα. Γιατί ξέρει πολύ καλά ότι η μετεγκατάσταση αφορά ελάχιστες χιλιάδες πρόσφυγες (δείτε τη διπλανή στήλη). Και πλέον, προϋπόθεση γι' αυτό είναι να απελαύνει η Ελλάδα ορίους πρόσφυγες στην Τουρκία, ώστε για κανέναν απ' όσους απελαύνονται από την Ελλάδα να μεταφέρεται ένας από την Τουρκία σε κάποια ευρωπαϊκή χώρα. Δηλαδή, η ελληνική κυβέρνηση θα απελαύνει πλέον και πρόσφυγες.

Η μείωση των ροών είναι κάτι που δεν εξαρτάται από την ελληνική κυβέρνηση. Τη στροφή, την κρατά η Τουρκία, που θα την ανοιγοκλείνει ανάλογα με

τα συμφέροντά της. Η Τουρκία έχει οικονομικό όφελος από τη διακίνηση (εκτός από τους διακινητές, που καταθέτουν το «κατίτις» τους στους ανθρώπους του ΑΚΡ, υπάρχει και μια βιομηχανία που τροφοδοτεί με υλικά τη διακίνηση, υπάρχει η διαμονή, οι μετακινήσεις, η διατροφή των προσφύγων). Τι μένει; Μένει η αίτημα για την «παροχή ανθρωπιστικής βοήθειας και οικονομικής ενίσχυσης» στο ελληνικό κράτος, για να παίζει το ρόλο του δεσμοφύλακα της ΕΕ, κρατώντας τους πρόσφυγες όχι απλά εγκλωβισμένους στην Ελλάδα, αλλά και φυλακισμένους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και με την καθημερινή απειλή της απελάσεως για τους πιο «ζωηρούς» απ' αυτούς.

Όπως δήλωσε κυνικά η «μητερούλα» Μέρκελ, να μιν διαφεύγει (ως... ανθρωπιστρία) να το κλείσιμο των βόρειων ελληνικών συνόρων, όμως αυτό μια χαρά βολεύει τη Γερμανία! Ένας άλλος... ανθρωπιστής, ο Ρέντσι, έστειλε ιταλούς αξιωματικούς της αστυνομίας στην Αλβανία, για να εποπτεύουν τη φυλάξη

Συμφωνημένη η διάλυση της Κοινωνικής Ασφάλισης

Την εικόνα της «σκληρής διαπραγμάτευσης» με το κουαρτέτο των δανειστών για το Ασφαλιστικό προσπαθεί να φιλοτεχνήσει η κυβέρνηση. Όμως, την ίδια ώρα που μιλά για «κόκκινες γραμμές», προχωρεί σε διαρροές που προετοιμάζουν το έδαφος γι' αυτό που τελικά θα νομοθετηθεί. Οι διαρροές έχουν δυο σκέλη: από τη μια είναι διαρροές που αναφέρονται σε μέτρα που επιδεινώνουν το σχέδιο Κατρούγκαλου (π.χ. περικοπές στις καταβαλλόμενες συντάξεις, μείωση της λεγόμενης εθνικής σύνταξης και καταβολή της με κάποιες μορφές αναλογικότητα, μείωση των ποσοστών αναπλήρωσης που θα μειώσουν τη λεγόμενη ανταποδοτική σύνταξη) και από την άλλη είναι διαρροές που υπηρετούν την «τακτική του Χότζα». Δηλαδή, παρουσιάζουν ακραία εφιαλτικά σενάρια, ώστε όταν έρθει το τελικό σχέδιο να κομπάζει ο Κατρούγκalos ότι έσωσε το ένα και το άλλο.

Δε χρειάζεται να θυμίσουμε πως αυτή η τακτική έχει εφαρμοστεί την τελευταία εξαετία από όλους τους υπουργούς όλων των μνημονιακών κυβερνήσεων. Θα επαναλάβουμε, λοιπόν, ότι δε θα μπορέσουμε να μιλήσουμε με βεβαιότητα για όλες τις πτυχές παρά μόνον όταν δούμε νομοσχέδιο να καταντίθεται στη Βουλή. Οι δηλώσεις και οι διαρροές έχουν ως στόχο να προκαλέσουν σύγχυση και όχι να ενημερώσουν. Το μόνο βέβαιο είναι πως δε θα πρόκειται για ένα αντιασφαλιστικό νομοσχέδιο σαν αυτά που έχουμε γνωρίσει στο παρελθόν, αλλά για ένα νομοσχέδιο που θα δρομολογήει τη διάλυση της Κοινωνικής Ασφάλισης, συνεχίζοντας και ολοκληρώνοντας αυτό που ξεκίνησε με τους νόμους Λοβέρδου-Κουτρουμάνη το 2010.

Σχέδιο ΣΥΡΙΖΑ

Γι' αυτό και πρέπει να τονίσουμε και πάλι ότι η σχεδιαζόμενη ανατροπή δεν αποτελεί κάτι που επιβλήθηκε εκβιαστικά από τους ιμπεριαλιστές δανειστές στη συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένους. Ανάμεσα τους υπάρχει συναντιλήψη και ταύτιση ως προς το βασικό στόχο. Αυτό αποτυπώθηκε στην εντεκασέλιδη πρόταση που κατέθεσε ο ίδιος ο Τσίπρας στους ιμπεριαλιστές δανειστές στις 22 Ιούνη του 2015. Δηλαδή, πριν ακόμα και από το κάλπικο δημοψήφισμα. Σ' αυτή την πρόταση αναφερόταν τα εξής:

«**Οι συνταξιοδοτικές μεταρρυθμίσεις του 2010 και του 2012 βελτίωσαν εν μέρει τη σταθερότητα του συνολικού συνταξιοδοτικού συστήματος**, το οποίο προηγούμενες ήταν αποσπασματικά και δαπανηρό και μετέφερε βάρη αστάθειας στις μελλοντικές γενιές. Όμως, παραπέρα, **απαιτούνται πολύ περισσότερα φιλόδοξα και θαρραλέα βήματα για να συμπληρωθούν αυτές οι μεταρρυθμίσεις** και να αντιμετωπιστούν οι στρεβλώσεις του συστήματος, που προκλήθηκαν από μια οικονομική κρίση όπου οι εισφορές μειώθηκαν λόγω της υψηλής ανεργίας, ενώ δημιουργήθηκαν πιέσεις στις δαπάνες καθώς πολλοί πολίτες επέλεξαν να συνταξιοδοτηθούν πρόωρα. Για ν' αντιμετωπιστούν αυτά τα ζητήματα, οι αρχές δεσμεύονται να προωθήσουν μεταρρυθμίσεις σε δυο φάσεις (...)

Για να συμπληρωθεί το πακέτο, οι αρχές θα περάσουν στη δεύτερη φάση

περαιτέρω νομοθετικές μεταρρυθμίσεις **με στόχο να εγκαθιδρύσουν τον Οκτώβριο του 2015 έναν στενότερο δεσμό μεταξύ των εισφορών και των παροχών** στο πλαίσιο της τριμερούς χρηματοδότησης και της ενοποίησης των ξεχωριστών ταμείων. Στο σχεδιασμό αυτών των μεταρρυθμίσεων, η κυβέρνηση θα εξασφαλίσει ότι το βάρος της προσαρμογής θα είναι δίκαιο ώστε να εξασφαλιστεί ότι θα προστατευθούν τα πιο ευπαθή νοικοκυριά, ενώ **θα αποφευχθούν αδικαιολόγητα βάρη στις μελλοντικές γενιές** και ότι **θα υπάρχει ένας καθαρός δεσμός ανάμεσα στις εισφορές και τις απονομές, έτσι που να ενθαρρύνεται η δηλωμένη εργασία** και **μακρύτεροι εργασιακοί βίοι**. Γι' αυτό το σκοπό, οι αρχές σχεδιάζουν με βάση μια αναλογιστική μελέτη και σε συνεργασία με την Ομάδα Εργασίας Γήρανσης της ΕΕ, θα νομοθετήσουν: (i) ειδικά σχέδια και παραμετρικές βελτιώσεις **για να εγκαθιδρύσουν έναν στενό δεσμό ανάμεσα στις εισφορές και τις παροχές**, (ii) επέκταση και εκσυγχρονισμό της βάσης εισφορών και παροχών για όλους τους αυτοαπασχολούμενους... (iii) αναθεώρηση και εκλογίκευση όλων των διαφορετικών συστημάτων βασικών, εγγυημένων εισφορών... Αυτά θα γίνουν μετά από διαβούλευση με τους κοινωνικούς εταίρους και με πλήρη συμφωνία των θεσμών».

Η συγκυβέρνηση εξέφραζε την πλήρη συμφωνία της με τους αντασφαλιστικούς νόμους του 2010 και του 2012 και δεσμευόταν ότι η νέα αντασφαλιστική μεταρρύθμιση θα βελτιώσει αυτούς τους νόμους! Αυτές οι θέσεις γράφτηκαν και στο τρίτο Μνημόνιο, χωρίς καμιά αλλαγή. Κι αυτές συζητά

τάρα με το κουαρτέτο. Τι συζητούν; Κάποιες λεπτομέρειες και όχι τη βασική κατεύθυνση, η οποία ήταν πρόταση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, που υπερασπίζονται τα συμφέροντα της κεφαλαιοκρατίας, ντόπιας και ξένης.

Δυο σκέλη

Το σχέδιο που συζητά ο Κατρούγκαλος με το κουαρτέτο έχει δυο σκέλη. Το ένα αφορά το χαρακτήρα του νέου ασφαλιστικού συστήματος και το άλλο αφορά τα μέτρα άμεσης απόδοσης, έτσι που να εκπληρωθεί ο όρος του τρίτου Μνημόνιου για εξασφάλιση από το ασφαλιστικό σύστημα κονδυλίων ύψους 0,25% του ΑΕΠ το 2015 και 1% του ΑΕΠ το 2016 (περίπου 2,25 δισ. ευρώ συνολικά). Η συγκυβέρνηση εστιάζει κυρίως στο δεύτερο, για ενόητους λόγους. Αν ο πέλεκυς πέσει βαρύτατα αμέσως, δύσκολα θα κρατηθεί στην εξουσία. Αντίθετα, αν κλιμακωθούν κάποια μέτρα στο χρόνο (π.χ. πετοσκόμματα συντάξεων σε δόσεις), θεωρεί ότι μπορεί να σώσει την παρτίδα για ένα διάστημα.

Η φιλολογία των διαρροών πότε μιλά για κόψιμο μόνο των επικουρικών συντάξεων, πότε και των κύριων συντάξεων πάνω από ένα ορισμένο ύψος. Εκείνο που έχει σημασία είναι πως οι **καταβαλλόμενες συντάξεις θα κοπούν**, ανεξάρτητα από τον μηχανισμό του πετοσκόκματος. Διαφορετικά δεν βγαίνει το «κοστούμι» των 2,25 δισ. που έχει κοπεί με το τρίτο Μνημόνιο. Πιο σημαντικό, όμως, είναι να ξέρουμε πως οι **καταβαλλόμενες συντάξεις θα εξακολουθήσουν να κόβονται και τα επόμενα χρόνια**.

Σύμφωνα με το σχέδιο Κατρούγκα-

λου, **όλες οι καταβαλλόμενες συντάξεις θα επανυπολογιστούν με το νέο σύστημα**. Επειδή το νέο σύστημα δίνει τρομακτικά μειωμένες συντάξεις, η λεγόμενη «προσωπική διαφορά», που σύμφωνα με τα κυβερνητικά ψέματα θα εξακολουθήσει να καταβάλλεται στους συνταξιούχους, θα θεωρείται σαν κάτι που «δε δικαιούνται» οι συνταξιούχοι, που το παίρνουν «χαραστικά». Απ' αυτή την «προσωπική διαφορά», λοιπόν, που θα είναι πολύ μεγάλη, ίση σχεδόν με τη σύνταξη που θα υπολογιστεί με το νέο σύστημα, **θα κόβουν και τα επόμενα χρόνια**. Είναι σίγουρο πως θα είναι σχετική ρίψη στο νομοσχέδιο που θα συνταχθεί.

Αθλια πρόνοια αντί για Κοινωνική Ασφάλιση

Το σχέδιο Κατρούγκαλου, που έχει γίνει δεκτό ως βάση συζήτησης από το κουαρτέτο/τρόικα, ορίζει μια συγκεκριμένη ασφαλιστική αρχιτεκτονική, η οποία εισήχθη για πρώτη φορά με τους νόμους Λοβέρδου-Κουτρουμάνη του 2010. Η σύνταξη κόβεται σε δυο κομμάτια. Το ένα είναι η λεγόμενη **ανταποδοτική σύνταξη**, που υποτίθεται πως είναι αυτή που «δικαιούται» ο ασφαλισμένος, βάσει των ασφαλιστικών εισφορών που έχει πληρώσει σε όλο τον εργασιακό του βίο. Το δεύτερο κομμάτι είναι η λεγόμενη **εθνική σύνταξη** («βασιική» λεγόταν παλαιότερα) που θα καταβάλλεται στους νόμους Λοβέρδου-Κουτρομάνη, αλλά είναι ακριβώς η ίδια), που τη χορηγεί το κράτος στους πολίτες του. Προέρχεται, δηλαδή, από τη φολογία και όχι από τις ασφαλιστικές εισφορές, γεγονός που την καθιστά... ευέλκτικη, αφού το μέγεθός της θα προσαρμόζεται από τη δημοσιονομική πολιτική (που θα είναι για πολλά χρόνια πολιτική σκληρής λιτότητας).

Οι νόμοι Λοβέρδου-Κουτρουμάνη πρόβλεπαν μια μεταβατική περίοδο, χωρίζοντας την ανταποδοτική σύνταξη σε δυο τμήματα. Το τμήμα του ασφαλιστικού βίου που διανύθηκε μέχρι τις 31.12.2010 δίνει σύνταξη με το παλιό σύστημα. Το τμήμα του ασφαλιστικού βίου από 1.1.2011 μέχρι τη συνταξιοδότηση δίνει σύνταξη με το νέο σύστημα. Το σχέδιο Κατρούγκαλου έρχεται να καταργήσει αυτή τη μεταβατικότητα, **επειδή θέλουν να περάσουν άμεσα σε μειωμένες περικοπές συντάξεων**. Δε θα υπάρχουν πια δυο τμήματα, αλλά η **σύνταξη θα υπολογίζεται αποκλειστικά με το νέο σύστημα**. Δηλαδή, **με συντάξιμες αποδοχές που θα υπολογίζονται βάσει ολόκληρου του εργασιακού βίου και με τα νέα, ισχνά ποσοστά αναπλήρωσης**.

Ετσι, οι συντάξεις από 1.1.2016 (ενδεχομένως και αυτές που εκκρεμούν, καθώς κανένα Ταμείο δεν υπολογίζει και δεν αποδίδει συντάξεις εδώ και πολλούς μήνες, περιμένοντας την ψήφιση του νέου νόμου) θα είναι τρομακτικά μειωμένες, όχι μόνο σε σχέση με το παλιό σύστημα, αλλά και σε σχέση με τους νόμους Λοβέρδου-Κουτρομάνη. Για να γλυκάνουν κάπως το χάπι, υπόσχονται να δώσουν σ' αυτούς που θα βγουν στη σύνταξη την τριετία 2016-2018 μια «προσωπική διαφορά», ίση με το 50% αυτών που χάνουν το 2016, με το 33% το 2017 και με το 25% το 2018. Πρέπει να θεωρούμε βέβαιο πως δεν πρόκειται να δοθούν «προσωπικές δι-

αφορές» σ' αυτό το ύψος, διότι -θα το ξαναπούμε- δε βγαίνει ο λογαριασμός του τρίτου Μνημόνιου.

Εκτός των τεράστιων μειώσεων στις συντάξεις, που θα τις μετατρέψουν σε φιλοδωρήματα των 200-300 ευρώ για τη συντριπτική πλειοψηφία των εργατών, το νέο σύστημα προδιαγράφει τη διάλυση της Κοινωνικής Ασφάλισης. Στεκόμαστε σε δυο σημαντικά σημεία:

Πρώτο, εισάγεται για πρώτη φορά στο ασφαλιστικό σύστημα ο τεκμαρτός τρόπος υπολογισμού των ασφαλιστικών εισφορών για τις επιχειρήσεις, που θα επιτρέπει στους καπιταλιστές να χρησιμοποιούν ανενεχλγτοι την ανασφάλιστη εργασία.

Δεύτερο, προετοιμάζονται στη θέσπιση της «ασφάλισης στα καταβαλλόμενα» και όχι στους μισθούς και τα ημερομίσθια που προβλέπεται από τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας, όπως ισχύει μέχρι σήμερα. Ετσι, οι συνολικές ασφαλιστικές εισφορές θα υποστούν τεράστια μείωση. Και βέβαια, θα επανυπολογίσουν τις ασφαλιστικές εισφορές που αποδεδειγμένα δεν πληρώνουν οι καπιταλιστές τα τελευταία χρόνια. Θα τις επανυπολογίσουν με βάση τους μισθούς και τα μεροκάματα που πληρώνουν οι καπιταλιστές με τις ατομικές συμβάσεις εργασίας (στη συντριπτική τους πλειοψηφία έχουν καταργήσει τις Κλαδικές Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας και πληρώνουν μόνο τα βασικά της ΕΓ ΣΣΕ), χαρίζοντας τους μεγάλο μέρος απ' αυτά που έπρεπε να έχουν καταβάλει στο ΙΚΑ σύμφωνα με ό,τι προβλέπει ο Κανονισμός του.

Ψευδοδιαφωνίες

Σύμφωνα με τις διαρροές που κάνει ο Κατρούγκalos στα παπαγαλάκια του αστικού Τύπου, για να προετοιμάσουν το κλίμα, πέρα από το πετοσκόμμο των ήδη καταβαλλόμενων συντάξεων, η «σκληρή διαπραγμάτευση» που κάνει με το κουαρτέτο/τρόικα, έχει σκαλώσει σε δυο θέματα.

ΠΟΣΟΣΤΑ ΑΝΑΠΛΗΡΩΣΗΣ. Το κουαρτέτο, λένε οι διαρροές του ΚΑΤΡΟΥΓΚΑΛΟΥ, ζητά χαμηλότερα ποσοστά αναπλήρωσης για τα πρώτα 15 χρόνια, από το 0,8% που προβλέπει το σχέδιο Κατρούγκαλου. Σ' αυτό το σχέδιο όμως, δεν έχει καμιά ιδιαίτερη σημασία αν το ποσοστό αναπλήρωσης της 15ετίας θα είναι 0,8% ή 0,75%. Το κρίσιμο μέγεθος είναι οι συντάξιμες αποδοχές, που θα υποστούν τεράστια συρρίκνωση με τον υπολογισμό τους ως μέσος όρος ολόκληρου του εργαστικού βίου. Ένας εργάτης με συντάξιμες αποδοχές 600 ευρώ, θα πάρει αναποδοτικό σύνταξη **72 ευρώ** με ποσοστό αναπλήρωσης 0,8% ή **67,5 ευρώ** με ποσοστό αναπλήρωσης 0,75%. Αντί να δούμε το εξευτελιστικό επίπεδο αυτής της ανταποδοτικής σύνταξης, η κυβερνητική προπαγάνδα θέλει να μας σπρώξει στην ψευδοδιαφωνία με την τρόικα (αν πράγματι υπάρχει) για τα ποσοστά αναπλήρωσης, που δίνουν ένα ταλλρο πάνω ή κάτω. Μας ζητούν να καταπιούμε αμάσητη την καμψία, ενόσω διυλίζουμε το κουνούπι.

Αυτού το επιπέδου θα είναι οι ανταποδοτικές συντάξεις που θα «δικαιούνται» οι εργαζόμενοι. Και δεν είναι λίγα τα 600 ευρώ συντάξιμες αποδοχές για **ΣΥΝΕΧΙΣΤΗ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ II**

Την τακτική που ακολουθούν τα τελευταία χρόνια όλες οι αστικές κυβερνήσεις στον καθορισμό των θέσεων εισακτέων στα ΑΕΙ-ΤΕΙ, ακολουθεί και η συγκυβέρνηση ΣΥ-ΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Στο σύνολο των θέσεων εμφανίζεται αύξηση σε σχέση με πέρυσι, όμως στην εσωτερική κατανομή ανάμεσα σε ΑΕΙ και ΤΕΙ έχουμε μείωση των θέσεων εισακτέων στα Πανεπιστήμια και αύξησή τους στα ΤΕΙ.

Με τον τρόπο αυτό πλήττεται η ελπίδα και η τάση της νεολαίας της εργαζόμενης κοινωνίας να λάβει πανεπιστημιακή μόρφωση-όχημα για επαγγελματική αποκατάσταση και για βελτίωση της κοινωνικής της θέσης, που εκφράζεται με την αύξηση των υποψήφιων στις πανελλαδικές εξετάσεις. Την τάση αυτή έχουν βαλθεί όλες οι κυβερνήσεις του κεφαλαίου να χτυπήσουν αποφασιστικά είτε μειώνοντας το συνολικό αριθμό εισακτέων (κάτι που έχει γίνει όλα τα τελευταία χρόνια), είτε περιορίζοντας δραστητικά τον χάρτη της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης με το «σχέδιο Αθηνά», είτε με άλλου είδους μηχανισμούς, όπως είναι οι πανελλαδικές εξετάσεις-καρμανιόλα, οι τορπίλες των θεμάτων διαβαθμισμένης δυσκολίας, οι κάθε είδους αξιολογικές κρίσεις στο

Θέσεις εισακτέων σε Πανεπιστήμια και ΤΕΙ

Ιδια κόλπα

Αριθμός ΕΙΣΑΚΤΕΩΝ

Κατηγορία Ιδρύματος	2015	2016	Μεταβολή
Εισακτέοι ΑΕΙ	44.200	43.855	- 345
Εισακτέοι ΤΕΙ	24.130	26.130	+ 2.000
Σύνολο	68.330	69.985	+ 1.655

Λύκειο, ο διαχωρισμός του Λυκείου σε δυο τύπους, Γενικό και Επαγγελματικό, κ.λπ.

Το επιχείρημα που συνήθως ακούγεται γι' αυτή την επιλογή είναι η συμμόρφωση με τα ευρωπαϊκά δεδομένα (έκθεση του ΟΟΣΑ για την εκπαίδευση και πρακτικές της ΕΕ) στην τεχνικοεπαγγελματική εκπαίδευση και η «μελέτη των αναγκών της εγχώριας αγοράς εργασίας».

Η αναφορά και μόνο στις «ανάγκες της αγοράς εργασίας» αποτελεί πρόκληση, όταν έχει σχεδόν εξανεμιστεί κάθε παραγωγική δραστηριότητα,

διότι έτσι επιτάσσει ο καπιταλιστικός καταμερισμός της εργασίας στον οποίο εντάσσεται και η Ψωροκώσταινα, και η ανεργία, ειδικά στους νέους, έχει εξακοντιστεί στα ύψη. Στο βάθος παραμένει πάντοτε η ανάγκη του κεφαλαίου και της αστικής τάξης να αποτρέψουν τη νεολαία της ελληνικής εργαζόμενης κοινωνίας από την πανεπιστημιακή μόρφωση, γιατί αυτή εγκυμονεί άλλους, σοβαρούς κινδύνους για τη διαιώνιση του συστήματος. Είναι κατανοητό ότι η μορφωμένη, αλλά άνεργη ή κακοπληρωμένη νεολαία αποτελεί εν δυνάμει «στρα-

τό της κοινωνικής ανατροπής», ενώ η αμόρφωτη και στοιχειωδώς απλά καταρτισμένη μπορεί εύκολα να είναι «απασχολήσιμη» και χειραγωγήσιμη.

Η ανάγκη αυτή του συστήματος, που γέννησε τη λεγόμενη «τεχνικοεπαγγελματική εκπαίδευση» (και όχι οι ανάγκες του επιπέδου ανάπτυξης του ελληνικού καπιταλισμού σε αντίθεση με τις ιμπεριαλιστικές χώρες), ακριβώς για να την προσφέρει ως διέξοδο-λαμπερό καθρεφτάκι στη νεολαία της εργατικής τάξης, παραμένει επιτακτική ακόμη και σήμερα και δεν απεμπολείται.

Αυτήν ακριβώς την ανάγκη υπηρετεί και η φετινή διανομή των θέσεων εισακτέων ανάμεσα σε ΑΕΙ και ΤΕΙ.

Η ανακοίνωση του υπουργείου Παιδείας έχει ως εξής:

«Κατά 1655 αυξάνονται για το ακαδημαϊκό έτος 2016-2017 οι θέσεις στα τμήματα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης τις οποίες θα διεκδικήσουν οι υποψήφιοι/ες, δηλαδή καταγράφεται συνολικά μια αύξηση των θέσεων κατά 2,42% σε σχέση με πέρυσι».

Η συνέχεια, όμως, δίνει τις πραγματικές διαστάσεις της «αύξησης», δείχνοντας την εσωτερική κατανομή ανάμεσα σε ΑΕΙ και ΤΕΙ (δείτε τον πί-

νακα). Κοντολογίς, έχουμε 345 λιγότερους εισακτέους στα Πανεπιστήμια και 2.000 περισσότερους στα ΤΕΙ.

Στα μεγάλα αστικά κέντρα (Αθήνα, Θεσσαλονίκη), όπου ζει η πλειοψηφία της εργατικής τάξης, τα αριθμητικά δεδομένα ακολουθούν την ίδια λογική: μικρή μείωση στον αριθμό εισακτέων στα πανεπιστημιακά ιδρύματά τους και μεγαλύτερη αύξηση στις θέσεις εισακτέων των ΤΕΙ.

Ετσι, ο αριθμός των εισακτέων στα Πανεπιστήμια που έχουν έδρα το Λεκανοπέδιο Αττικής, συμπεριλαμβανομένων και αυτών της Ανώτατης Εκκλησιαστικής Ακαδημίας είναι 12.710 έναντι 12.770 (60 θέσεις λιγότερες) του ακαδημαϊκού έτους 2015-2016.

Αντίθετα στα ΤΕΙ Αθηνών, Πειραιώς και ΑΣΠΑΙΤΕ φέτος προσφέρονται 4.935 θέσεις έναντι 4.690 του προηγούμενου έτους, αριθμός αυξημένος κατά 245 θέσεις.

Όσον αφορά τη Θεσσαλονίκη, ο αριθμός εισακτέων είναι στα ίδια επίπεδα για το Πανεπιστήμιο Μακεδονίας, συγκριτικά με το προηγούμενο έτος, μικρή μείωση 10 θέσεων έχουμε στο Αριστοτέλειο, ενώ στο Αλεξάνδρειο ΤΕΙ Θεσσαλονίκης καταγράφεται αύξηση εισακτέων κατά 90 θέσεις.

«Η σημερινή κυβέρνηση σταμάτησε ήδη αυτή την πορεία των συνεχών μειώσεων και για πρώτη φορά μετά από το 2009 σταθεροποίησε τις δαπάνες του Υπουργείου Παιδείας στο 2,8% επί του ΑΕΠ στον προϋπολογισμό του 2016 (όσο ήταν και το 2015), παρά την πρόβλεψη που υπήρχε στο μεσοπρόθεσμο 2013-18 για νέα μείωση. Επίσης έχουμε ήδη καταθέσει στους θεσμούς τη μελέτη του υπουργείου για την ανάγκη 20.000 μόνιμων διορισμών την επόμενη τριετία. Στόχος κοινός όλων μας είναι - μετά έξι χρόνια μνημονιακών πολιτικών και αδιόριστίας - να υπάρξουν επιτέλους μόνιμοι διορισμοί στην εκπαίδευση»: Νίκος Φίλης, υπουργός Παιδείας.

Οι συριζαίοι επαίρονται γιατί δεν εξαύλωσαν εντελώς τις δαπάνες του προϋπολογισμού για την Παιδεία και τις διατήρησαν στα ίδια άθλια επίπεδα με αυτά του 2015!

Οι δαπάνες για την Παιδεία έχουν φθάσει ήδη πολύ κάτω από αυτό που συνηθίζουμε να λέμε ανελαστικό όριο. Δεν επαρκούν ούτε για τα απαραίτητα. Τα σχολεία «κρυώνουν», πολλές φορές δεν μπορούν να αποπληρώσουν τους λογαριασμούς τους σε ηλεκτρικό ρεύμα και νερό, ενώ δε γίνεται λόγος για την ανανέωση και τον εκσυγχρονισμό του εποπτικού υλικού και της υλικοτεχνικής υποδομής.

Οι εκπαιδευτικοί παλεύουν να επιβιώσουν, μόνιμοι διορισμοί, παρά τις συνταξιοδοτήσεις έχουν να γίνουν μια εξαετία. Τα κενά στα σχολεία δεν καλύπτονται ούτε μέχρι το τέλος της σχολικής χρονιάς (φέτος υπολογίζονται σε 3.000 κενά) και πολλοί εκπαιδευτικοί έχουν μετατραπεί σε μπαλα-

Επαίρονται για την αθλιότητα

ντέρ, περιπλανώμενοι σε δυο και τρία σχολεία για να «βουλώσουν τις τρύπες» των ωρών διδασκαλίας, που ορίζουν τα αναλυτικά προγράμματα.

Σημασία δίδεται στο φαίνοσθαι και όχι στην ουσία που είναι τέτοια ώστε υπονομεύεται η μάθηση. Η σταθερή σχέση δάσκαλου-μαθητή, βασικό συστατικό στοιχείο της μαθησιακής διαδικασίας πλήττεται, αφού η κάλυψη των ωρών διδασκαλίας των γνωστικών αντικειμένων αντιμετωπίζεται λογιστικά με περιφερόμενους εκπαιδευτικούς. Το πολυδιαφημισμένο Ολοήμερο σχολείο (που αποτελεί ευθυγράμμιση του σχολείου με τις ανάγκες της καπιταλιστικής αγοράς που έχει ξεχαρβάλώσει τα ωράρια εργασίας των γονιών και όχι με τις καθαυτό ανάγκες των παιδιών) υπολειπόμενα συνήθως με έναν μόνο δάσκαλο και ελάχιστες έως καθόλου ειδικότητες. Τους μόνιμους διορισμούς εκπαιδευτικών έχει αντικαταστήσει ο διορισμός αναπληρωτών (στη συντριπτική τους πλειοψηφία αναπληρωτές ΕΣΠΑ) με το σταγονόμετρο καθόλη τη διάρκεια της χρονιάς. Η λεγόμενη αντισταθμιστική εκπαίδευση είναι είδος εν ανεπαρκεία. Τα τμήματα ένταξης φυτοζωούν όταν δεν έχουν ουσιαστικά καταργηθεί, αφού δεν αναπληρώνονται στις θέσεις τους οι εκπαιδευτικοί που τα στελέχωναν και έχουν συνταξιοδοτηθεί, η ενισχυτική διδασκαλία ξεκινάει ένα μήνα πριν το τέλος της σχολικής χρονιάς και κονδύλια για την πρόσθετη διδακτική στήριξη δεν υπάρχουν, η παράλληλη στήριξη γίνεται με

πασαλείμματα.

Οι ελλείψεις δεν έχουν τέλος, γι' αυτό όποιος σέβεται τον εαυτό του πρέπει τουλάχιστον να το βουλώνει και όχι να επαίρεται που κράτησε τις δημόσιες δαπάνες στα ίδια επίπεδα ή που έκανε παραπάνω διορισμούς αναπληρωτών σε σχέση με πέρυσι.

Κάθε δημαγωγική προπαγάνδα πλέον συναντά ελάχιστα ευήκοα ώτα, μιας και η δριμύτητα της κρίσης και η διαχείρισή της απ' όλες τις αστικές κυβερνήσεις προς όφελος του κεφαλαίου, έχουν ρίξει όλες τις μάσκες. Ετσι δεν πειθούν και οι εξαγγελίες του υπουργού Παιδείας για 20.000 μόνιμους διορισμούς εκπαιδευτικών την επόμενη τριετία, που όμως αποτελούν

«μελέτη» που έχει κατατεθεί στους θεσμούς.

Δεν χρειάζεται πολύ σκέψη για να φανταστούμε την τύχη της, όπως άλλωστε έγινε και με την εξαγγελία Λοβέρδου, όταν αυτός πέρασε ένα φεγγάρι από το υπουργείο Παιδείας.

Την τακτική του υπουργείου κατήγγειλαν και οι δυο Ομοσπονδίες των εκπαιδευτικών, ΔΟΕ και ΟΛΜΕ.

Ιδού το σχετικό εδάφιο από την ανακοίνωση της ΔΟΕ:

«Πραγματοποιήθηκε σήμερα, 11/3/2016 συνάντηση των Δ.Σ. Δ.Ο.Ε. και Ο.Λ.Μ.Ε. με τον Υπουργό Παιδείας κ. Φίλη (έπειτα από πρόσκλησή του) με μοναδικό θέμα συζήτησης: Διορισμοί - Προσλήψεις.

Από την αρχή της συζήτη-

σης καλέσαμε τον Υπουργό να ανακοινώσει τον αριθμό των μόνιμων διορισμών που θα πραγματοποιηθούν φέτος καθώς και την πρόταση του Υπουργείου προς τις Εκπαιδευτικές Ομοσπονδίες σχετικά με τον τρόπο πρόσληψης μόνιμων και αναπληρωτών εκπαιδευτικών.

Αντί συγκεκριμένων δεσμεύσεων ο Υπουργός Παιδείας μας ενημέρωσε (για μια ακόμη φορά) ότι το Υπουργείο Παιδείας έχει ολοκληρωμένη πρόταση - μελέτη πραγματοποίησης 20.000 μόνιμων διορισμών την επόμενη τριετία την οποία πρόκειται να καταθέσει στους εκπροσώπους των θεσμών την ερχόμενη εβδομάδα. Σε ότι αφορά τον τρόπο διορισμού των μόνιμων και πρόσληψης

αναπληρωτών εκπαιδευτικών μας ενημέρωσε για τους περιορισμούς που, κατά την εκτίμηση του Υπουργείου, προκύπτουν από τις αποφάσεις του ΣτΕ καθώς και για την πρόθεση της πολιτικής ηγεσίας να υιοθετήσει ένα προσωρινό (για την επόμενη σχολική χρονιά) και ένα σταθερό σύστημα διορισμών - προσλήψεων.

Ο Υπουργός Παιδείας δεν κατέθεσε καμία συγκεκριμένη πρόταση και δεν ανέλαβε οποιαδήποτε δέσμευση. Μπροστά, μάλιστα, στον κίνδυνο να χαρακτηριστεί ως εντελώς αναξιόπιστος μετά τις επαναλαμβανόμενες υποσχέσεις για πραγματοποίηση χιλιάδων διορισμών, ζήτησε, επί της ουσίας, από τις Ομοσπονδίες να στηρίξουν πολιτικά το Υπουργείο "στην προσπάθειά του" σε επίπεδο διεκδικήσεων, προτάσεων ακόμη και γνωμοδοτήσεων νομικών συμβούλων...».

Επαρχιώτικα λιγούρια...

Δείτε τους πως κοιτάζουν όλοι. Ο Τσίπρας, η Γεροβασίλη, ο Κουίκ, ο Παππάς (τους υπόλοιπους δεν τους γνωρίζουμε). Ηρθε η σταρ του Χόλιγουντ να κάνει το «κομμάτι» της με τους πρόσφυγες (τόσοι και τόσοι ήρθαν, γιατί όχι και η Τζολί, που είναι και... πρέσβειρα του ΟΗΕ - αυτή και η Γιάννα) και έγινε δεκτή στο Μαξίμου από τον ίδιο τον πρωθυπουργό, σαν αρχηγός κράτους!

Ομηρος και των δεσποτάδων

Μπορεί η προγραμματισμένη για την Τετάρτη συνάντηση του Τσίπρα με τον Ιερώνυμο να αναβλήθηκε (προφανώς για να μη γίνουν πιο πυκνά τα σύννεφα πάνω από το Μαξίμου), όμως οι δεσποτάδες είναι σκληρά καρύδια και τόσο αδιάστακτοι που δε θα διστάσουν να πατήσουν στο λαιμό τον Τσίπρα, ειδικά τώρα που αυτός είναι στα κάτω του.

Τη συνάντηση ζήτησε ο Ιερώνυμος, προκειμένου να υπαγορεύσει στην κυβέρνηση την απαίτηση των δεσποτάδων να μην αλλάξει τίποτα στο μάθημα των Θρησκευτικών, μετά τις πληροφορίες ότι ο Φίλης σχεδιάζει να το μετατρέψει σε μάθημα θρησκευολογίας. Οι δεσποτάδες, και με κηρύγματα από άμβωνος και δηλώσεις σε τοπικά Μέσα, και με διαρροές από την αρχιεπισκοπή προβάλλουν σαν «κόκκινες γραμμές» την υποχρεωτικότητα του μαθήματος, τον ορθόδοξο χαρακτήρα του και τη διατήρηση των ωρών διδασκαλίας που προβλέπονται μέχρι σήμερα.

Δε χρειάζεται να σχολιάσουμε το γεγονός πως πρόκειται για έναν αναχρονισμό που δεν τον συναντά κανείς στα εκπαιδευτικά προγράμματα των σύγχρονων αστικών κρατών, ιδιαίτερα των ευρωπαϊκών. Εκείνο που αξίζει να σχολιαστεί είναι το γεγονός ότι η «πρώτη φορά Αριστερά» διαπραγματεύεται με τους δεσποτάδες ένα ζήτημα που ανήκει στη δικαιοδοσία της κυβέρνησης!

Με συνεργασία υπουργείου Περιβάλλοντος και ΣτΕ Ενα ακόμα δασοκτόνο ΠΔ

Την προηγούμενη εβδομάδα επισημάναμε ότι το ΣτΕ, με την έγκριση των βασικών στοιχείων του σχεδίου Προεδρικού Διατάγματος για τον ορισμό του δάσους και των δασικών εκτάσεων, που του έστειλε για συνταγματικό έλεγχο ο αναπληρωτής υπουργός Περιβάλλοντος Ι. Τσιρώνης, «θάβει» την απόφασή του 32/2013, με την οποία έγινε αποδεκτός ο επιστημονικός ορισμός του δάσους και (το σπουδαιότερο) κρίθηκε ότι δεν απαιτείται η εισαγωγή αριθμητικών δεδομένων για την ελάχιστη επιφάνεια και το βαθμό συγκρόμησης. Θυμίσουμε, ότι με την εν λόγω απόφαση (32/2013) του ΣτΕ έγινε αποδεκτή, μετά από πολλά χρόνια, η απόφαση 27/1999 του Ανώτατου Ειδικού Δικαστηρίου, που δεν είχε γίνει αποδεκτή από την πολιτική ηγεσία του υπουργείου Γεωργίας. Από το 1980, με απόφαση του τότε υφυπουργού Γεωργίας, είχαν εισαχθεί αριθμητικά δεδομένα στον ορισμό του δάσους, ενώ η πολιτική ηγεσία του υπουργείου Γεωργίας προγραμματίζε από τότε να αυξήσει τα ποσοστά των αριθμητικών δεδομένων στον ορισμό του δάσους, πράγμα που έγινε με το δασοκτόνο νόμο 3208/2003.

Οι συντάκτες του σχεδίου ΠΔ για τον ορισμό του δάσους, προκειμένου να διασκεδάσουν τις άσχημες εντυπώσεις που δημιουργούνται από την ανατροπή της απόφασης 32/2013 του ΣτΕ, στα «έχοντας υπόψη», που συνοδεύουν τις διατάξεις του ΠΔ, αναφέρονται και στην απόφαση 32/2013. Όμως, το Τμήμα του ΣτΕ που επεξεργάστηκε το σχέδιο ΠΔ απαίτησε να απαλειφθεί αυτή η αναφορά από τα «έχοντας υπόψη» και να περάσει στο κείμενο της αιτιολογικής έκθεσης που συνοδεύει το ΠΔ και πηγαίνει για υπογραφή στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Ετσι, στο ΠΔ που θα δημοσιευτεί το επόμενο διάστημα στο ΦΕΚ δε θα υπάρχει καμία αναφορά στην απόφαση 32/2013 του ΣτΕ. Μ' αυτή την αλλαγή, το Τμήμα του ΣτΕ παραδέχεται - εμμέσως πλην σαφώς - ότι αυτό το ΠΔ βρίσκεται σε πλήρη σύγκρουση με την απόφαση 32/2013.

Με την εισαγωγή αριθμητικών δεδομένων και συγκεκριμένα των 700 τετραγωνικών μέτρων ως ελάχιστης επιφάνειας και του 25% ως βαθμού συγκρόμησης, προκειμένου να αναγνωριστεί ως δάσος μια έκταση, θα προκληθεί μεγάλη ζημιά στο δασικό πλούτο της χώρας. Γι' αυτό και οι υπηρεσιακοί παράγοντες της Διεύθυνσης Προστασίας Δασών και Φυσικού Περιβάλλοντος επέμεναν στην άμεση εφαρ-

μογή της απόφασης 32/2013 του ΣτΕ, παρά τις πιέσεις που τους ασκούσαν. Γνώριζαν, ότι τόσο ανώτερα στελέχη του υπουργείου Περιβάλλοντος όσο και ίδια η πολιτική ηγεσία του υπουργείου (της συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου) ήταν υπέρ της συρρίκνωσης του δασικού πλούτου της χώρας στο όνομα μιας ψευδεπίγραφης καπιταλιστικής ανάπτυξης.

Δεν είναι μόνο τα αριθμητικά δεδομένα που εισάγονται στον ορισμό του δάσους και των δασικών εκτάσεων με το δασοκτόνο ΠΔ. Υπάρχει επίσης το σημαντικό ζήτημα για την ίδια τη φύση των **φρυγάνων**. Αν, δηλαδή, αυτά που καλύπτουν σημαντικές εκτάσεις στην Ελλάδα -και ιδιαίτερα στις περιοχές που δεν ισχύει το τεκμήριο του δημοσίου- αποτελούν σημαντικό στοιχείο της δασοβιοκιότητας και αν οι εκτάσεις που καλύπτονται απ' αυτά είναι χορτολιβαδικές ή δασικές εκτάσεις. Θυμίζουμε, καταρχάς, ότι με μια προβληματική και κατευθυνόμενη γνωμάτευση του Τεχνικού Συμβουλίου Δασών (ΤΣΔ) η πολιτική ηγεσία του υπουργείου Γεωργίας κατέταξε στις αρχές της δεκαετίας του '80 τα φρύγανα στις χορτολιβαδικές εκτάσεις. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα στις περιοχές που δεν ισχύει το τεκμήριο του δημοσίου να οργιάζει η δόμηση πολυτελών κατασκευών.

Το 2010, με υπουργό την Τ. Μπιρμπίλη, η Γενική Διεύθυνση Ανάπτυξης και Προστασίας Δασών και Φυσικού Περιβάλλοντος, μετά από εισήγηση του Τεχνικού Συμβουλίου Δασών, έστειλε στην υπουργό εγκύκλιο στην οποία οι φρυγανικές εκτάσεις χαρακτηρίζονταν **δασικές**. Αυτή η εγκύκλιος προκάλεσε την οργή του τότε Ειδικού Γραμματέα Δασών και της πολιτικής ηγεσίας του υπουργείου και η εγκύκλιος δεν έγινε αποδεκτή.

Ακολούθησε η απόφαση 32/2013 της Ολομέλειας του ΣτΕ, με την οποία οι εκτάσεις που καλύπτονται από φρύγανα θεωρούνται **δασικές**. Αυτό όμως δεν άρεσε τόσο στον πρώην Ειδικό Γραμματέα Δασών όσο και στις πολιτικές ηγεσίες των κυβερνήσεων από το 2013 μέχρι σήμερα. Ετσι, πέρα από την απουσία αριθμητικών δεδομένων στον ορισμό του δάσους και των δασικών εκτάσεων, και ο χαρακτηρισμός των φρυγανικών εκτάσεων ως δασικών απετέλεσε αιτία πολέμου ενάντια στην απόφαση 32/2013 του ΣτΕ.

Η συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου, με διάταξη που εισηγήγε στο δασοκτόνο νόμο 4280/2014, χαρακτήρισε τις φρυγανικές εκτάσεις ως **χορ-**

τολιβαδικές! Αντισυνταγματικές διατάξεις νόμων μπορεί να προσβληθούν στο ΣτΕ (μετά την έκδοση διοικητικών πράξεων) και -θεωρητικά μιλώντας- υπάρχει περίπτωση να κριθούν απ' αυτό ως αντισυνταγματικές. Αυτή η προοπτική - έστω και ως πιθανή και όχι σίγουρη - φαίνεται πως φόβισε τον οικολογούντα αναπληρωτή υπουργό Περιβάλλοντος Ι. Τσιρώνη. Ετσι, είτε σε συνεργασία του υπουργού με υπηρεσιακούς παράγοντες είτε κατόπιν εντολής του υπουργού, προστέθηκε στο σχέδιο ΠΔ διάταξη, σύμφωνα με την οποία οι εκτάσεις που καλύπτονται από φρυγανική βλάστηση θεωρούνται χορτολιβαδικές. Τη διάταξη αυτή την αποδέχτηκε το Τμήμα του ΣτΕ που επεξεργάστηκε το σχέδιο ΠΔ, καταπατώντας βάνουσα την αντίθετη πρόβλεψη της απόφασης 32/2013 της Ολομέλειας του ΣτΕ. Ετσι, **σφραγίστηκε η κατάταξη των φρυγανικών εκτάσεων στις χορτολιβαδικές**, γιατί θα είναι αδύνατο να κριθεί από το ΣτΕ η διάταξη αυτή του ΠΔ για τα φρύγανα ως αντισυνταγματική.

Οι υπηρεσιακοί παράγοντες της Διεύθυνσης Προστασίας Δασών και Αγροπεριβάλλοντος δεν περιορίστηκαν στον αποχαρακτηρισμό των φρυγανικών εκτάσεων που βαφτίστηκαν **χορτολιβαδικές**. Πήγαν ακόμα παραπέρα. Εισηγάγαν διάταξη σύμφωνα με την οποία οι χορτολιβαδικές εκτάσεις που βρίσκονται σε υψόμετρο μέχρι 100 μέτρα από τη θάλασσα, με μέση και μέγιστη εδαφική κλίση 8% και 12% αντίστοιχα, θα θεωρούνται μετά τη δημοσίευση του ΠΔ στο ΦΕΚ **πεδινές εκτάσεις**. Αυτό θα έχει ως αποτέλεσμα οι χορτολιβαδικές αυτές εκτάσεις, στις οποίες **συμπεριλαμβάνονται και οι φρυγανικές**, να φύγουν από την εποπτεία και προστασία των δασικών υπηρεσιών και να παραδοθούν βορά στη δόμηση πολυτελών κατοικιών, ιδιαίτερα στα νησιά του Ιονίου, την Κρήτη, τη Σάμο, τη Χίο, τη Λέσβο, τις Κυκλάδες, τα Κύθηρα και τα Αντικύθηρα και τους καλλικρατικούς δήμους της Δυτικής και Ανατολικής Μάνης, όπου **δεν ισχύει το τεκμήριο του δημοσίου**. Μ' αυτή την διάταξη θα γίνει το «έλα να δεις» σ' αυτές τις περιοχές, **όπως επιδιώκουν τα μεγάλα συμφέροντα εδώ και δεκαετίες**.

Ο τερατώδης χαρακτήρας αυτής της διάταξης φαίνεται από το ότι σε υψόμετρο μέχρι τα 100 μέτρα οι χορτολιβαδικές εκτάσεις θα θεωρούνται πεδινές, ενώ από το 100 μέτρα και πάνω θα εξακολουθήσουν να χαρακτηρίζονται ως χορτολιβαδικές!

Γεράσιμος Λιόντος

Υπηρέτες του Μελισσανίδη

Το πρωί της Πέμπτης το ανήγγειλε ως αποκλειστικό η φυλλάδα που διακινεί τη γραμμή Μελισσανίδη: «Τελείωσε κι αυτό... Εγκρίθηκε η μελέτη - Η αρμόδια Υπηρεσία του Υπουργείου εξέτασε ενδελεχώς τη Μελέτη Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων της "Αγία-Σοφίας", άναψε το "πράσινο φως" και βρίσκεται ήδη στα χέρια του Πάνου Σκουρλέτη για το τελικό "ΟΚ"». Λίγο πριν το μεσημέρι βγήκε ο ίδιος ο Σκουρλέτης στη ραδιοφωνική εκπομπή του Χατζηνικολάου και το επιβεβαίωσε: «Νομίζω ότι πλησιάζουν οι μέρες που θα έρθει η εισήγηση από την αρμόδια υπηρεσία. Είναι θέμα ημερών για να ολοκληρωθεί το σκέλος της Περιβαλλοντικής Αδειοδότησης που αφορά στο δικό μου Υπουργείο. Επαναλαμβάνω όμως ότι αυτό είναι ένα βήμα. Υπάρχουν μετά και άλλες άδειες».

Το «δικό του υπουργείο», βέβαια, είναι αρμόδιο και για την έκδοση της οικοδομικής άδειας. Για «τα πάντα όλα» όπως θα έλεγε ο Αλέφαντος. Αλλά ο Σκουρλέτης έκανε τη ντρίπλα για να αποφύγει το ερώτημα «και πότε θα βγει η άδεια». Αλλωστε, η συμφωνία με τον Μελισσανίδη είναι να του δώσουν σ' αυτή τη φάση την έγκριση της ΜΠΕ και μετά... βλέπουμε. Μήπως θα είναι για πάντα κυβέρνηση ο ΣΥΡΙΖΑ;

Συμφωνημένη η διάλυση της Κοινωνικής Ασφάλισης

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 9

έναν εργαζόμενο του ιδιωτικού τομέα, αν σκεφτούμε ότι η συντριπτική πλειοψηφία πληρώνεται με τα βασικά της ΕΓΣΣΕ.

ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΤΑΞΗ. Στον πίνακα που έχει δημοσιευτεί σε παλαιότερη ανάλυσή μας για το σχέδιο Κατρούγκαλου και ανατυπώθηκε στην αίρσα που τοιχοκολλεί η «Κόντρα» (δείτε στη σελίδα 9), μπορεί κανείς να δει ότι η σύνταξη για 15ετία και συντάξιμες αποδοχές 700 ευρώ είναι 228 ευρώ. Μην σας ξεγελά το νούμερο. Στο προηγούμενο παράδειγμα υπολογίσαμε μόνο την ανταποδοτική σύνταξη, ενώ στον πίνακα συνυπολογίζουμε και την εθνική σύνταξη. Κι αυτή η περιβόητη εθνική σύνταξη είναι το δεύτερο ζήτημα ψευτοδιαφωνίας (αν υπάρχει και αυτή), που ο Κατρούγκαλος παρουσιάζει σαν «αγώνα ζωής και θανάτου» με το κουαρτέτο.

Για να μη φανεί η αλήθεια για το άθλιο επίπεδο των νέων συντάξεων, το σχέδιο Κατρούγκαλου ισχυριζόταν ότι η εθνική σύνταξη θα δίνεται σε όλους, αρκεί να έχουν δεκαπέντε χρόνια ασφάλισης. Από την πρώτη στιγμή υποστηρίξαμε ότι αυτό αποκλείεται να γίνει.

◆ Είχαμε υπόψη μας τους νόμους Λοβέρδου-Κουτρουμάνη που προβλέπουν **αναλογικό υπολογισμό** και καταβολή της βασικής σύνταξης ανάλογα με τα χρόνια ασφάλισης (1/35 της βασικής σύνταξης για κάθε χρόνο ασφάλισης). Νόμους που η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ έχει αποδεχτεί ως βάση για τη δική της αντισφαλιστική μεταρρύθμιση, πράγμα που είναι γραμμένο φαρδιά-πλατιά στο Μνημόνιο.

◆ Είχαμε, επίσης, υπόψη μας τη βασική αρχή που η ίδια η συγκυβέρνηση εισηγήθηκε στους ιμπεριαλιστές δανειστές, για «στενότερη σύνδεση εισφορών-παροχών». Αντίκειται σ' αυτή την αρχή η καταβολή ίσης εθνικής σύνταξης σε όλους, ανεξάρτητα από τα χρόνια ασφάλισης που έχει πραγματοποιήσει κάθε ασφαλισμένος. Αυτό μπορούμε να το δούμε με το παραδείγμα δύο ασφαλισμένων, που έχουν και οι δύο συντάξιμες αποδοχές 700 ευρώ και ο ένας έχει 15 χρόνια ασφάλισης ενώ ο άλλος έχει 24 χρόνια ασφάλισης. Αν έπαιρναν και οι δύο ίση εθνική σύνταξη (384 ευρώ), ο πρώτος θα έπαιρνε συνολική σύνταξη 468 ευρώ και ο

Φυσικά, πρόκειται για καραμπινάτη παρανομία και σ' αυτό το στάδιο. Μπορεί οι ΜΠΕ να εξετάζονται ανεξάρτητα από το ιδιοκτησιακό, όμως εν προκειμένω δεν προβλήθηκε ο ισχυρισμός ότι ένας ιδιώτης, που δεν είναι ιδιοκτήτης ενός ακινήτου, θέλει να δει αν μπορεί να εγκριθεί η ΜΠΕ, προκειμένου να αγοράσει το ακίνητο. Εδώ ο ιδιώτης που υπέβαλε τη ΜΠΕ είναι γνωστός («Δικέφαλος 1924» ΑΕ) και είναι επίσης γνωστό ότι δεν μπορεί να αποκτήσει το συγκεκριμένο ακίνητο. Επομένως, έπρεπε να του επιτραφεί η ΜΠΕ χωρίς δεύτερη συζήτηση.

Ο Λαφαζάνης αρχικά και ο Σκουρλέτης στη συνέχεια έβαλαν **παρانونώς** τις υπηρεσίες να ασχοληθούν με τη συγκεκριμένη ΜΠΕ, λειτουργώντας σαν υπηρέτες του Μελισσανίδη, με τον οποίο είναι γνωστά τα αλισβερίσια του ΣΥΡΙΖΑ (Φλαμπουράρης και Στρατούλης) πριν ακόμα σχηματίσει κυβέρνηση. Ετσι, προσπαθούν να δημιουργήσουν τετελεσμένα και στις υπηρεσίες που ασχολούνται με την ουσία (κυρίως στο Αυτοτελές Τμήμα Νομοθετικής Πρωτοβουλίας και Εργου) και στο Δικαστήριο που θα εξετάσει την αγωγή μέλους της Ερασιτεχνικής ΑΕΚ κατά της γενικής συνέλευσης που παραχώρησε το ακίνητο στην εταιρία του Μελισσανίδη.

δεύτερος 579 ευρώ. Η διαφορά στην τελική σύνταξη είναι πολύ μικρή για εννιά επιπλέον έτη ασφάλισης και θα αποτελούσε κίνητρο για «μαύρη» εργασία. Αντίθετα, αν η εθνική σύνταξη δίνεται ανάλογα με τα χρόνια ασφάλισης (1/40 για κάθε χρόνο ασφάλισης πλέον και όχι 1/35), ο πρώτος θα πάρει συνολική σύνταξη 228 ευρώ και ο δεύτερος 425 ευρώ. Δηλαδή, θα υπάρχει μια σημαντική διαφορά σύνταξης που θα λειτουργεί ως «κίνητρο ασφάλισης».

◆ Κάποια στιγμή υπολογίσαμε ότι η χορήγηση εθνικής σύνταξης 384 ευρώ σε όλους θα ξεπερνούσε το βασικό στόχο που έχει τεθεί από το Μνημόνιο ως προς το μέγεθος των ασφαλιστικών δαπανών που επιτρέπεται να καταβάλλει ο κρατικός προϋπολογισμός.

Οι διαρροές του Κατρούγκαλου για το περιεχόμενο της υποτιθέμενης μάχης που δίνει με το ΔΝΤ και το κουαρτέτο ήρθαν να επιβεβαιώσουν τη βασική μας εκτίμηση: **η εθνική σύνταξη δε θα είναι ίση για όλους**. Σύμφωνα με τις ίδιες διαρροές, η κυβέρνηση συζητά ένα σχέδιο που θα δίνει πλήρη εθνική σύνταξη στα 20 χρόνια ασφάλισης (εννοείται και πάνω από τα 20) και μειωμένη για λιγότερα χρόνια ασφάλισης. Δεν «δένουμε κόμπο» τη διαρροή, όμως το όριο των 20 ετών ασφάλισης δεν είναι τυχαίο. Από την περίοδο του δεύτερου Μνημόνιου καταβλήθηκε προσπάθεια να αυξηθεί το ελάχιστο όριο για τη χορήγηση σύνταξης από τα 15 χρόνια (4.500 ένσημα) στα 20 χρόνια (6.000 ένσημα). Η συγκυβέρνηση των Σαμαροβενιζέλων δεν τόλμησε να το νομοθετήσει. Μήπως ήρθε η ώρα να το νομοθετήσει η συγκυβέρνηση των Τσιπροκαμμένων;

Οι διαρροές λένε επίσης ότι το κουαρτέτο ζητά να είναι η εθνική σύνταξη μικρότερη από τα 384 ευρώ που «προβλέπει» το σχέδιο Κατρούγκαλου. **Το μόνο βέβαιο είναι ότι η εθνική σύνταξη δε θα είναι ίση για όλους**. Πόσο θα είναι το μέγιστο ύψος της και τι ακριβώς μορφή αναλογικού υπολογισμού θα εφαρμοστεί θα το μάθουμε όταν καταρτιστεί νομοσχέδιο. Εκείνο που κρατάμε είναι πως θέλουν να μας πάνε σ' ένα ασφαλιστικό σύστημα που θα δίνει συντάξεις - άθλια φιλοδωρήματα, οι οποίες θα μειώνονται συνεχώς, δεδομένου ότι το σύστημα με την πάροδο του χρόνου θα διαλύεται.

αντικΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δεκαέξι
είσαι ο μπάτλερ τους, Αλέξη

Την Κυριακή 20 Μαρτίου, η όψιμη κόκκινη Λιάνα της Εκάλης κλείνει τα 62 χρόνια της. Η Γαρυφαλλιά ντε, που θυμίζει εκείνο το παραδοσιακό άσμα «στης Πάργας τον ανήφορο κανέλλα και γαρύφαλλο».

Πάντως τέτοιο βολικό υποτακτικό δεν θα μπορούσαν να βρουν ούτε με παραγγελία! Το ωραίο είναι ότι κάποιοι ανησυχούσαν...

Αυτή που δεν ανησυχεί είναι η λαϊκή (like key) μούσα. Το υλικό που της παρέχεται όλο και πυκνώνει. Κι έτσι, κάθεται και σκαρώνει τη νέα ενότητα χαϊκού με τίτλο «Τρεις εκδοχές και παραλλαγές για την ολοκλήρωση ενός θέματος»:

Πήρα νταούλι για να παίζω / και να χορεύουν οι αγορές. / Πεταμένα λεφτά.

Ψιλοβρέχει / κι εγώ / είπα ψέματα. / Δεν πήρα καν νταούλι.
Είπα για νταούλι και αγορές. / Τι μ@λ@κιες έχω πει κι εγώ / ως νέος κι άβγαλτος.

Παράλληλα, στα σκαριά βρίσκεται και ο σεξιστικός κύκλος «Μπινελίκια προς απολιτίκ πωλητικούς». Ιδού ένα δῆγμα: «- Γεμιστά / ή ρεβίθια; - Σκατά Θεανώ».

Και μ@λ@κ@ς και Λεβέντης!

Δέκα επαναστατικές οργανώσεις από το Κουρδιστάν και την Τουρκία ανακοίνωσαν τη δημιουργία του Ενωμένου Επαναστατικού Κινήματος των Λαών, στον απόηχο των συζητήσεων που διεξάγονται από τον Δεκέμβριο με σκοπό την ενότητα των δυνάμεων και της δράσης. Εκπρόσωποι των οργανώσεων παρευρέθηκαν σε κοινή συνεδρίαση Τύπου στις ζώνες των ανταρτών, για να ανακοινώσουν τη συμμαχία τους «με σκοπό την επιτάχυνση της επανάστασης σε όλους τους τομείς, συμπεριλαμβανομένου του ένοπλου αγώνα κατά του φασιστικού ΑΚΡ και του συστήματος κυριαρχίας της τουρκικής δημοκρατίας». Συμμετέχουν οι TKP/ML, PKK, THKP-C/MLSPB, MKP, TKER-Leninist, TKB, DKP, Devrimci Karargah και MLKP. Στο κίνημα έχει ενταχθεί και ο Προλεταριακός Επαναστατικός Συντονισμός, ενώ τη θέλησή του να ενταχθεί έχει εκφράσει και το Resurrection Movement.

«Πάλι στην Ειδομένη σήμερα, μοιράσαμε με δυσκολία και με τη φοβερή προσπάθεια νέων παιδιών που ήρθαν μαζί μας, τρόφιμα, ρούχα, κουβέρτες, υπνόσακους, είδη υγιεινής, παιχνίδια και μπλοκ ζωγραφικής (έγινε χαμός γι' αυτά από τα παιδιά), παιδικά καρότσια, φάρμακα, μέχρι... καραμέλες. Ολα ευγενικά και συγκινητική προσφορά των συναδέλφων από τα σχολεία. Λάσπες, φωτιές, χαμόγελα, ηλιθίοι μπάτσοι, βροχή ατέλειωτη εκνευριστική, χιλιάδες ψυχές στα όρια της ελευθερίας και της απελπισίας. Στην Ειδομένη χτυπάει η καρδιά της ανθρωπότητας, το δίλημμα κοινωνική απελευθέρωση ή βαρβαρότητα σε ατέλειωτες εναλλασσόμενες εικόνες. Κλαίς, θυμώνεις οργίζεσαι, φοβάσαι, πεισμώνεις. Τρέμεις από όλα αυτά, χαίρεσαι από τη μικρή που σ' αγαλιάζει, λυγιάς από τη μάνα που σου ζητά χαλίμπι (γάλα), λυγιάς, είσαι πια μούσκεμα, δικαιώνεσαι και δεν το χαίρεσαι για την αθλιότητα που λέγεται ΕΕ. Κάποιος Σύριος μέσα στο χαμό εμφανίζεται με μια ανθοδέσμη! Ακόμη και... ερωτικά βλέμματα συναντιούνται ανάμεσα σε πρόσφυγες και αλληλέγγυους, φτιάχνοντας ουράνια τόξα διασκορπισμένα στα λασπωμένα χωράφια. Λυπάμαι μα ούτε σε πενήντα ντοκιμαντέρ, σε εκατοντάδες ταινίες και «ποιοτικές» παραστάσεις δεν θα τα δείτε...» (Γιάννης Λαθής - πρόεδρος της Γ' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης).

Ολο και λιγοστεύουν οι παλαμακιστές (εκ της λαϊκής λέξεως «παλαμάκια» ήτις καταδεικνύει την κρούση των παλαμών. «Clappers» βαρβαριστί) του άλλοτε χαμογελαστού κι άλλοτε σοβαροφανούς συρφετού που αποκαλείται κυβέρνηση. Κι ως μην τρέχει τίποτε στη μακάρια μπανανία, στην πρωτοπόρο χώρα του παλαμακίζει και παλαμακίζεσθαι. Κι ως ξανασηναντήθηκε με τον Τζερόνιμο ο ευσεβής πρωθυπουργός (τόση αγάπη πια; Επίτηδες το κάνει; Τι; Ούτε καν ο Σαμαράς, κανείς άλλος δεν βρισκόταν τόσο συχνά με τους επί Γης εκπροσώπους του αοράτου). Κι ως μην άνοιξε ούτε αυτή την εβδομάδα το TaxisNet που κάθε βδομάδα ανοίγει κι όλο κλειστό είναι. Κι ως μην υπήρξε κανένα ενδιαφέρον για τους πρόσφυγες. Κι ως γίνονται τόσο και τόσο που αρκούν για να εξοργίσουν ακόμη και τους πλέον μακάριους... Κι ως μη σαλεύει τίποτε πουθενά, πέρα από την ικανοποίηση των ακόρεστων ορέξεων των «θεσμών».

- Τι όμορφα που βρέχει! - Μας φτύνουν πρόεδρε...

- Πέντε μέρες τώρα μας φτύνουν. Γιατί; Τι κάναμε πάλι; - Βρέχει πρόεδρε...

Κοκκινোসκουφίτσα

Κυβέρνηση σε πλήρη παρακμή

Η προηγούμενη εβδομάδα έκλεισε με σκανδαλογια και Παπαγγελόπουλο, η τρέχουσα κλείνει με προσφυγικό και Μουζάλα. Πριν ο Τσίπρας προλάβει να κλείσει το ένα μέτωπο, βρίσκεται αντιμέτωπος με ένα άλλο, χωρίς καν να το περιμένει. Αυτός ο συνεχής στροβιλισμός γύρω από παραπεπολιτικά ζητήματα, την ίδια ώρα που προχωρούν εντατικά οι διαπραγματεύσεις με το κουαρτέτο και μάλλον σύντομα η κυβέρνηση θα πρέπει να νομοθετήσει τον Αρμαγεδδώνα, δείχνει πως δεκατέσσερις μήνες μετά το σχηματισμό της η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου βιώνει την απόλυτη παρακμή, καταγράφοντας νέο ρεκόρ στην ιστορία των μνημονιακών κυβερνήσεων.

Για το σκάνδαλο (περί σκανδάλου πρόκειται) Παπαγγελόπουλου δεν έχουμε να προσθέσουμε τίποτα στα όσα γράψαμε την προηγούμενη εβδομάδα. Ενας карадеξιός, επί χρόνια στέλεχος των μυστικών υπηρεσιών, βρέθηκε σε θέση «αβέρη» του μεγάρου Μαξίμου, μέσα από διαδρομές στις οποίες πρέπει να έχει παίξει ρόλο η γνωστή πρεσβεία της Βασ. Σοφίας. Οι Τσιπραίοι, που υπό άλλες συνθήκες θα είχαν ξεφορτωθεί έναν υπουργό που πιάστηκε επ' αυτοφώρω

όπως ο Παπαγγελόπουλος, τον πήραν υπό την προστασία τους, γεγονός που αποδεικνύει πως ο Παπαγγελόπουλος είναι δική τους επιλογή και όχι του Καμμένου.

Ετσι, μετά τον Παππά που έκανε δήλωση πλήρους κάλυψης του Παπαγγελόπουλου, εξονόματος και του Τσίπρα που απουσίαζε στο εξωτερικό, επανήλθε ο ίδιος ο πρωθυπουργός με μια κίνηση που στο Μαξίμου πρέπει να τη θεώρησαν κίνηση ματ. Ο Τσίπρας πρότεινε τη διεξαγωγή προ ημερήσιας διάταξης συζήτησης στη Βουλή «με αποκλειστικό θέμα τις εξελίξεις στο χώρο της Δικαιοσύνης», διότι «την τελευταία περίοδο η δημόσια συζήτηση κατακλύζεται και δηλητηριάζεται από αβάσιμες και προσχηματικές αιτιάσεις που αφορούν τους όρους άσκησης της κυβερνητικής πολιτικής στον τομέα της δικαιοσύνης», αιτιάσεις που «προωθούνται από συγκεκριμένα κέντρα που έχουν λόγους να φοβούνται την απρόσκοπτη και ανεξάρτητη δικαιοδοτική λειτουργία». Η συζήτηση ορίστηκε αρχικά για τη Δευτέρα 21 Μάρτη, αλλά μεταφέρθηκε την Τρίτη.

Η κίνηση του Τσίπρα είχε προφανή στόχευση. Να παγώσει την κανονική κοινοβουλευτική διαδικασία στην Επιτροπή

Θεσμών και Διαφάνειας στη Βουλή, να φιμώσει επί της ουσίας τον Βενιζέλο που είχε σηκώσει το βάρος της κατά Παπαγγελόπουλου διαδικασίας, και να κλείσει το όλο ζήτημα με μια κοκορομαχία με τον Μητσοτάκη, στην οποία το σκάνδαλο Παπαγγελόπουλου θα «πνιγεί» μέσα στην πληθώρα των θεμάτων που θα ανοιχτούν. Υπάρχει ένας παλιός κανόνας της αστικής πολιτικής που λέει: αν θέλεις να πνίξεις ένα θέμα, αναβίβασέ το αμέσως, ώστε να μην υπάρχει άλλο επίπεδο που αυτό να μπορεί να συζητηθεί. Μετά την προ ημερήσιας διάταξης συζήτηση σε επίπεδο αρχηγών, η συνεδρίαση της Επιτροπής Θεσμών και Διαφάνειας δε θα παρουσιάζει κανένα ενδιαφέρον και ο αστικός Τύπος αναγκαστικά θα την περάσει στα ψιλά.

Από την άλλη, μια συζήτηση στην Επιτροπή Θεσμών και Διαφάνειας θα είχε ως αποκλειστικό θέμα τον Παπαγγελόπουλο και τα κατορθώματά του, ενώ μια συζήτηση σε επίπεδο πολιτικών αρχηγών θα είναι επί παντός του επιστητού. Ο Τσίπρας θα προσπαθήσει να γυρίσει το παιχνίδι και από κατηγορούμενος να μετατραπεί σε κατήγορο. Θ' ακούσουμε πάλι πολλά και διάφορα και ίσως έχουμε καμιά καινούργια

εκδοχή σκανδαλογιας που να αφορά στελέχη της ΝΔ. Και για τη λίστα Μπόργκιανς θ' ακούσουμε και για τον Παπαγγελόπουλο που τον... τρέμουν τα λαμόγια και οι διαπλεκόμενοι και για τον Παπασταύρο και για τον Ψυχάρη ενδεχομένως.

Ο,τι και να πει όμως ο Τσίπρας, όσο καλά κι αν τα καταφέρει σ' αυτή την κοινοβουλευτική κοκορομαχία, αρκεί το γεγονός ότι αναγκάζεται να υπερασπιστεί έναν άνθρωπο σαν τον Παπαγγελόπουλο για να αποδείξει την πρόωρη παρακμή της κυβέρνησής του, ακόμα και σε ζητήματα με ηθικό υπόστρωμα. Είναι άλλο πράγμα να υπερασπίζεσαι τον Μουζάλα και άλλο να υπερασπίζεσαι τον Παπαγγελόπουλο με το συγκεκριμένο παρελθόν.

ΥΓ. Ο Κούλης, πάντως, έχει υποχρέωση στον Παπαγγελόπουλο, διότι ως εν ενεργεία εισαγγελέας ήταν αυτός που «έπνιξε» το σκάνδαλο της Μαγο, της offshore εταιρίας μέσω της οποίας οι Μητσοτάκηδες μάζευαν χρήμα από διάφορους καπιταλιστές. Ασε που ο σκοτεινός αυτός άνθρωπος θα έχει ήδη κινηθεί στην κατεύθυνση του Καραμανλή, ζητώντας κάλυψη σε αντάλλαγμα των υπηρεσιών που πρόσφερε στις κυβερνήσεις του τελευταίου, σε κρίσιμα ζητήματα.

Τρεις πράξεις, ένα το έργο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 7

ΑΕΠ από το 2018). Και πάλι, όμως, αυτοί οι στόχοι δεν έχουν καμιά σημασία. Σημασία έχουν τα πακέτα των μέτρων, τα οποία εξακολουθούν να εφαρμόζονται με την ίδια σαδιστική συνέπεια όπως και προηγουμένως, με αλλαγές μόνο στο χρονοδιάγραμμα (μέχρι στιγμής μικρές, επιπέδου μερικών μηνών).

Σημασία, λοιπόν, εξακολουθούν να έχουν οι στόχοι ως προς τα μέτρα που συμφωνούνται και όχι οι στόχοι που τίθενται για την ανάπτυξη, ακόμα και για τα «πρωτογενή πλεονάσματα». Οι τελευταίοι στόχοι, βέβαια, χρησιμοποιούνται ως μοχλός πίεσης για τη λήψη πρόσθετων μέτρων, μολοντί είναι διαπραγματεύσιμοι, όπως αποδείχτηκε το περασμένο καλοκαίρι.

Ας επιστρέψουμε, όμως, στο χρέος. Δύο είναι τα ερωτήματα που εγείρονται. Πρώτο: θα είναι η σφόδρα πιθανολογούμενη νέα αναδιάρθρωση του χρέους η τελευταία, με την έννοια ότι θα απαλλάξει το ελληνικό κράτος απ' αυτόν τον βραχνά; Δεύτερο: με τι όρους θα γίνει αυτή η αναδιάρθρωση;

Από τη στιγμή που η αναδιάρθρωση θα αφορά μόνο επιμήκυνση των χρόνων λήξης των ομολόγων και όχι μείωση της ονομαστικής τιμής του χρέους, απαλλαγή από το βραχνά δεν πρόκειται να υπάρξει. Το χρέος θα πληρωθεί μέχρι και το τελευταίο σεντ, ενώ για το χρόνο της επιμήκυνσης (τον πρόσθετο χρόνο) θα πληρώνονται κανονικά οι τόκοι. Οι συριζαίοι, πριν γίνουν

κυβέρνηση και προσχωρήσουν πλήρως στη μνημονιακή πολιτική, έλεγαν (ποιος δε θυμάται τον «σοφό» Δραγασάκη;) πως αυτό το χρέος μόνο με κούρεμα του μεγαλύτερου μέρους του (πάνω από το 60%) μπορεί να γίνει βιώσιμο, ενώ λοιδορούσαν τους Σαμαροβενιζέλους και τον Στουρνάρα που υποστήριζαν ότι σημασία δεν έχει το ύψος του χρέους, αλλά το ύψος της δόσης που καλείσαι να πληρώσεις. Τώρα, υποστηρίζουν χωρίς ντροπή τα ίδια επιχειρήματα. Ομως η πραγματικότητα δεν αλλάζει με ψευτοεπιχειρήματα, και το χρέος θα εξακολουθεί να αποτελεί βραχνά (όπως αποτελεί από καταβολής ελληνικού κράτους).

Σε ό,τι αφορά τους όρους της νέας αναδιάρθρωσης (επιμήκυνσης) δε χρειάζεται ιδιαίτερη επιχειρηματολογία για το ότι θα τους επιβάλουν οι δανειστές. Τα παραμύθια περί της «καθαρής λαϊκής εντολής», η οποία θα ανάγκαζε τους δανειστές να υποκύψουν στα αιτήματα της «πρώτη φορά Αριστεράς» κυβέρνησης, ανήκουν πια στην ιστορία της κοινωνικής δημαγωγίας. Τελείωσαν μαζί με τη «σκληρή διαπραγμάτευση» του ΣΥΡΙΖΑ, τη νύχτα της 17ης Ιούλη του 2015. Πλέον, γνωρίζουμε ότι σε αυτού του τύπου τις διαπραγματεύσεις, δηλαδή στις διαπραγματεύσεις που γίνονται στη βάση του διεθνούς και του ευρωπαϊκού δικαίου, εκείνοι που υποβάλλουν και επιβάλλουν τους όρους είναι οι ιμπεριαλιστές δανειστές. Και βέβαια, οι όροι δεν μπορεί παρά να οδηγούν στη χρήση του εργαλείου «χρέος» στο διηνεκές.

Το χρέος ως εργαλείο έχει δυο αλληλένδετες λειτουργίες. Εξασφαλίζει τη μέγιστη κερδοφορία για το χρηματιστικό κεφάλαιο που έχει επενδυθεί σε κρατικά ομόλογα και παράλληλα εξασφαλίζει τον πολιτικό έλεγχο της χώρας χρεοφειλέτη από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που διαχειρίζονται το χρέος. Ολόκληρη η ιστορία του νεοελληνικού κράτους αποδεικνύει το αλληλένδετο αυτών των δύο λειτουργιών του κρατικού χρέους. Και δεν υπάρχει τίποτα που να δημιουργεί έστω και ερωτηματικό ότι αυτή τη φορά θα γίνει κάτι το διαφορετικό.

Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε ποια ακριβώς θα είναι η μορφή που θα πάρει η νέα αναδιάρθρωση του χρέους, αν η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ προλάβει να την κάνει και δεν περάσει η σκυτάλη σε κάποια κυβέρνηση ευρύτερης κοινοβουλευτικής σύνθεσης ή στήριξης. Μπορούμε, όμως, με βεβαιότητα να πούμε ότι οι ιμπεριαλιστές δανειστές δεν πρόκειται να προχωρήσουν σε μια ρύθμιση μακράς πνοής. Θα κάνουν μια επιμήκυνση μερικών ετών, για να έχουν τη δυνατότητα να ελέγχουν την κατάσταση και να επιβάλλουν διαρκώς τους όρους τους. Θα διατηρήσουν, δηλαδή, αλώβητο το φαύλο κύκλο χρέους-Μνημονίων. Γι' αυτό λέμε ότι το έργο θα έχει και άλλες πράξεις. Αυτές οι πράξεις θα εξασφαλίζουν τη συνέχιση της απομύζησης των αξιών που παράγει ο ελληνικός λαός και τη διαιώνιση της κινεζοποίησής του.

Πέτρος Γιώτης

Αμυντική αντεπίθεση της ΝΔ

Η αιφνιδιαστική επίσκεψη του Κούλη στις λάσπες της Ειδομένης την περασμένη Τρίτη δεν ήταν απλά μια τζάμπα επίδειξη ανθρωπιστικής ευαισθησίας, σαν αυτές που κάνουν πολλοί και διάφοροι τον τελευταίο καιρό. Είχε καθάρη πολιτικό περιεχόμενο και σήμανε μια αμυντική χαρακτηριστική αντεπίθεση της ΝΔ. Σκληρή επίθεση ενάντια στην κυβέρνηση, για να υλοποιήσει την άμυνα που θα μπορούσε να έχει την κωδική ονομασία «όχι οικουμενική κυβέρνηση».

Ο Κούλης πήγε στην Ειδομένη χωρίς να ειδοποιήσει την κυβέρνηση, ως είθισται στις επισκέψεις του αρχηγού της αξιωματικής αντιπολίτευσης, που συνήθως τον υποδέχεται ο αρμόδιος υπουργός. Πήγε απροειδοποίητα για να περιγράψει μετά μια εικόνα ρημαδιού και απόλυτης εγκατάλειψης. Και βέβαια, ήξερε τι θα βρει και είχε έτοιμη τη δήλωσή. Ξεκίνησε μ' ένα κρεσέντο ανθρωπιστικής ευαισθησίας και πόνου: «*Η κατάσταση που είδα στην Ειδομένη είναι μια γροθιά στο στομάχι για τη χώρα μας, για όλη την πολιτισμένη Ευρώπη και για τον πολιτισμό μας συνολικά. Οι συνθήκες εδώ πέρα είναι απολύτως απάνθρωπες*». Αφού είπε πολλά και διάφορα, για τις ανύπαρκτες συνθήκες υγιεινής, για τα παιδιά που αρρωσταίνουν «με πολύ μεγάλη συχνότητα» και για την ανάγκη «να εκκενωθεί η Ειδομένη» και «αυτοί οι άνθρωποι να μεταφερθούν σε άλλες δομές ώστε να μην κινδυνεύει και η υγεία τους», κατέληξε σ' αυτό που αποτελούσε το στόχο της επίσκεψής του: «*Αυτό το οποίο προέχει είναι να αντιμετωπίσει επιτέλους η κυβέρνηση αυτή τη μεγάλη ανθρωπιστική κρίση. Δυστυχώς η κυβέρνηση και το κράτος είναι απόντες*

από αυτή την κατάσταση. Αυτό υποστηρίζει η Περιφέρεια, υποστηρίζουν οι μη κυβερνητικές οργανώσεις, υποστηρίζουν οι εθελοντές, το κράτος όμως είναι απόν. Συνάντησα έναν μόνο κρατικό λειτουργό, έναν γιατρό του ΚΕΕΛΠΝΟ και τίποτα παραπάνω».

Αμέσως μετά την πρωινή επίσκεψη Κούλη, τα στελέχη της ΝΔ ξαμολύθηκαν σε ραδιόφωνα και κανάλια, διεκπεραιώνοντας μια επίθεση ενάντια στην κυβέρνηση σε εξαιρετικά υψηλούς τόνους. Κατηγορούσαν την κυβέρνηση όχι μόνο για ανικανότητα διαχείρισης του προσφυγικού, αλλά και για απανθρωπιά. Χτυπούσαν δηλαδή και σ' έναν τομέα που ο ΣΥΡΙΖΑ θεωρούσε ότι έχει το μονοπώλιο στον αστικό κόσμο (λόγω καταβολών και προϊστορίας στα κινήματα αλληλεγγύης σε πρόσφυγες και μετανάστες).

Η επίθεση αιφνιδίασε το Μαξίμου, που θεωρούσε ότι τουλάχιστον στο προσφυγικό η ΝΔ θα κρατούσε τους χαμηλούς τόνους του προηγούμενου χρονικού διαστήματος. Η απάντησή του Μαξίμου ήταν δηλωτική του αιφνιδιασμού. Κατηγόρησε τον Μητσοτάκη για «επίδειξη ευαισθησίας» και «απόπειρα καπηλείας του προσφυγικού». Πανέτοιμη η Συγγρού απάντησε με ακόμα πιο σκληρή ανακοίνωση: «*Η εφιαλτική κατάσταση στην Ειδομένη είναι το όνειδος μιας παντελώς ακατάλληλης κυβέρνησης, ανίκανης να δώσει λύση σε οποιοδήποτε πρόβλημα*. Αποδεικνύεται πως δεν προστατεύει ούτε τα σύνορα ούτε τους πρόσφυγες **και μετανάστες** ούτε και την ασφάλεια της χώρας και των ελλήνων πολιτών. Έχει μετατρέψει την Ελλάδα σε χώρα-καταυλισμό». Ολως συμπτωματικά, την ίδια

μέρα έγινε και το «γλωσσικό ολίσθημα» του Μουζάλα με τη Μακεδονία, το οποίο επίσης η ΝΔ δεν άφησε αναπάντητο, ζητώντας από τον Τσίπρα να αποπέμψει έναν υπουργό που -ως υπερκομματικός- έχαιρε έως τότε ασυλίας και από τη ΝΔ, η οποία τον αντιπαρέβαλε συνεχώς με τη Χριστοδουλοπούλου.

Στις ραδιοτηλεοπτικές συζητήσεις της Τρίτης και της Τετάρτης εγειρόταν αναγκαστικά και γενικότερο πολιτικό ζήτημα: Ζητά η ΝΔ παραίτηση της κυβέρνησης και εκλογές; Τα στελέχη της ΝΔ ήταν έτοιμα ν' απαντήσουν και σ' αυτό το ερώτημα: θέλουμε να φύγει αυτή η ανίκανη κυβέρνηση, δεν έχει όμως νόημα να ζητήσουμε εκλογές, γιατί δεν μπορούμε να τις προκαλέσουμε.

Το επιχείρημα «μπάζει» εμφανώς. Καμιά αντιπολίτευση δεν μπορεί να επιβάλει εκλογές, όταν απέναντί της έχει σαφή κυβερνητική πλειοψηφία. Από ένα σημείο και μετά, όμως, όλες οι αντιπολιτεύσεις καλούν τις κυβερνήσεις να παραιτηθούν και να πάνε σε εκλογές. Κι αυτό είναι που δεν κάνει η ΝΔ. Καταγγέλλει την κυβέρνηση για ανικανότητα σε όλα τα μέτωπα, αλλά δεν ζητά εκλογές. Έχει ξαναυπάρξει, βέβαια, τέτοια τακτική, σε περιόδους που η αντιπολίτευση ξέρεει ότι η κυβερνητική πλειοψηφία είναι ισχυρή και η κυβέρνηση δεν αντιμετωπίζει πρόβλημα στο λαό. Αυτή η τακτική είναι εξ ορισμού αμυντική, έστω κι αν συνοδεύεται από επιθετική καταγγελιολογία κατά της κυβέρνησης.

Ο Μητσοτάκης, όμως, έχει ειδικό λόγο να επιλέγει σήμερα αυτή την τακτική και να την εφαρμόζει ακόμα και με αφορμή το προσφυγικό, στην αντιμετώπιση του οποίου υπο-

τίθεται ότι διαμορφώθηκε ένα μίνιμουμ πολιτικής συναίνεσης ανάμεσα στα αστικά κόμματα. Ξέρει ότι η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ βαδίζει πλέον επί ξυρού ακμής. Έχει ακούσει τις προτροπές για σχηματισμό οικουμενικής κυβέρνησης, από ισχυρούς παράγοντες στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, που θέλουν να αναβιώσει η ευρεία μνημονιακή πλειοψηφία του περασμένου καλοκαιριού, όχι μόνο στο επίπεδο της Βουλής, αλλά και στο επίπεδο της κυβέρνησης. Και ξέρει ότι μια συγκυβέρνηση με τον ΣΥΡΙΖΑ θα φθείρει ανεπανόρθωτα και τον ίδιο και τη ΝΔ, φρενάροντας την επιχείρησή αναβάπτισής της. Γι' αυτό και η επιχειρεί να δημιουργήσει σκηνικό πλήρους ρήξης με την κυβέρνηση και προσωπικά με τον Τσίπρα, υπολογίζοντας ότι μπορεί να προκύψει κυβέρνηση ευρύτερης στήριξης με το ΠΑΣΟΚ και το Ποτάμι, που θα επέτρεπε στη ΝΔ να δρέπει άνετα και ξεκούραστα το πολιτικό κέρδος από τη θέση της αντιπολίτευσης.

Οπως έχουμε γράψει και άλλη φορά, μπορεί αυτός να είναι ο σχεδιασμός του Κούλη, μπορεί να τον στηρίζει με διάφορες πρωτοβουλίες (όπως ήταν και ο αιφνιδιασμός της Ειδομένης), αν όμως τα πράγματα για τη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ φτάσουν στο «μη παραπέρα», η ΝΔ θα βρεθεί μπροστά στο δίλημμα να στηρίξει μια κυβέρνηση από την παρούσα Βουλή ή να προκαλέσει εκλογές. Και τότε τα πράγματα θα είναι στριμόκωλα για τον Κούλη και τους επιτελείς του, καθώς δε θα έχουν να κάνουν με σενάρια και φιλολογία, αλλά με ένα πρακτικό δίλημμα, το οποίο θα συνοδεύεται από μεγάλες πιέσεις ελληνικής και αλλοδαπής προέλευσης.

Κυνισμός και υποκρισία

Διαμαρτύρεται ο υπουργός Πολιτισμού Α. Μπαλτάς, ότι απομονώθηκαν φράσεις από δηλώσεις του με στόχο την αλλοίωση του περιεχομένου τους. Καταρχάς, ένας πολιτικός δε δικαιούται να διαμαρτύρεται για απόσπαση φράσεων από δηλώσεις του, διότι έτσι ομολογεί ότι δεν ξέρει να κάνει δηλώσεις. Δεύτερο, ο Μπαλτάς θα έπρεπε να γνωρίζει πως η περίοδος της ασυλίας των στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ από τα αστικά ΜΜΕ έχει λάβει τέλος. Δεν έχουν κανένα λόγο πια να τους στηρίζουν, ενώ ορισμένα συγκροτήματα (π.χ. Ψυχάρη) έχουν κάθε λόγο ν' αρπάζονται από το παραμικρό.

Ας δούμε, όμως, ολόκληρη τη δήλωση του Μπαλτά, για να μη διαμαρτύρεται ότι τον διαστρεβλώνουμε: «*Νομίζω ότι η εικόνα που δίνει η Ειδομένη για την Ελλάδα είναι **τιμητική** για την Ελλάδα*. Όσο και να σας φαίνεται περίεργο. **Διότι εμείς προσπαθούμε να πείσουμε όσους είναι εγκλωβισμένοι στην Ειδομένη ότι με τα δεδομένα που έχουμε αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει περίπτωση να ανοίξουν τα σύνορα. Δεν προσπαθούμε να τους εκδιώξουμε ούτε να τους μαζέψουμε και να τους μαντρώσουμε, προσπαθούμε να τους πείσουμε να πάνε στους καταυλισμούς που με πυρετώδεις ρυθμούς φτιάχνονται στη χώρα. Η ντροπή της Ειδομένης είναι ντροπή της ανθρωπότητας. Αν θέλετε, γενικά και πολύ πιο ειδικά, είναι ντροπή των χωρών που κλείνουν τα σύνορά τους. Η Ελλάδα δεν έχει τίποτα να ντραπεί σε σχέση με την Ειδομένη».**

Μπορεί μια εικόνα εξαθλίωσης και αφάνταστης ταλαιπωρίας χιλιάδων ανθρώπων να είναι τιμητική για μια κυβέρνηση που αυτοχαρακτηρίζεται αριστερή; Οποιοι κι αν είναι οι λόγοι που οδήγησαν σ' αυτό το φαινόμενο, εκείνος που το διαχειρίζεται δεν μπορεί να αισθάνεται περήφανος. Θα έπρεπε να ντρέπεται, ακόμα και επειδή δεν μπόρεσε να διαχειριστεί στοιχειωδώς ανθρώπινα το πρόβλημα. Οι ξεσκολισμένοι ευρωαναθεωρητές, όμως, στους οποίους συγκαταλέγεται ο Μπαλτάς, παρά τη φαινομενική λεπτότητα και ευαισθησία, είναι ελιτίστες και κυνικοί μέχρι το μεδούλι. Ως ελιτίστες έχουν μάθει να προκαλούν, αδιαφορώντας για τις συνέπειες. Αυτό το κουσούρι κουβαλάει από παλιά ο Μπαλτάς και δεν έχει συνειδητοποιήσει πως είναι άλλο πράγμα να είσαι ένας «κωλοδιανοούμενος» του παλιού «εσωτερικού» και άλλο να είσαι υπουργός μιας κυβέρνησης που «λαϊκίζει» ως εκεί που δεν παίρνει.

Από την άλλη, πέρα από τον ελιτίστικο κυνισμό («εμείς αισθανόμαστε περήφανοι κι οποιανού του αρέσει»), η δήλωση Μπαλτά είναι γεμάτη ψέματα και στρεψοδικίες. Είναι ψέμα πως αφήνουν τους πρόσφυγες να λιώνουν στην Ειδομένη, επειδή δε θέλουν να τους πάρουν με το ζόρι. Πόσος καιρός πέρασε από τότε που έκαναν χαράματα αστυνομική επιχείρηση και άδειασαν την Ειδομένη, αφού προηγουμένως συνέλαβαν προληπτικά φωτορεπόρτερ και δημοσιογράφους για να μην υπάρχει εικόνα της αστυνομικής επιχείρησης; Είναι στρεψοδικία να λες ότι οι πρόσφυγες υποφέρουν γιατί δεν πείθονται να πάνε στα στρατόπεδα. Κι εσύ τι έκανες για να διευκολύνεις στοιχειωδώς την κατάσταση στην Ειδομένη; Ανέθεσες τη διαχείρισή της στις ΜΚΟ και στους εμπόρους που κάνουν χρυσές δουλειές.

Η αλήθεια είναι πως η ελληνική κυβέρνηση άφησε σκόπιμα να αναπτυχθεί αυτή η αθλιότητα, χρησιμοποιώντας με τη σειρά της τα βάσανα των προσφύγων ως διαπραγματευτικό χαρτί στα παζάρια της εντός ΕΕ. Άλλωστε, δεν είχε άλλες υποδομές έτοιμες για να μεταφέρει όλον αυτόν τον προσφυγικό κόσμο που έφτασε μέχρι την Ειδομένη και αποκλείστηκε εκεί. Και ήξεραν πολύ καλά πως δεν μπορείς να πείσεις ανθρώπους που έφτασαν μέχρι τα σύνορα, γνωρίζοντας ότι προηγουμένως αυτά άνοιγαν και έκλειναν, να σηκωθεί να φύγει και να πάει να μείνει κάπου στην ελληνική ενδοχώρα, μακριά από τα σύνορα όπου με τόσο κόπο και ξεπερνώντας τόσους κινδύνους έφτασαν. Καθήκον μιας κυβέρνησης που θέλει να τηρεί ένα μίνιμουμ ανθρωπισμού και πολιτισμού, θα ήταν να φτιάξει στοιχειωδώς ανθρώπινες υποδομές εκεί, επιτόπου, μέχρι να πειστούν οι πρόσφυγες ότι τα σύνορα έκλεισαν οριστικά. Όμως η αθλιότητα της Ειδομένης είναι το «χαρτί» με το οποίο η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου διαπραγματεύεται περισσότερα κονδύλια από την ΕΕ. Το ότι ο Μπαλτάς καμώνεται πως δεν το βλέπει αυτό αποτελεί μια ακόμα απόδειξη της χυδαιότητας και του κυνισμού του.

Περιττεύει, βέβαια, να αναφερθούμε στην υποκρισία του αστικού Τύπου, που βρήκε ευκαιρία να χτυπήσει -μέσω Μπαλτά- τη συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου. Τους έχει πιάσει τάχαμου ο πόνος για την αθλιότητα της Ειδομένης και τα βάσανα των προσφύγων. Ποιους; Αυτούς που χρόνια τώρα καλλιεργούν την ξενοφοβία και το ρατσισμό, μεγεθύνοντας ασημαντα περιστατικά, κατασκευάζοντας άλλα, γενικεύοντας με τον πιο αισχρό τρόπο έτσι που να βγάλουν τους πρόσφυγες και τους μετανάστες συλλήβδην κλέφτες, κακοποιούς και φορείς λοιμωδών νοσημάτων. Αυτούς που κουκούλωσαν εγκλήματα όπως αυτό του Φαρμακονησιού, αυτούς που χειροκροτούσαν τον Χρυσοχοϊδή όταν έφτιαξε την Αμυγδαλέζα και τον Δένδια όταν οργάνωνε το πογκρόμ του «Ξένου Διός».

Συμφωνημένο το χαράτσι για το εισόδημα από ενοίκια

Το τρίτο Μνημόνιο δεν αφήνει περιθώρια δεύτερης ανάγνωσης: τα εισοδήματα από ενοίκια θα εξακολουθήσουν να φορολογούνται αυτοτελώς, αλλά με αυξημένους συντελεστές (15% μέχρι τις 12.000 ευρώ και 35% για πάνω από 12.000 ευρώ). Η σχετική διάταξη μπήκε σ' ένα από τα πρώτα νομοσχέδια της δεύτερης συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου (τον Οκτώβρη του 2015), όμως αποσύρθηκε -σε συμφωνία με την τρόικα- και ο περιβόητος αναπληρωτής υπουργός Οικονομικών Τρ. Αλεξιάδης άρχισε τα... ηρωικά: «Αλλαγές θα υπάρξουν. Δεν είναι εδώ take it or leave it. Θα κάνουμε αλλαγές και είμαστε σε διαβουλεύσεις με τα κλιμάκια αυτή την ώρα στο υπουργείο».

Οι διαβουλεύσεις με τα τεχνικά κλιμάκια της τρόικας δεν οδήγησαν σε αλλαγές, αλλά σε πολιτική συμφωνία να αποσυρθεί η διάταξη και να επανέλθει σε ευθετότερο χρόνο. Ο λόγος ήταν ότι είχαν αρχίσει να «γκρινιάζουν» και κάποιοι βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ, οι οποίοι έπρεπε σιγά-σιγά να

συνηθίσουν τι εστί «νομοθετώ με βάση το Μνημόνιο». Φυσικά, μετά την απόσυρση άρχισε να δουλεύει στο φουλ η προπαγάνδα: θα βρούμε ισοδύναμα για να μην αυξηθεί η φορολογία για εισόδημα από ακίνητα, θα καθιερώσουμε αφορολόγητο ύψους 3.000 ευρώ ώστε να μην πλήττονται αυτοί που έχουν ένα διαμερισμάκι και το νοικιάζουν κτλ. κτλ.

Τώρα, ήρθε η ώρα της... λυπητερής. Σύμφωνα με τις διαρροές που κάνουν τα κυβερνητικά στελέχη, ένα από τα πρώτα θέματα που συμφωνήθηκαν με το κουαρτέτο σ' αυτή τη φάση των διαπραγματεύσεων είναι η θέσπιση της φορολόγησης των ενοικίων **όπως ακριβώς προβλέπει το Μνημόνιο**: για εισόδημα μέχρι 12.000 ευρώ ο συντελεστής θα αυξηθεί από 11% σε 15% και για εισόδημα από 12.001 ευρώ και πάνω ο συντελεστής θα αυξηθεί από 33% στο 35%. Οπως μπορεί εύκολα να διαπιστώσει ο καθένας, το χαράτσι θα είναι πιο βαρύ για εκείνους που έχουν μικρά εισοδήματα από ακίνητα. Ακόμη, το χαράτσι θα

έχει αναδρομική ισχύ. Δηλαδή θα αφορά τα εισοδήματα του 2015.

Για ανθρώπους που έχουν κάπου ένα διαμέρισμα και το νοικιάζουν, ενώ οι ίδιοι πληρώνουν ενοίκιο για το διαμέρισμα όπου κατοικούν, το συγκεκριμένο χαράτσι γίνεται πιο ταξικό, καθώς θα πληρώσουν αυξημένο φόρο για εισόδημα που στην πραγματικότητα δεν υπάρχει, αφού το δίνουν για να νοικιάσουν το διαμέρισμα όπου κατοικούν. Στο παρελθόν είχαν κάποια φοροαπαλλαγή για το ενοίκιο που πλήρωναν, η οποία μπορεί και να εξισορροπούσε το φόρο από το ενοίκιο που εισέπρατταν, αυτή η φοροαπαλλαγή όμως συνεχώς μειώνεται και τώρα ετοιμάζονται να την καταργήσουν.

Τέλος, καιρός είναι να συνειδητοποιήσουν οι πάντες ότι «ισοδύναμα» δεν υπάρχουν. Αυτό ήταν ένα παραμύθι με το οποίο οι Τσιπροκαμμένοι προσπάθησαν να σερβίρουν το Μνημόνιο-3 ως διαφορετικό από τα προηγούμενα, καλλιεργώντας ελπίδες περί συνεχιζόμενης σκληρής διαπραγμα-

κοράκι ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Κ Ο Γατούλης εν δράσει

Σύμφωνα με δημοσιεύματα που δεν διαψεύστηκαν από την ΟΠΑΠ ΑΕ, υπάρχει εμπλοκή στη χορηγία της στην ΕΠΟ. Με αφορμή τα γεγονότα της Τούμπας, που οδήγησαν στη ματαίωση του Κυπέλλου, και σε συνδυασμό με τη διαφθορά στο ελληνικό ποδόσφαιρο, η διοίκηση της ΟΠΑΠ ΑΕ περιμένει το «πράσινο φως» της νομικής της υπηρεσίας για να «σπάσει» ή να «παγώσει» τη χορηγική σύμβαση που έχει συνάψει με την ΕΠΟ για την Εθνική Ελλάδα. «Διαρροές» από τη διοίκηση της εταιρίας αναφέρουν ότι έλαβαν υπόψη όλα τα περιστατικά διαφθοράς, τις δικαστικές εκκρεμότητες που έχουν παράγοντες του ελληνικού ποδοσφαίρου, τα διαιτητικά σκάνδαλα και γενικά όλα τα θέματα διαφθοράς και αποφάσισαν να μείνουν εκτός ποδοσφαίρου μέχρι να επέλθει η κάθαρση.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι για πρώτη φορά από το 2006 ο ΟΠΑΠ δεν πρόσφερε στη Σούπερ Λίγκα, γεγονός που μείωσε ακόμη περισσότερο τα έσοδα των ομάδων. Μια σημαντική μερίδα των φιλάθλων θεωρεί ότι πίσω από αυτή την απόφαση βρίσκεται ο Μελισσανίδης. Ο «ισχυρός άντρας» της κτηνιάμαυρης ΠΑΕ έχει βγει μπροστά και προσπαθεί να προβληθεί ως το αντίπαλο δέος του Μαρινάκη.

Μετά τις εκλογές για την προεδρία της ΦΙΦΑ και την εκλογή του Τζιάνι Ινφαντίνο, που συνοδεύτηκε από την αναβάθμιση του Θ. Θεοδωρίδη που τοποθετήθηκε νέος γενικός γραμματέας της UEFA, οι πιθανότητες να αποχωρήσει η σημερινή διοίκηση της ΕΠΟ μειώθηκαν σημαντικά. Αφού λοιπόν ο Κοντονής και η συμμαχία της «κάθαρσης» δεν μπορούν να πιέσουν και να επιβάλουν όρους στον Γκιρτζίκη και την παρέα του, θα προσπαθήσουν να δημιουργήσουν συνθήκες οικονομικής ασφυξίας στη διοίκηση της ΕΠΟ.

Το τελευταίο διάστημα ο Γατούλης αποτελεί το άλλο μισό του Κοντονή και δίνει συνεχώς βοήθεια στην κυβέρνηση, φιλοδοξώντας να πετύχει δυο στόχους. Πρώτον να πάρει τα κλειδιά της «παράγκας» από τον Μαρινάκη και δεύτερο να «εξαγοράσει» τη βοήθεια προς την κυβέρνηση με τη συνέχιση των διαδικασιών για την ανέγερση της «Αγιασοφίας». Με τον τρόπο αυτό θα μπορέσει να πάρει και άλλη πίστωση χρόνου από τους οπαδούς της ΑΕΚ που ανυπομονούν να δουν γήπεδο στη Νέα Φιλαδέλφεια. Αν τα παραπάνω συνδυαστούν και με τη δεύτερη θέση στο πρωτάθλημα, ποιος τα πιάνει τα «παπαγαλάκια» του. Θα βγουν στη ρούγα και θα μακαρίζουν τον αναμορφωτή της ΑΕΚ και του ελληνικού ποδοσφαίρου.

Η καταστολή είναι η ουσία

Στο προηγούμενο φύλλο αναφερθήκαμε στην Υποδιεύθυνση Αντιμετώπισης Βίας στους Αθλητικούς Χώρους (ΥΑΒΑΧ), που αποτελεί -σύμφωνα με σειρά δημοσιευμάτων- τον πυρήνα του νέου νομοσχεδίου κατά της βίας στους αθλητικούς χώρους, που θα φέρει σύντομα η κυβέρνηση στη Βουλή. Η λογική των 13 μέτρων που προτείνουν οι μπάτσοι είναι καθαρά κατασταλτική: βαρύτατες ποινές για όσους συλληφθούν σε επεισόδια αθλητικής βίας (ακόμη και πριν τελεσιδικήσει δικαστικά η υπόθεσή τους) και πίεση προς τις ομάδες να διαλύσουν από μόνες τους τις θύρες των οργανωμένων οπαδών, αφού σε διαφορετική περίπτωση θα έρθουν αντιμέτωπες με βαριές τιμωρίες.

«Δεύτερη φορά Αριστερά» με μέτρα θατσερικά!, ήταν ο τίτλος του σημειώματος, καθώς η καταστολή του οπαδικού κινήματος και η μετατροπή των ποδοσφαιρικών γηπέδων σε χώρους αθλητικού θεάματος, με πρόσημα την καταπολέμηση της αθλητικής βίας, που έγινε στην Αγγλία κατά τη διάρκεια της θητείας της Θάτσερ, αποτελεί σημείο αναφοράς κάθε νομοθετικής πρωτοβουλίας για τη βία στους αθλητικούς χώρους, απανταχού στην Ευρώπη. Απαντες οι υπουργοί ή υφυπουργοί Αθλητισμού, που βάζουν στόχο της κυβερνητικής τους καριέρας να εξαλείψουν την αθλητική βία, αναφέρονται στο θατσερικό αγγλικό μοντέλο και προσπαθούν να το προσαρμόσουν στα δεδομένα της χώρας τους.

Την στιγμή που έβλεπε το φως της δημοσιότητας η πρόταση των μπάτσων, στην Αγγλία είχαμε σοβαρά επεισόδια ανάμεσα σε οπαδούς της Τότεναμ και της Αρσεναλ, πριν από το λονδρέζι-

κο ντέρμπι που είχε ιδιαίτερη βαθμολογική σημασία για την κατάκτηση του πρωταθλήματος. Οι οπαδοί των δυο ομάδων συγκρούστηκαν σώμα με σώμα στο δρόμο προς το γήπεδο, υπήρξαν δεκάδες τραυματίες (ένας από αυτούς σε σοβαρή κατάσταση) και χρειάστηκε η επέμβαση της έφιππης αστυνομίας για να σταματήσουν οι συμπλοκές.

Με αφορμή αυτά τα επεισόδια και με νωπές τις μνήμες από τα όσα διαδραματίστηκαν στην Τούμπα, η διευθύντρια επικοινωνίας της Sports Grounds Safety Authority (Αρχής Ασφαλείας Αθλητικών Εγκαταστάσεων της Αγγλίας), Καρολάιν Χέιλ, σε συνέντευξή της στην αθλητική εφημερίδα «Live Sport», αναφέρθηκε στα μέτρα που εφαρμόστηκαν στο αγγλικό επαγγελματικό ποδόσφαιρο προκειμένου να εξαλείψουν την αθλητική βία. Το πρώτο πράγμα που τόνισε η Χέιλ ήταν ότι τα επεισόδια των οπαδών της Τότεναμ και της Αρσεναλ έγιναν σε σημαντική απόσταση από το γήπεδο όπου θα γινόταν ο αγώνας. Αυτό το σημείο είναι μια πραγματικότητα την οποία σκόπιμα δεν αναφέρουν οι θαυμαστές του θατσερικού μοντέλου αντιμετώπισης της αθλητικής βίας, παρόλο που αποτελεί τον «πυρήνα» αυτού του μοντέλου.

Η Θάτσερ και οι επιτελείς της, γνωρίζοντας ότι η βία στους αθλητικούς χώρους δεν μπορεί να εξαλειφθεί, όσο συνεχίζουν να υπάρχουν οι αιτίες που τη γεννούν, επέλεξαν αρχικά να τη μεταφέρουν από τις εξέδρες των γηπέδων στις παμπ και στους δρόμους περίξ του γηπέδου και στη συνέχεια, μέσω «αναπλάσεων» των περιοχών γύρω από τις γηπεδικές εγκαταστάσεις (απομάκρυναν παμπ και στέκια οπαδών από το γήπεδο) και κατασκευής νέων γηπέδων, αύξησαν ακόμη περισσότερο

την «υγειονομική» ζώνη αποφυγής επεισοδίων. Ταυτόχρονα, πήραν μια σειρά μέτρων, τα οποία θα αφήσουμε τη μαντάμ Χέιλ να μας απαριθμήσει, παραθέτοντας ορισμένα αποσπάσματα από τη συνέντευξή της:

«Στην Αγγλία ήθελαν όλοι να αλλάξει η κατάσταση και όλοι συνεργάστηκαν. Η πολιτεία, οι αρχές του ποδοσφαίρου, η Αστυνομία, οι ομάδες, ο Τύπος, οι φιλάθλοι. Με ειλικρίνεια, υπομονή, επιμονή και επενδύσεις (...) Όλα τα γήπεδα έγιναν καλύτερα, χτίστηκαν νέα. Περιορίστηκε ο αριθμός των θεατών με καθίσματα παντού. Η Αστυνομία εξειδικεύθηκε και έγινε πιο σύγχρονη στις μεθόδους της. Τα εισιτήρια στα γήπεδα ακριβύναν και πολλοί έμειναν έξω από τις εξέδρες. Αλλάξε η σύνθεση του κοινού, ήρθαν κοντά στο παιχνίδι οικογένειες και γυναίκες. Η τεχνολογία έδωσε πρόσθετα εφόδια ώστε να εντοπίζονται και να τιμωρούνται οι παραβάτες. Το πρόβλημα περιορίστηκε (...) Η ευθύνη ανήκει στην κυβέρνηση και δείχνει τον δρόμο. Όμως αν δεν ακολουθήσουν όλοι, δεν αλλάζει τίποτα. Μόνο με συμμαχία δυνάμεων υπάρχει αποτέλεσμα. Δεν είναι εύκολο, αλλά αποδείχθηκε ότι μπορεί να συμβεί. Οι καλύτερες τεχνικές βοηθούν, όπως και η συζήτηση με την ομοσπονδία φιλάθλων, το μανατζμεντ των γηπέδων, που είναι ευχάριστο ότι ανήκει σε ομάδες, άρα έχουμε την ευελιξία να παρέμβουμε. Ωστόσο, δεν μπορείς να εφησυχάσεις. Κάθε μέρα πρέπει να ετοιμάζεσαι ώστε να πας ένα βήμα παρακάτω. Μην ξεχνάτε πάντως, ότι τίποτα δεν γίνεται γρήγορα. Τα πράγματα αλλάζουν με τον καιρό, ακόμα και όταν υπάρχει μια πολύ δυνατή συμμαχία, όλων όσοι εμπλέκονται στο ποδόσφαιρο. Και θα πρέπει οι αλλαγές να γίνονται αποδεκτές για το κοινό καλό».

Ακρως αποκαλυπτική η Χέιλ, περιέγραψε με απλό τρόπο τη θατσερική «συνταγή». Εξωση των οργανωμένων οπαδών και καταστολή, ακριβιά εισιτήρια για να μην μπορούν τα χαμηλά εισοδήματα να πάνε στο γήπεδο, παρακολούθηση της εξέδρας και βαριές ποινές στους παραβάτες και ανέγερση νέων γηπέδων για να μετατραπεί ο ποδοσφαιρικός αγώνας σε αθλητικό θέαμα. Ιδιο είναι το μοντέλο καταστολής παντού, προσαρμοσμένο στις ιδιαιτερότητες κάθε χώρας. Υπάρχει βεβαίως και μια ουσιαστική διαφορά που εξηγεί σε μεγάλο βαθμό την «απόσταση» ανάμεσα στο αγγλικό και το ελληνικό ποδόσφαιρο. Στην Αγγλία η καταστολή συνοδεύτηκε από επενδύσεις και σαφείς κανόνες, στην Ελλάδα επικράτει η λογική της αρπαχτής και η «παράγκα».

Κος Πάπιας
 papias@yahoo.gr

ΣΙΝΕΜΑ

ΖΙΑ ΖΙΑΝΓΚ ΚΕ

Πέρα από τα βουνά

Νέα ταινία του κινέζου σκηνοθέτη («Ακίνητες Ζωές», «Αίσθηση αμαρτίας») ξεκινά την πορεία της στις ελληνικές αίθουσες. Για ακόμη μία φορά, ο Ζιανγκ Κε καταθέτει μέσα από το έργο του τις σκέψεις του για την πορεία του λαού του.

Η ταινία χωρίζεται σε τρία μέρη, καθένα από τα οποία μάλιστα έχει δικό του φορμά. Στο πρώτο μέρος, που εκτυλίσσεται το 1999, δυο παιδικοί φίλοι είναι ερωτευμένοι με την ίδια κοπέλα. Αυτή διαλέγει τον πλούσιο ιδιοκτήτη βενζινάδικου και όχι τον ευγενικό ανθρακωρύχο... Στο δεύτερο μέρος, στο 2014, το ζευγάρι χωρίζεται και πατέρας και γιος μεταναστεύουν στην Αυστραλία. Το 2025 πλέον, βρισκόμαστε στην Αυστραλία, όπου ο υιός Ντόλαρ, ίσα που θυμάται την εικόνα της μητέρας του.

Μέσα από συμβολισμούς και παραλληλισμούς, ο σκηνοθέτης επέλεξε να μιλήσει για τη σύγχρονη Κίνα, στην οποία η ψαλίδα πλούσιων-φτωχών ολοένα μεγαλώνει, οι όποιες κομμουνιστικές αξίες κατείχαν μια θέση στη συνείδηση των ανθρώπων φθίνουν συνεχώς, ενώ η επέλαση της παγκοσμιοποίησης και πιο πολύ της δυτικοποίησης του κινεζικού πολιτισμού απομακρύνουν όλο και περισσότερο τον κόσμο από την ιστορία του πολιτισμού του (εκπληκτική η πρώτη σκηνή της ταινίας, στη διάρκεια της οποίας φαίνονται Κινέζοι σε μια ντίσκο να χορεύουν ένα γνωστό χιτάκι σε μια μην υπάρχει αύριο).

Ο Ζιανγκ Κε αυτή τη φορά δίνει περισσότερο βάση στους χαρακτήρες και τις σχέσεις τους. Με τον τρόπο που δομεί την ιστορία του φαίνεται να μελετά το πέρασμα του χρόνου ως φαινόμενο και τα χνάρια που αφήνει περνώντας. Η ταινία κέρδισε το μεγάλο βραβείο στο τμήμα Δεκαπενθήμερο Σκηνοθετών των Καννών και το Βραβείο Κοινού στο Φεστιβάλ Σαν Σεμπαστιάν.

ΤΟΜΠΙΑΣ ΛΙΝΤΧΟΛΜ

Η απόφαση

Ο δανός σκηνοθέτης («Πέρα από τον ωκεανό», πιο γνωστός από τα σενάρια του στις ταινίες «Submarine» και «Κυνήγι» του Βίτερμπεργκ, το σενάριο της τελευταίας ταινίας του οποίου, που αναμένεται να βγει φέτος στις αίθουσες, υπογράφει επίσης) στρέφει το βλέμμα του στις επιπτώσεις του πολέμου στο Αφγανιστάν στους δανούς στρατιώτες.

Ο ίδιος φαίνεται ότι θεωρεί τη συμμετοχή των δανών στρατιωτών στον πόλεμο του Αφγανιστάν μια υπόθεση άδικη, η οποία αφήνει τραύματα και στους ίδιους. Στην ιστορία του, ένας διοικητής που φαίνεται άνθρωπος ψύχραιμος και λογικός, στοργικός πατέρας κλπ, όταν θα βρεθεί με τους άντρες του μόνος σε διασταυρούμενα πυρά και θέλοντας να σώσει τους στρατιώτες του, θα πάρει μια απόφαση που θα κοστίσει τη ζωή έντεκα αμάχων. Πίσω στο σπίτι του, η σύζυγός του παλεύει για μια ήρεμη οικογενειακή ζωή... Τελικά, περνά στρατοδικείο για αυτή του την απόφαση και φυσικά αθώνεται. Στην πραγματικότητα, όμως, η απόφασή του ήταν προϊόν της πίεσης και του άγχους της στιγμής, παρά μια σωστή απόφαση που έπρεπε να παρθεί στο πλαίσιο του πολέμου. Ο ίδιος φαίνεται να μην μπορεί να διαχειριστεί αυτό που συνέβη. Μια κοινωνία που συμμετέχει σε έναν πόλεμο για τα δικά της συμφέροντα, φυσικά και θα αθώωνει τα παιδιά της, είναι όμως αυτό αρκετό για μια άφεση αμαρτιών;

Παράλληλα, ο σκηνοθέτης κάνει συνεχώς σχόλια για το ρόλο του «ειρηνοποιού» στρατού, που μόνο αρνητικά αποτελέσματα φέρνει στην περιοχή. Ο Λίντχολμ παρουσιάζει τους στρατιώτες σαν ποντίκια κλεισμένα σε φάκα. Οι όποιες επιλογές τους είναι άθλιες και ανήθικες. Ο σκηνοθέτης εξερευνά ακριβώς αυτό το αδιέξοδο με χειρουργική μεθοδικότητα, ασκώντας κριτική σε πολλαπλά επίπεδα.

Ελένη Π.

Με πολύ προσεχτικές κινήσεις, Μαρινάκης και Γατούλης αντιμέτωποι για την κυριαρχία στο ελληνικό επαγγελματικό ποδόσφαιρο.

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

Σαν πλάκωσαν οι τρομεροί ληστές, αλιά μου, την πόρτα εγώ τους είχα διάπλατα ήδη ανοίξει· τους άκουσα που μου φωνάζαν τ' όνομά μου και βγήκα να τους δω έξω, δίχως άλλη νύξη. Και πριν καλά-καλά λεχθεί έστω και μια λέξη, την αρμαθιά με τα κλειδιά έτρεξα να φέρω· νομίμως όλα εκτελεστήκαν, και είχε τρέξει και η τήρηση των τύπων – τούτο μόνο ξέρω.

Μπ. Μπρεχτ

«Σαν πλάκωσαν οι τρομεροί ληστές»

► Στην ανακοίνωση των «Κομμουνιστικών και Εργατικών Κομμάτων» (φίλων και μη του Περισσού) ως διά μαγείας εξαφανίστηκαν ο ρωσικός ιμπεριαλισμός και ο Ασαντ...

► Ο δάκτυλος του Κούλη.

► Ριζοσπάστης, 16/3/2016, 12-13/3/2016, 10/3/2016, 9/3/2016, 8/3/2016. Σε οποιοδήποτε από αυτά τα φύλλα ο ρωσικός ιμπεριαλισμός αναφέρεται ως «Ρώσοι» και «Ρωσία».

► Ούτε η ανακοίνωση της «Κ» ΝΕ (Ριζοσπάστης, 8/3/2016, σελ. 9) «Βλέπει» ρωσικό ιμπεριαλισμό...

► Προτασιολογίας το ανάγνωσμα (βλ. Περισσός).

► «Εκατοντάδες επιχειρήσεις βρίσκονται στα βιβλία των τραπεζών περιμένοντας την εξυγιάνσή τους, η οποία προϋποθέτει φρέσκο χρήμα αλλά και διαγραφή δανείων». Η ουσία της καπιταλιστικής ανάπτυξης – ζεστό χρήμα, δανεικό κι αγύριστο στους καπιταλιστές (kathimerini.gr, ΠΟΛΙΤΙΚΗ, 11/3/2016, «Θέλει τόλμη η ανάπτυξη»).

► «Εγκλωβισμένο» θεωρεί τον πρωθυπουργό Α. Τσίπρα η Καθημερινή (kathimerini.gr/853163/opinion/epikairothta/politikh/to-apotelesma-den-mas-tima) όσον αφορά το μεταναστευτικό-προσφυγικό. Σιγά μην είναι και... παρασυρμένος.

► «Ευτυχέστερη για να ζεις, με ταξί 157 χωρών η Δανία» (avgj.gr, 16/3/2016). Για να ζεις ή για Ναζις;

► Καλύνιος ο νέος δήμαρχος Κρις Αλαφούζος του Τάρπον Σπρινγκς στη Φλόριντα (κάτι σαν Σπύρος Αγκνίου, ας πούμε...).

► Στην ψειρού ο Λούλα (της Βραζιλίας). Να μην ξεχνάμε: «σοσιαλισμός του 21ου αιώνα».

► Ο Μουζάλας χρησιμοποίησε το όνομα «Μακεδονία» (για την γειτονική μας χώρα) και εξανέστη ο καμένος υπουργός ο οποίος, επίσης είχε χρησιμοποιήσει το ίδιο όνομα (για την ίδια χώρα) στην 25/1/2016, σε εκπομπή του Mega...

► Και που βάζετε τον ακρο-

δεξιό καμένο («πατριωτική» συνιστώσα) σε εισαγωγικά δεν αλλάζει η ουσία κ. Τρίμη τους (και η προσωπική σας ευθύνη ως «λειτουργού») – efsyn.gr, 16-3-2016, Ρεσιτάλ Εθνοσπέκουλας.

► «Ακράτητος» ο Σουλτάν Ταγίπ Ερντογάν Χαν...

► Τώρα, σοβαρά, μιλάνε ότι «προκάλεσε την αγανάκτηση των αξιωματούχων του ΟΗΕ» η «ματσίλα» των ανθρωπόμορφων γουρουινών της Δημοκρατίας της Μακεδονίας και της τουρκικής ακτοφυλακής πάνω στα σώματα προσφύγων; Στην καλύτερη περίπτωση ΟΗΕ σημαίνει Οργανισμός Ηλεγμένων Εκκρεμοτήτων...

► «Ζητείται χρυσή τομή για το ασφαλιστικό», έγραψε η Εφσυν (efsyn.gr, 16/3/2016). Λες και μπορεί να περάσει σε αρκετό κόσμο αυτού του είδους η προπαγάνδα. Το ζήτημα είναι ποιος πληρώνει αυτό το χρυσάφι...

► «Συνεργάτες» δεν αποκालούν τους εργαζόμενους οι καπιταλιστές; Αυτούς τους «συνεργάτες» σούταρε κανονικά (βλ. ανεργία) η Σοφ-τεξ που αποδείχθηκε εξαιρετικά tough στους 150 εργάτες της...

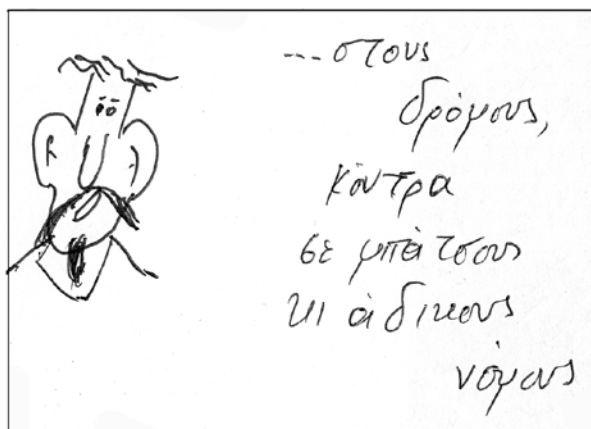
► Well connected, αρκετοί ποιητές/ήτρες του «Κύκλου Ποιητών», που έχουν από ένα «ποίημα για τους πρόσφυγες». Να μιλήσουμε για την Δημοσούλα ή για τον (πάλαι ποτέ σημιακό) Τ. Πατρίκιο;

► Για «προσλήψεις που δεν έγιναν» θέλει το credit ο Κούλης (αυτός που πρωτοπορούσε στις απολύσεις από την υπεύθυνη θέση του...).

► Εμπρός να φαμ' ντε λα πατρί...

► 151,20 λίρες την εβδομάδα (230,85 για ζευγάρια) -φτάνουν δεν φτάνουν- έχουν στην διάθεσή τους οι φτωχότεροι των συνταξιούχων στη Βρετανία. Προφανώς ο υπουργός Οικονομικών της χώρας Τζ. Οζμπορν θεωρεί τα ποσά αυτά «υπεραρκούντως επαρκή», μιας και ήταν να προβεί σε ανακοίνωση για νέες περικοπές στον κρατικό προϋπολογισμό. Εν τω μεταξύ μελέτη του πανεπιστημίου του Oxford βρήκε ότι είναι έντονα συνδε-

Τον πεινασμένο, που σου βούτηξε την τελευταία μπουκιά, εχθρό τον βλέπεις. Τον κλέφτη όμως, που ποτέ δεν πείνασε, ποτέ σου απ' το λαιμό δεν τον βούτηξες.

Ριχαρδος ο Τραντοφόρδος

δεμένο το ποσοστό θανάτων, ατόμων άνω των 85 ετών, με τις περικοπές της κυβέρνησης στο εισόδημα των συνταξιούχων (είπαμε, αναπτυγμένος καπιταλισμός, βόρβορος και οι αδύναμοι βορά...).

► Ο Τζ. Οζμπορν φορολογεί τα αναψυκτικά με ζάχαρη (έτσι η γλυκύτητά τους ξυνίζει...). Υποσχέθηκε δε ότι θα βάλει μπροστά (στο εκτελεστικό απόσπασμα) τις νεότερες γενιές.

► Ζβάρα.

► Για τον Οζμπορν (τον υπουργό) έγραψε ο Σάιμον Τζένκινς στον Guardian: «Ο Τζωρτζ Οζμπορν είναι ρωμαίος αυτοκράτορας που απολαμβάνει όλες τις τρέλες και τις φαντασιοπληξίες του» (theguardian.com/commentisfree/2016/mar/16-budget-george-osborne-roman-emperor-follies-fads).

► Πόσα υπολογίζει να αντλήσει ο Τζ. Οζμπορν με τον φόρο «στη ζάχαρη»; Ούτε λίγο, ούτε πολύ, 55 δισ. λίρες στερλίνες (απ' την τσέπη των «καταναλωτών»...).

► «Μπροστά στο τόσο θολό ερώτημα, “ποιο είναι το νόημα της ζωής;”, είναι πρώτα-πρώτα ανάγκη να προσπαθήσουμε να καθορίσουμε ακριβέστερα το πρόβλημα. Υπάρχουν ίσως δυο κύριες ερμηνείες του ζητήματος αυτού. Οποιοσ ρωτάει για το νόημα της ζωής, ρωτά πρώτ' απ' όλα για την αξία της: αξίζει η ζωή να τη ζούμε; Και ύστερα ρωτά για το σκοπό της ζωής. “Αξίζει η ζωή να τη ζει κανείς;”, είναι αυτή μια κοινή ερώτηση, είτε ο ερωτών έχει στα σοβαρά σκοπό να βγάλει πρακτικά συμπεράσματα από μια αρνητική απάντηση, είτε ρωτά με την ελπίδα να αναπαρηρρήσει ο ίδιος. Οι στωικοί έλεγαν ότι δεν είναι ανάγκη να παρηγορούμε τους ανθρώπους με το αναπότρεπτο του θανάτου· αντίθετα,

πρέπει να πείθονται πως αξίζει τον κόπο να εξακολουθούν να ζούνε. Όπως και να 'χει το πράγμα, ο θάνατος -η απειλή του θανάτου σου και ο θάνατος των δικών σου- είναι συχνά το βασικό κίνητρο των στοχασμών για το νόημα της ζωής. Γιατί, εκτός από τον φόβο του θανάτου που 'χουν οι άνθρωποι, ζούνε την τραγωδία του χωρισμού που φέρνει ο θάνατος των κοινών τους. Ο άνθρωπος φοβάται το δικό του το θάνατο σαν κάτι που είναι δυνατό να γίνει, μα ζει το θάνατο κάποιου δικού του σαν πραγματικότητα. Μονάχα κάπου-κάπου μας γίνεται να θυμόμαστε πως αναπόφευκτα πλησιάζει ο δικός μας θάνατος. ... Νιώθουμε το πέρασμα του χρόνου, όπως τη ροή του αίματος στις φλέβες, μόνο συμπτωματικά. Ο Νικολάι Κούζμιτς, στις “Σημειώσεις του Λάουριντ Μπρίγγε”, του Ρ.Μ. Ρίλκε, δεν μπορούσε πια να ζει από τη στιγμή που απόκτησε συναισθήση της ροής του χρόνου. Αλλά το ερώτημα: “αξίζει να ζει κανείς;”, δεν το υποβάλλει μόνο η σκέψη του θανάτου. Ο πόνος, τόσο ο σωματικός όσο και ο ηθικός -ιδίως όταν φαίνεται άδικος- προκαλεί το ίδιο ερώτημα. Πώς μπορεί να δοθεί απάντηση σε ένα τέτοιο ερώτημα; Και πώς μπορούμε να εξηγήσουμε σε άλλους την απάντησή μας. Θα θέλαμε ν' απαντήσουμε: αν κι ο θάνατος είναι αναπότρεπτος, όπως και ο πόνος, η ζωή αξίζει και έχει ένα νόημα. ... Το έδαφος όπου κινούμαστε τώρα γίνεται εξαιρετικά ολισθηρό και απαιτείται ν' αντικρύσουμε διαφορετικά το θέμα απ' ότι γίνεται στις θρητικές ή εμπειρικές επιστήμες, ή στα επιστημολογικά και οντολογικά προβλήματα που γεννιούνται από τις επιστήμες.» (Ανταμ Σαφ: «Φιλοσοφία του ανθρώπου»).

Βασίλης

οι τοίχοι έχουν φωνή

◆ Εμετός! Αυτό ήταν το μοναδικό σχόλιο συντρόφου που μας έστειλε το εξώφυλλο του λάιφ στίλ περι-οδικού, με διάφορες τηλεπερσόνες να φωτογραφίζονται -με ή χωρίς σωσίβια- παριστάνοντας τους πρόσφυγες. Η πρώτη σκέψη που κάναμε, όταν καταφέραμε να συγκρατήσουμε το αίσθημα του εμετού, ήταν: «Τι

γυρεύει η Τσανακλίδου σε φωτογράφιση με τον Μουτσινά, την Κοσιώνη και κάτι άλλους τύπους και τύπισσες των οποίων δε γνωρίζουμε ούτε τα ονόματα;». Από τα χρόνια μετά την πτώση της χούντας, που τη θυμόμαστε στο χώρο του τραγουδιού και λιγότερο του θεάτρου, τη βλέπαμε πάντοτε να έχει μια αξιοπρεπή προσωπική παρουσία, να μην παίζει στο παιχνίδι του λάιφ στίλ, πράγμα που ίσως της κόστισε και από άποψη καριέρας (γιατί είναι πραγματικά σπουδαία φωνή και ερμηνεύτρια). Η ίδια, όταν ξέσπασε θόρυβος στο διαδίκτυο, έκανε δημόσια αυτοκριτική (μέσω facebook): «Ντρέπομαι που υπάρχω σ' αυτό το εμμετικό εξώφυλλο κι ας μην φωτογραφήθηκα. Τους επέτρεψα να χρησιμοποιήσουν τη φωτο του θεάτρου κι αυτό είναι το ίδιο χυδαίο. Βλακεία μου και λάθος!». Ενδεχομένως η αυτοκριτική να είναι ειλικρινής. Ποιος είναι, όμως, ο πυρήνας, τα αίτια της «βλακείας» και του «λάθους», που επικαλείται η Τσανακλίδου; Δεν αναφέρει τίποτα (έτσι η αυτοκριτική μένει μετέωρη, ανοιχτή σε κάθε ερμηνεία). Είναι η προβολή της θεατρικής παράστασης στην οποία συμμετέχει. Δυστυχώς για την καλλιτέχνη, αυτή η προσπάθεια επέφερε το αντίθετο αποτέλεσμα, όπως έδειξε ο ορυμαγδός των αρνητικών σχολίων. Η στήλη δεν προσφέρεται για ευρύτερες αναλύσεις γύρω από τη σχέση τέχνη-λαϊκό κοινό-αστική μίντια. Θα περιορισθεί, λοιπόν, στη μεταφορά ενός αποσπάσματος από το «credo» της «ανοικειώσης», το οποίο δανειζόμαστε από την ιστοσελίδα της καλλιτεχνικής συλλογικής (http://anoikeiosi.gr/poioi-eimaste.html): «Κατά συνέπεια, στόχος μας είναι να υπηρετήσουμε, στον τομέα του πολιτισμού, το όραμα της κοινωνικής απελευθέρωσης. Να συνδράμουμε -στο μέτρο των δυνατοτήτων μας και εντός του πεδίου της τέχνης- στην ανάπτυξη της επαναστατικής-ανατρεπτικής συνείδησης. Δημιουργήθηκε ως ομάδα τέχνης “επαναστατικό δικαίω” και θέλουμε να υπάρξουμε και να δράσουμε ως μια καλλιτεχνική συνιστώσα του επαναστατικού-ανατρεπτικού κινήματος. Κατόπιν τούτου, ευνόητο είναι ότι επιζητούμε την κριτική από εκείνους στους οποίους απευθυνόμαστε και τους οποίους θέλουμε να υπηρετήσουμε. Οχι από τους καπιταλιστές-μαικήνες, όχι από τους χρυσοκάνθαρους των μίντια, όχι από τα κάθε είδους τσιράκια της αστικής εξουσίας. Αυτή η καταρχήν τοποθέτησή μας προσδιορίζει και τη θέση μας μέσα στο τεράστιο μωσαϊκό της τέχνης. Επειδή επιδιώκουμε να συμβάλλουμε στην τόσο αναγκαία συγκέντρωση των δυνάμεων της επαναστατικής ανατροπής, αυτός ο σκοπός μάς τοποθετεί έξω από τα ρεύματα της κυρίαρχης τέχνης. Ανοίγουμε μέτωπο με όλα “τα εμπορεία της βραδινής ψυχαγωγίας” (για να θυμηθούμε τον Μπρεχτ), είτε αυτά υπηρετούν ανοιχτά το ευτελές, είτε διατείνονται ότι υπηρετούν το υψηλό, προσφέροντας ψεύτικες απεικονίσεις της πραγματικής ζωής, μπετονάροντας την κυρίαρχη ιδεολογία, καλλιεργώντας την ατομικιστική χαύνωση, συμβάλλοντας στην παθητικότητα και την κοινωνική παράλυση. Δεν μας ενδιαφέρει να απευθυνθούμε στο αστικό κοινό. Ούτε σ' εκείνο το κομμάτι της διανοήσης που ανταλλάσσει την καλοπέρασή του με την παραγωγή οπίου για το λαό. Μας ενδιαφέρει ν' απευθυνθούμε στους παραγωγούς του κοινωνικού πλούτου. Σ' αυτούς που δημιουργούν τα πάντα και δεν απολαμβάνουν τίποτα. Σ' αυτούς που τρέφονται με υλικά και καλλιτεχνικά σκουπίδια. Αυτοί είναι το κοινό μας, στη δική τους κριτική εκτιθέμεθα, απ' αυτούς περιμένουμε συμπαράσταση και αλληλεγγύη. Δε φοβόμαστε τα κυρίαρχα κυκλώματα, γιατί απλούστατα η δική μας καλλιτεχνική παρέμβαση δεν τέμνεται πούθενά με τη δική τους. Από την άλλη, χωρίς ίχνος αλαζονείας, επιδιώκουμε τη σύγκριση μαζί τους στο καλλιτεχνικό επίπεδο. Γι' αυτό και δε θέλουμε να μας αντιμετωπίσει κανείς με συμπάθεια και συγκάταβαση, αλλά με τη μέγιστη αυστηρότητα».

Διανύοντας τον 20ό χρόνο κυκλοφορίας η «Κόντρα» απευθύνεται και πάλι στους αναγνώστες της, ζητώντας την οικονομική τους στήριξη.

Αυτή θα εξασφαλίσει την απρόσκοπτη κυκλοφορία της, πάντα μαχητική και αποκαλυπτική.

«**Ε**να μπουκάλι Τζόνι τη μοναξιά σκοτώνει και γίνεσαι καλά σε μερικά λεπτά» τραγουδούσε ένας παλιός βάρδος των σκυλάδικων (γνήσιος, όχι μιτασιόν). «Οι νύχτες είναι γκαστρωμένες» λέει μια λαϊκή παροιμία. Νίκος Παππάς και Πάνος Καμμένος τα ξέρουν καλά και το ένα και το άλλο. Απόδειξη η ολονυχτία τους τη νύχτα της 20ής προς 21η Σεπτέμβρη του

ΖΑ (Παπαδημούλης, Δούρου, Φίλης, Κατρούγκαλος, Φωτίου, Φάμελλος κ.ά.) που στήριζαν τον Μουζάλα και την «έπεφταν» (με προσεχτικό τρόπο) στον Καμμένο. Ο Βούτσης, σε ρόλο σοφού γέροντα, αποφάνθηκε ότι όλα είναι μια παρεξήγηση και πως μετά από μερικές μέρες θα έχουν μείνει στην κυβέρνηση και ο Καμμένος και ο Μουζάλας.

Εκείνο που έκανε εντύπωση,

Βαθαίνει η πολιτική κρίση

2015, όταν κατανάλωσαν άφθονα μπουκάλια και έραναν με άπειρα άνθη σημερινό α(η)δό σε γνωστό σκυλάδικο, που άνοιξε μόνο γι' αυτούς και την παρέα τους, ευγενική προσφορά του ιδιοκτήτη του, που γιόρταζε κι αυτός μαζί με το φίλο του πρόεδρο Πάνο την εκλογική νίκη των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ.

Οι δυο τους, Παππάς και Καμμένος, χρειάστηκε να ριξουν ένα ακόμη ξενύχτι τη νύχτα της 16ης προς 17η Μάρτη του 2016, προκειμένου να διευθετήσουν μια «κρίση» που απειλούσε να ρίξει τη συγκυβέρνηση. Δεν ξέρουμε αν άνοιξαν και κάνα μπουκάλι και πόσο μερακλωμένοι ήταν όταν τηλεφώνησαν στον Τσίπρα, για να τα πει μαζί του ο Πάνος, ως πρόεδρος με πρόεδρο, όμως η νύχτα αποδείχτηκε πράγματι γκαστρωμένη. Ξεκίνησε με τον υπουργό πρόεδρο Πάνο να διαρρέει ότι πακετάρει τα πράγματά του από το Πεντάγωνο, τραγουδώντας Στράτο Διονυσίου («τα μάζεψα τα πράγματα κι έφυγα από το σπίτι / καλύτερα μονάχος μου ελεύθερο σπουργίτι») κι ότι το πρωί έχει καλέσει τους αρχηγούς των επιτελείων για να τους αποχαιρετίσει και ξημέρωσε με τον πρόεδρο Πάνο να ανακοινώνει ότι θα στηρίζει την κυβέρνηση for ever κι ότι θα αναχωρήσει αμέσως για τις ΗΠΑ, όπου έχει σοβαρό εθνικό έργο να επιτελέσει, ίδιας σημασίας με το εθνικό έργο που επιτελεί ο πρωθυπουργός στις Βρυξέλλες.

Αφού έριξε μερικά μπινελίκια στους «εθνομηδενιστές» που βρήκαν την ευκαιρία για να

βγουν «από το χρονοντούλαπο της Ιστορίας» κι αφού προειδοποίησε τα λαμόγια ότι η προημερήσιες διάταξης συζήτηση την Τρίτη θα γίνει (δεν υποστήριξε κανένας το αντίθετο, αλλά Καμμένος είν' αυτός) και θα δοθούν «ονόματα και διευθύνσεις για το θέμα της διαπλοκής», ο πρόεδρος Πάνος πληροφόρησε τον ελληνικό λαό ότι χάρη στις εργώδεις προσπάθειες των δύο συγκυβερνώντων προέδρων «είμαστε προ της τελικής εξόδου της χώρας από την εποχή των Μνημονίων»!

Ετσι, έμειναν οι αρχηγοί του στρατεύματος να βλαστημούν που αναγκάστηκαν να φορέσουν τις «οχτάρες» στολές για μια ιστορική συνάντηση που τελικά δεν έγινε. Όσο για τον Μουζάλα, που χωρίς να το θέλει κόντευε να ρίξει πριν την ώρα της (!) τη συγκυβέρνηση, είναι πιθανόν να πειστεί να υποβάλει παραίτηση και να «επιμείνει» σ' αυτή, ώστε να φανεί ότι δεν τον «έφαγε» ο Καμμένος αλλά είναι ευχαριστημένοι: ο Καμμένος γιατί θα φύγει ο Μουζάλας και ο Τσίπρας γιατί θα μπορεί να λέει ότι ήθελε να τον κρατήσει, αλλά ο Μουζάλας ήταν ανένδοτος στην παραίτηση.

Δεν υπάρχει, βέβαια, άνθρωπος που να πιστέψει ότι του Καμμένου, που με μοναδική ευκολία κατάπιε το Μνημόνιο και εξακολουθεί να καταπίνει τους εφιαλτικούς εφαρμοστικούς του νόμους, του κάθισε στο λαιμό ο Μουζάλας που του ξέφυγε μια κουβέντα που ξεφεύγει σε όλους (και στον ίδιο τον Καμ-

μένο, που τα σωστά ελληνικά δεν είναι το φόρτε του). Ούτε είναι επαρκής δικαιολογία το ότι ο Καμμένος δεν «πήγαινε» τον Μουζάλα, επειδή τον είχε «δώσει» για τις καθυστερήσεις στην κατασκευή των hotspots. Το πολύ να δεχτούμε ότι ο Μουζάλας προσφερόταν περισσότερο από άλλους για να κάνει ο Καμμένος το παιχνίδι του. Ενα παιχνίδι που αποκάλυψε πιο παραστατικά από κάθε άλλη φορά τη σοβούσα πολιτική κρίση και το εύθραυστο των πολιτικών συμμαχιών ανάμεσα στα μνημονιακά κόμματα.

Ο Καμμένος βρήκε την ευκαιρία να εκβιάσει τον Τσίπρα, με αιτήματα που τα ξέρουν οι δυο τους και οι στενοί τους συνεργάτες. Να κάνει αισθητή την παρουσία του, να πλησιάσει το εκλογικό του ακροατήριο με τα παλιά καλά δόγματα του φαιού εθνικισμού, αφού το «αντιμνημονιακό» έχει πάει περίπατο. Ο Τσίπρας αιφνιδιάστηκε και έδειξε πόσο «λίγος» είναι σε συνθήκες κρίσης, αφού επέτρεψε στον Καμμένο να βγει από το Μαξίμου και να δηλώσει ότι ο Τσίπρας θα διώξει τον Μουζάλα μόλις γυρίσει από τη σύνοδο κορυφής της ΕΕ. Στη συνέχεια, προφανώς μετά από παρεμβάσεις άλλων συριζαίων, ανατέθηκε στη Γεροβασίλη να δηλώσει ότι δεν υπάρχει παραίτηση Μουζάλα. Ο Καμμένος χόντρυνε το παιχνίδι, αρχίζοντας τις διαρροές ότι ακυρώνει το ταξίδι του στις ΗΠΑ και μαζεύει τα πράγματά από το Πεντάγωνο. Ακολούθησε ένα μπαράζ δηλώσεων στελεχών του ΣΥΡΙ-

όμως, ήταν οι παρεμβάσεις του Ποταμιού και του ΠΑΣΟΚ. Το Ποτάμι υπερασπίστηκε στα ίσια τον Μουζάλα, ενώ η Γεννηματά δήλωσε πως ναι μεν ο Μουζάλας υπέπεσε σε ολίσθημα, όμως, «ο κ. Καμμένος εκβιάζει στην πιο δύσκολη στιγμή για τη χώρα»! Οι δηλώσεις αυτές έμοιαζαν με διαθεσιμότητα αντικατάστασης του Καμμένου σε μια νέα συγκυβέρνηση υπό τον Τσίπρα και σίγουρα ταρακούνησαν τον Καμμένο, που κατάλαβε ότι η «μπλόφα» δεν περνάει.

Στο μεταξύ, η ΝΔ (με ανακοίνωση και με δηλώσεις του Μητσστάκη, του Κουμουτσάκου και άλλων στελεχών) έριχνε συνέχεια λάδι στη φωτιά, καλλιεργώντας το δίλημμα «ή Καμμένος ή Μουζάλας», ξέροντας ότι όποια εξέλιξη κι αν υπάρξει τελικά, αυτή θα είναι κερδισμένη. Ετσι, το βράδυ ο Παππάς πήρε αλά μπρατσέτα τον Κουϊκ (που δε θα 'θελε να χάσει το πόστο του στο Μαξίμου) και τράβηξαν για ολονυχτία με τον Καμμένο, που περιλάμβανε και δυο τηλεφωνικές επικοινωνίες με τον Τσίπρα, όπως διέρρευσε.

Δεν ξέρουμε τι περιλαμβάνει η συμφωνία Παππά-Καμμένου. Το μόνο βέβαιο είναι πως το γυαλί ράγισε και ραγισμένο γυαλί δεν ξανακολλάει. Ο Καμμένος δεν το 'χε σε τίποτα να «την κάνει», σε μια προσπάθεια να διασωθεί. Σε μια τέτοια εξέλιξη, η πίεση θα είναι για σχηματισμό «οικουμενικής» ή έστω κυβέρνησης ευρείας στήριξης, με ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ και Ποτάμι. Ίσως αυτή τη στιγμή να μην αργήσει.

βαθύ κόκκινο

«Παράξενες» απόψεις

Από την περασμένη Τρίτη ο αναπληρωτής υπουργός Ι. Μουζάλας απασχολεί την επικαιρότητα με το lapsus linguae για τη Μακεδονία, που τον έχει φέρει στα πρόθυρα της εξόδου από την κυβέρνηση, ενώ έχει διχάσει το κυβερνητικό στρατόπεδο. Εμείς, όμως, θα εστιάσουμε την προσοχή μας σε μια άλλη φράση του, η οποία πέρασε σχεδόν ασχολίαστη ή σχολιάστηκε με τρόπο καθαρά λαϊκίστικο.

«Το χάος στην Ειδομένη είναι ευθύνη της Ιστορίας, όχι της κυβέρνησης», δήλωσε ο Ι. Μουζάλας σε μια από τις καθημερινές τηλεοπτικές του εμφανίσεις (βγαίνει στο γυαλί πιο συχνά και από τον Μπουμπούκο).

Για τον Μουζάλα και όλους τους ψευτομορφωμένους των ΜΚΟ, η Ιστορία είναι κάποια μεταφυσική οντότητα που κινεί από μακριά τα νήματα των ανθρώπων, ακυρώνοντας τη βούλησή τους. Ετσι, τα δρώντα πρόσωπα, αυτά που πρέπει ν' αποφασίσουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο σε μια ιστορική συγκυρία, απεκδύονται κάθε ευθύνης: δεν φταίμε εμείς, έτσι αποφάσισε η Ιστορία και δεν μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα. Ποιος μπορεί να τα βάλει με την Ιστορία;

Ο Μουζάλας δεν είναι επαγγελματίας πολιτικός. Είναι άνθρωπος που αντρώθηκε στις ΜΚΟ. Δε γνωρίζουμε τα κίνητρα που τον ώθησαν σ' αυτού του τύπου τη δράση, όμως αυτοί που τον επέλεξαν ως υπηρεσιακό υπουργό στην κυβέρνηση της Θάνου που διεξήγαγε τις εκλογές του περασμένου Σεπτέμβρη ήξεραν καλά ποιον επέλεγαν: έναν τεχνοκράτη με γνώσεις στη διαχείριση τέτοιου είδους κρίσεων. Η σύντομη θητεία του συνοδευόταν από καθημερινούς επαίνους για την αποτελεσματικότητα με την οποία δρούσε. Ετσι, σχεδόν υπαγορεύτηκε η χρησιμοποίησή του και στην κοινοβουλευτική συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου και ο Μουζάλας από υπηρεσιακός έγινε «κανονικός» υπουργός, πραγματοποιώντας το άλμα από τον περίγυρο της αστικής πολιτικής (ΜΚΟ) στα σαλόνια της.

Μη φανταστείτε ότι επέδειξε καμιά σπουδαία δημιουργική ή συντονιστική δραστηριότητα ο νεόκοπος πολιτικός. Ο Τσίπρας τον χρησιμοποίησε γι' αυτό που απέδειξε ότι ξέρει να κάνει καλά: την κατασκευή εικόνων. Οι άνθρωποι των ΜΚΟ όντως την ξέρουν καλά αυτή τη δουλειά. Με την παρουσία του «επί του πεδίου» (εκεί που βρίσκονταν οι πρόσφυγες και οι κάμερες) και με την καθημερινή συμμετοχή του σε πληθώρα ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών εκπομπών, όπου με ήρεμο και πειστικό ύφος έδινε απαντήσεις για όλα όσα σχετίζονταν με το προσφυγικό, ο Μουζάλας έβγαλε τους Τσιπραίους από τη δύσκολη θέση που τους είχε φέρει το «μπλαζέ» υφάκι της Χριστοδουλοπούλου. Ο Μουζάλας εξελίχτηκε σε «σόομαν» της συγκυβέρνησης, έχοντας μια ευρύτερη αποδοχή και ξέροντας πώς παίζεται το παιχνίδι της προπαγάνδας σ' αυτά τα ζητήματα.

Μέχρι που η κατάσταση έφτασε στο απροχώρητο. Και οι σχέσεις της κυβέρνησης με τα αστικά ΜΜΕ έφτασαν στο απροχώρητο. Ο Μουζάλας δεν μπορούσε πια να χαίρει της ασυλίας που έχαιρε προηγουμένως. Από τη στιγμή που η αντιπολίτευση άρχισε να «πυροβολεί» την κυβέρνηση για το προσφυγικό, ο Μουζάλας δεν μπορούσε να μείνει απέξω, μιας και είναι ο αρμόδιος υπουργός.

Το καθημερινό one man show σταμάτησε. Ο Μουζάλας πλέον δεν καλούνταν να δίνει εξηγήσεις κάνοντας προπαγάνδα χωρίς αντίλογο, μ' εκείνο το πειστικό στιλάκι και τον πάντα ήρεμο τόνο στη φωνή. Επρεπε πλέον να απολογείται για λογαριασμό της κυβέρνησης της οποίας είναι μέλος. Και τότε ανακάλυψε τις ευθύνες της... Ιστορίας, για να αποσειεί τις ευθύνες της κυβέρνησής του (και του εαυτούλη του).

Αν κάτι πρέπει να κρατήσουμε απ' αυτή την ιστορία (γιατί ο Μουζάλας μπορεί να μας αποχαιρετίσει) είναι οι δεσμοί που συνδέουν τα στελέχη των ΜΚΟ με την πολιτική εξουσία. Ο επαγγελματισμός αυτών των στελεχών που τους επιτρέπει με την ίδια άνεση να υπηρετούν ως κυβερνητικά και ως «μη κυβερνητικά» στελέχη.

Π.Γ.

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»

ετήσια συνδρομή 85 €

εξάμηνη συνδρομή 45€

λογαριασμός ΕΤΕ:

10087804638

KONTRA

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898

<http://www.eksegersi.gr>, e-mail: kontra@eksegersi.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης

Εκτύπωση: ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σηλιάς 5, Μεταμόρφωση